

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Gordonova_zeme-1-Krvave pohraniči.PDB

PDB Name: Šlechta-03-Krvavé pohraničí
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.4.2004
Modification Date: 25.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VLADIMÍR ŠLECHTA - KRVAVÉ POHRANIČÍ

Na pohraničí mezi
územím lidí a skřetů
zuří nepřetržitá válka.
Tady již nejde
o spravedlnost,
ale o půdu a peníze.
V boji o ně dokážou
být lidé zákeřnější
a krutější než skřeti.

Griffit narazil do tyče hrudníkem a zaskučel bolestí - tupý konec mu sklouzl po žebrech a vmáčkl se do měkkého břicha. V tu chvíli k němu dorotovala zwerгова sekera. Zwerg vrhl sekeru po paměti, podle sluchu a ta griffita samozřejmě zasáhla jen náhodou. Na takovouhle vzdálenost by bylo obtížné zasáhnout cíl i pro bojovníka, který má obě oči v pořádku. Jenže štěstí se definitivně obrátilo ke griffitovi zády: sekera mu přerazila křídlo.

O chvíli později mu Floydův šíp projel tělem.

Zraněný griffit se zmlátil na zemi, drásl trávu spáry. Křídlo měl zlomené, v břiše vražený konec ratiště.

Floyd ho obcházel v kruhu a střílel mu do těla šíp za šípem. Když griffitovy pohyby zmalátněly, vytáhl z opasku válečné kladivo a přitočil se k němu.

„Vidíš, blbče, měl jsi nás nechat projít. Mohli jsme se dohodnout,“ řekl a zakročeným koncem kladiva mu rozrazil lebku.

Vladimír Šlechta: Krvavé pohraničí
Copyright © 2000 Vladimír Šlechta
Illustrations © 2000 Larry Elmore
Publisher © Klub Julese Vernea Praha 2000
ISBN 80-85892-49-9

kapitola první SMRT NESTVŮRY

Bestie pozorovala poutníky už dlouhou chvíli. Cítila jejich pach, odplavovaný deštěm, tu a tam je zahlédla, jak šlapou hluboko pod ní v závějích kapradin. Pokaždé, když ti dole poodešli, mávla perutěmi a následovala je. Houkala se na vrcholcích stromů, balancovala na silnějších větvích a vyhýbala se těm úplně tenkým. Dokázala být při létání lehká a v boji těžká, měnila váhu podle potřeby, úplně zrušit ji ale nedokázala.

Byla si jista, že poutníci bloudí. Nedokázala se však rozhodnout, jestli jim má pomoci, či zda je má napadnout.

Z oblohy padaly provazce deště.

Dole pod klenbou stromů se vůdce skupiny, hubený mladík v nepadnoucím, příliš velkém pancíři, zastavil. Rozhodil ruce a vykřikl: „Cožpak vím, kde jsme? V tomhle dešti se odsud nedostaneme! Bloudíme v kruhu!“

Rozhlédl se do vnitřku rozmáčeného lesa. Neviděl nic, co by tam nebylo už před tím - kměny dubů, bříz a smrků, závěje kapradin a mezi nimi nezřetelnou srnčí stezku. Děšť houstl.

Čtyři skřeti nosiči okamžitě složili náklad do mokré lesní trávy a posadili se na něj. Tito kříženci goblinů a orků, podobní přerostlým žabákům, byli k smrti vyčerpaní, apatičtí, lhostejní k vlastnímu osudu. Žlutá kůže na lysých lebkách se jim matně leskla, jak po ní stékala dešťová voda. Jejich rudá očka byla orámovaná temnými kruhy únavy, z odulých pysků jim trčely špičaté zuby. Byli oblečení v cárech kůží a měli dlouhá jména plná ů, ó, á, která se vyslovovala jako prasečí chrochtání. Jediný z nich, čistokrevný ork jménem Ogrom-chii, si i v této chvíli zachovával poslední zbyteček hrdosti.

„Utáboříme se,“ řekl vyhublý mladík. Vypadal zpustle - dlouhé vlasy i řídké plavé vousy měl zčuchané a zplihlé

deštěm. Oblečený byl do téměř rozpadlého oblečení z kůže a hrubého plátna a jediné, co působilo solidním dojmem, byly vysoké šněrovací boty a onen pancíř z modravé oceli, pokrytý jemnými ornamenty. Za pasem měl bojové kladivo, na zádech batoh úctyhodných rozměrů.

„Tohle není k ničemu. Nedokážu určit sever. Nevím, kam vás vedu. Musíme počkat, až přestane pršet a uvidíme slunce.“

Posledním ze skupiny byl zwerger, trpaslík. Vysoký tři a půl stopy, což je na zwergera hodně, rozložitý v ramenou. Mohutný šedý plnovous i šedé vlasy mu spadaly na dlouhou drátěnou košili, po které stékaly rezavé stružky. Podobně jako mladík byl obutý do důkladných šněrovacích bot, na zádech nesl batoh. Kolem krku měl přehozený řemen, na kterém napříč jeho trupu visela bradatá sekera, o jejíž topor si opíral lokty.

Nejzvláštnější byla jeho vlněná čapka. Dlouhé špičaté čapky jsou chloubou zwergerů, barvy na nich označují příslušnost ke klanům, dlouhé třapce v boji vykukují zpod železných helmic. Čapka tohoto zwergera byla šedá, barvy klanu byly setřeny dlouhým působením slunce i deště. Třapce chyběl a okraje čapky byly vyrolované nahoru, do nich byl zahrnutý i špičatý konec. Takovýmto způsobem nošená čapka vypadala fádne — jen jako pokrývka hlavy, nic víc.

Čapku měl zwerger staženou do čela, ale ne tak hluboko, aby nebyla vidět široká páska z jelenice, která mu zakrývala oči. „Magie“, řekl slepý zwerger a zvedl dlaň. „Cítím ve vzduchu magii.“

Mladík v pancíři sáhl pro bojové kladivo. Chvilí stál ve střehu. „Asi se pleteš, Thorpi“, řekl pak. „Moje amulety nic neříkají - a ty pro mne děláš Rónard, vždyť víš.“

Slepý zwerger zakroutil hlavou: „Není to nepřátelská magie, Floyde. Ani obranná... Proudí tam, z toho směru“, ukázal krátkým silným prstem.

Mládenec se zadíval tím směrem, ale neviděl nic, jen promočený les, balvany, stíny a déšť. A přece...

„Něco tam je“, vyhrkl. „Les končí!“

Skřeti sebrali náklad, dva veliké rance a nosítka, na nichž byl předmět velikosti člověka, zabalený do promáčené rákosové rohože. Malíčká karavana se pohnula o kus dál.

Po chvíli se ocitli na pokraji kruhové mýtiny. Mohla mít průměr sto kroků, v jejím středu se tyčil silný pylon, vysoký asi pět stop. Byl temný jako nečernější noc a matně se leskl.

Doklopýtali k němu. Mládenec jménem Floyd na něj položil ruku.

„Jako bych se dotýkal mýdla“, řekl. „Co to může být?“

Slepý trpaslík se předmětu také dotkl a chvíli přemýšlel.

„Je to jeden z Tourainových sloupů.“

„To není možné“, odporoval mu mládenec v modravém krunýři. „Tourainovy sloupky jsou přece vysoké - vysoké jako...“, hledal délkové měřítko. „Vysoké jako tři kopí!“

„Myslím, že všechny ty sloupky praskly ve chvíli Tourainovy smrti“, pokrčil rameny zwerger. „Zbyly z nich jen takovéhle kusy a i ty zaniknou, až z nich vyprchá veškerá magie.“

„Myslíš, Thorpi?“ zaradoval se Floyd. „To by znamenalo, že procházíme Tourainovou linií! Jdeme správně! Do pevnosti nám zbývají tak dva, tři dny!“

„Strážce“, potřásl hlavou zwerger. „Dej pozor, v okolí je strážce.“

„Proč by tu měl být?“ vyjekl Floyd. „Sloup je zlomený, tak co by tu ještě hlídal?“

„Své lovecké území“, zafuněl zwerger.

„Všechny hraniční sloupky přece neměly své strážce“, zaprotěstoval mladík. „Vždyť Rónard vypočítal, že strážců bylo nanejvýš pět set a sloupů několik tisíc. Jen si vzpomeň, kolik strážců jsme pobili my - dvacet šest, a to jen co jsem s vámi! A s jinými se vypořádaly zase jiné party. Proč by zrovna tady měl být strážce?... Nic tu není, Thorpi, Pojd', půjdeme, pohneme se dál.“

„Vpadne nám do zad“, zavrčel slepý zwerger.

„A co chceš dělat? Čekat tady? Čekat? Čekat v dešti?“

Zwerger mlčel a Floyd náhle ucítil, jak se amulety pod jeho krunýřem pohnuly.

„Je tady“, sykl. „Je to magická bytost, amulety reagují.“

Vytáhl z batohu nenatažený luk a napjal na něj tětívu. Chytil jej do levičky, prsteníkem k němu přitiskl čtyři šípy. Pátý šíp založil do tětivy. Čekali.

„Magická bytost“, řekl Floyd. „Vzpomínáš na toho přerostlého mloka, Thorpi? Byl tak zpackaný, že se vůbec nemohl pohybovat. A v tomhle je hodně magie. Třeba to bude něco podobného.“

Ork jménem Ogrom-chii zaskřehotal pár úsečných vět.

„Říká, že ta bytost na něj mluví“, přeložil zwerger. „Ptala se ho, zda jsme my zajatci orků, nebo jestli orkové jsou našimi zajatci.“

„Mluví? Jak na něj může mluvit? Já nic neslyším!“ „Telepaticky.“

„Telepaticky... to je hodně špatné. To znamená, že Touraine nestvůru vybavil umělou inteligencí... To není správné - sloupky se zhroutily, ale nestvůry zůstaly!“

Jiný ze skřetů vyskočil a zakřičel k rozmáčenému lesu cosi ve smyslu ano, jsme zajatci, zachraň nás! Rozběhl se tam, kde cítil pomoc nestvůry, ale Floyd ho několika skoky dostihl. Podkopl mu nohy a skřet se svalil do trávy.

„Žádné podrazy!“ zaječel Floyd. „Pamatujte na naši dohodu!“

Shora se ozvalo zapleskání křídel. Z vršků stromů se oddělil stín a klouzavým letem se snesl do rozmáčené vysoké trávy mýtiny. Floyd napjal luk a vystřelil po něm, stín sebou smýkl a třemi skoky se přenesl do bezpečí lesa. Ačkoliv to trvalo jen okamžik a tvor byl zakrytý clonou deště, Floyd rázem pochopil, s kým má tu čest: rysí tělo, ale magii zvětšené do téměř trojnásobných rozměrů, orlí hlava, křídla z černé labutě.

„Griffit! Je to griffit!“ vykřikl.

„Asi jsem ho minul,“ dodal.

Zwerg se otáčel, sekeru připravenou v pěstích, špicoval uši, ale přes šustění deště nedokázal zaslechnout žádný zvuk způsobený nestvůrou.

„Třeba bychom s ním mohli vyjednávat.“ nadhodil Floyd. „Vysvětlíme mu, že chceme jenom projít...“

Vzápětí ho atakovaly tvorovy nenávislné, myšlenky: vy — odporní - zabíječi! Už — nikdy - se - nevrátíte — domů! Brzo - se nažeru — vašich — vnitřností! Tvor nepoužíval slova, ale vysílal do Floydova mozku obrazy a pocity. Jejich účelem bylo zastrašovat, demoralizovat, oslabit pozornost.

Vzápětí griffit zaútočil. Někde v lese se vznesl do výšky a pak se střemhlav vrhl dolů. „Pozor!“ zaječel zwerg a roztočil sekeru nad hlavou. Floyd se vzmohl jen na nepovedený kotoul přes bok, dopadl na záda a uviděl útočící stvůru včas. Mířila přímo na něj, stihl napnout tětívu luku a uvolnit ji, šíp vyletěl zrůdově vstříc. Byla pět stop nad Floydem, když ji šíp zasáhl do prsou a vychýlil ze směru.

Pokusila se zabrzdit mocným máchnutím křídel, ale setrvačnost ji hodila na bok. Při nárazu na zem cosi zapraštělo. Ve Floydově srdci na okamžik vytryskla divoká radost, že si bestie zlomila křídlo. Jenže ta obratem vyskočila, popadla nejbližšího skřeta do drápů, máchla křídly a vznesla se. Zamířila k lesu.

Floyd vyskočil a znovu natáhl tětívu. Ze strany do něj vrazil Ogrom-chii. Šíp minul.

„Co to děláš!“ zaječel Floyd. „Byl bych ho sundal!“

„Zranil bys Górika,“ zachrochtal skřet.

Vzápětí Floyda zavalila sprška nevybíravých oplzlých výrazů, které k němu vyslal rozzuřený griffit. Pokoušel se jich nevšímat.

Děšť neustával. Griffitovy telepatické urážky slábly.

„Zasáhl jsem ho,“ řekl Floyd. „Čím dál hůř. Máme proti sobě zraněného griffita.“

„Dejte mi zbraň,“ zaskřehotal Ogrom-chii.

„Cože?“ vypěnil Floyd. „Chceš mu pomoci s naším zabíjením?“

„Já dodržím slib,“ řekl skřet svým chrochtavým nářečím. Floyd měl smysly tak zbystřené, že mu beze zbytku porozuměl.

„Sliby skřeta,“ odplivl si.

Skřet si taky odplivl. Doloudal se k nosítkům a vytáhl z nich jednu tyč. Tyče nosítek byly tvořeny ratišti kopí, z nichž někdo sejmul železné hlavice.

„Nedá se nic dělat, Thorpi,“ vyzval Floyd zwerga, „musíš dělat návnadu. Jdi pomalu k lesu. Až na tebe griffit zaútočí, tak ho odstřelím...“

Zwerg přešlápl a cosi zabrumlal.

„Je mi líto, Thorpi, ale nic lepšího mě nenapadá. Máš nějaký jiný plán?“

Trpaslík jen zavrtěl hlavou, chytil násadu sekery obouruč a vykročil k lesu. Les nemohl minout. Ať se vydal kamkoliv, po padesáti krocích k němu došel,

„Stůj, Thorpi,“ zakřičel na něho Floyd, „dál už nechod. Obrát se a jdi kolem lesa.“

Sledoval zwerga podél dřiku šípu.

A pak jej do mozku udeřila psychická vlna, na okamžik zakolísal. Griffit zopakoval svůj předchozí trik, vznesl se vysoko a útočil shora. Zároveň zakřičel - byl to skřek, kterým šelmy zmrazují svou oběť. Floyd vzhlédl, ale nebyl schopný pozvednout luk.

Trpaslík na okraji paseky zatočil sekerou nad hlavou a hodil ji. Skřet se vrhl k Floydovi, odrazil ho a nastavil útočící bestii žerď kopí, její konec zapřel o rozmáčenou zem.

Griffit narazil do tyče hrudníkem a zakřičel bolestí - tupý konec mu sklouzl po žebrech a vmáčkl se do měkkého břicha. V tu chvíli k němu dorotovala zwergova seker. Zwerg vrhl sekeru po paměti, podle sluchu a ta griffita samozřejmě zasáhla jen náhodou. Na takovouhle vzdálenost by bylo obtížné zasáhnout cíl i pro bojovníka, který má obě oči v pořádku. Jenže štěstí se definitivně obrátilo ke griffitovi zády: seker mu přerazila křídlo.

O chvíli později mu Floydův šíp projel tělem.

Zraněný griffit se zmlátil na zemi, drásal trávu spáry. Křídlo měl zlomené, v břiše vražený konec ratiště.

Floyd ho obcházel v kruhu a střílel mu do těla šíp za šípem. Když griffitovy pohyby zmalátněly, vytáhl z opasku válečné kladivo a přitočil se k němu.

„Vidíš, blbče, měl jsi nás nechat projít. Mohli jsme se dohodnout,“ řekl a zahroceným koncem kladiva mu rozrazil lebku.

Trvalo dlouho, než v promočeném lese našli skřeta, kterého před tím griffit odnesl, vyděšeného, ale nezraněného.

* * *

O den později už nebylo po dešti ani památky. Slunce shlíželo z modré, umyté oblohy, z promáčených lesů se vypařovala oblaka páry. Floydova skupina stoupala vzhůru průsmykem, Floyd, čtyři skřeti a slepý zwerg jménem Thorpi.

„Teď opatrně,“ otočil se Floyd. „Průsmyk je zavalený balvany. Před jedenácti lety tady Rónard vyvolal kamennou lavinu. Moc se mu to nepovedlo, dá se tudy projít. Ogrom-chii, jdi vepředu, já povedu Thorpiho.“

„Nepotřebuju,“ zavrčel slepý zwerg. „Radši hlídej skřety.“

Ale pak přece jen přestal protestovat. Floyd ho chytil za rukáv drátěné košile a jemně ho postrkoval správnou cestou.

„Pozor, Thorpi, shýbni hlavu, průchod je tu velice nízký,“ upozorňoval zwerga. „Takovýchhle průsmyků jsou v Zrcadlových horách nejspíš tucty, ale já znám jenom tenhle a pak ještě dva. Před dvanácti lety v zimě, za krutých mrazů, tímhle průsmykem prošel Agró-or-gahad, zvaný Sršeň, se silným oddílem. Tehdy orkové změnili taktiku - šli podél úpatí hor a likvidovali jednu hraničářskou samotu za druhou. Žádné drancování, žádné vypalování domů, žádné

sloupy kouře, které by byly vidět až z pevnosti. Ne, nic takového. Stopaři pak vypátrali, že orkové postupně každou ze samot neprodyšně obklíčili a pak její obyvatele metodicky pobili. Žádné násilnosti, žádné zaplacení vítězství. Udeřili, zmasakrovali obyvatele, další noc už oblehli jiné místo. Dostali celkem tři samoty, uloupili zrní a tímhle průsmkem pak odehnali dobytek dřív, než v Rudenrogu i v Chawyně vůbec něco začali tušit... Ogrom-chii,“ zavolal na skřeta, který teď šel místo něj v čele. „Znáš Agro-or-gahada, Sršně?“

Tázaný napolo otočil lysou hlavu a rychle zabřebentil několik vět.

„Co říkáš? Musíš mluvit pomaleji, nerozumím ti.“

„Říká, že byl ještě mládě, když Sršeň podnikl svůj nájezd,“ přeložil zwerg. „Říká, že čtvrtina jejich vesnice té zimy zemřela hladem a on sám že měl hladem nafouklé břicho a jistě by byl zemřel, kdyby Sršeň nebyl přihnal ty krávy.“

„Ano,“ potřásl hlavou Floyd, „byla to zlá zima. Špatná úroda, sníh přišel brzo a zvěř byla rozplašená. I my jsme šetřili jídlem, hladověli jsme už na konci léta. Rodiče mne na podzim dali do misie v pevnosti, k mnichům. Proto jsem zůstal naživu. Oni i mé dvě sestry, celá moje rodina, zahynuli při Agro-or-gahadově nájezdu.“

Stoupali po suťovém poli, porostlém mladými břízkami a borovicemi, živořícími ve věčném stínu uzoučkého koridoru mezi stěnami průsmku. Prudké stoupání vzalo mladíkovi dech, a tak jen občas a krátkými větami upozorňoval zwerga na úskalí stezky.

V polovině odpoledne dosáhli vrcholu průsmku.

Floyd shodil batoh na zem, sundal z krku šátek a otřel si jím čelo. Skřeti nosiči rázem poskládali svá zavazadla a rozesadili se na kameny.

Ogrom-chii se postavil před Floyda a vychrlil tři úsečné věty. „Říká, že splnili všechno, co jsi po nich chtěl,“ přetlumočil zwerg. „Doprovodil tě až k tvému domovu. Chce se vrátit zpátky.“

Floyd přikývl, „Já vím, už té jejich řeči taky dokážu rozumět. Je to tak, Ogrom-chu. Splnili jste dohodu... Teď už to zvládneme sami, nemyslíš, Thorpi? Na téhle straně Zrcadlových hor už to pro ně není bezpečné.“

Zwerg mlčel.

„Jistě,“ pokračoval Floyd, „odsud je to do Rudenrogu dva dny cesty. Sejdeme k samotám, měli bychom narazit na srub Jonního Moriska, tam přenocujeme. Ogrom-chu, můžete si vzít všechno, co chcete - pokrývky, nářadí, stan. Já a Thorpi dál ponese jen dvě deky, nosítka a hrnec s ...“ nedopověděl. Sáh do kapsy a vytáhl hrstičku lesklých drahokamů. „To je pro vás, Ogrom-chu. Za pomoc.“

Skřet potřásl lebkou, ohnul rty a zachrčel. Chvěl se a přešlapoval. Jeho tři soukmenovci seděli na zkřížených nohách, hlavy vražené mezi rameny, dlouhé ruce sepnuté na zátylcích.

„Nechce ty kamínky,“ řekl Thorpi. „Říká, že jsou k ničemu.“

„Nechce, nechce. Jeho věc. Můžete jít,“ mávl Floyd pravici. „Jste volní.“

Ogrom-chu se rozhlédl, olízl pysky dlouhým sinálým jazykem a pak zaštěkal ke svým soukmenovcům. Ti vyskočili na křivé hnáty, s rukama stále sepnatými v týle uháněli zpátky průsmkem. Jejich tlapky pleskaly na kamenité suti. Ogrom-chii šel poslední, otočený k Floydovi bokem, jako by chtěl tři drobné orkogobliní křížence bránit. Floyd mu kývl na pozdrav: „Asi se už nikdy nesetkáme, Ogrom-chii.“

Pak osaměli, on a zwerg. „Nechali tu všechno vybavení, Thorpi,“ rozhlédl se Floyd. „Pokrývky, kotlík...“

„Myslel jsem, že je zabiješ,“ řekl zwerg. „A oni to čekali. Byli připraveni zemřít.“

„Proč bych je zabíjel? Pomohli nám. Dal jsem jim přece slovo, že je propustím.“

„Byli ze stejné vesnice jako Sršeň. A Sršeň vyvraždil tvoji rodinu.“

„Já vím.“

„Gordon by je na tvém místě zabil,“ řekl zwerg tvrdě. „Přes všechna slova a ujištění.“

„Já nejsem Gordon,“ pokrčil rameny Floyd. „Pojď, Thorpi, vezmeme ta nosítka. Musíme jít. Budeme mít co dělat, abychom byli u Jonního před soumrakem.“

* * *

Dlouhý letní soumrak se lámal do noci a les zůstal stále stejný: smrky, břízy, rozložené duby a buky. Šlahouny ostružin, které se ovíjejí kolem nohou jako chapadla nočních běsů. Nikde ani náznak stezičky.

„Už je skoro tma,“ řekl Floyd svému slepému průvodci. „Ještě že mám od Rónarda kočičí oči, jinak bychom museli přespát tady pod stromem.“

„Nebylo by to poprvé,“ zafuněl zwerg.

„Jenže já chci dneska spát mezi čtyřmi stěnami. Ohřát se u krbu, popovídat si, dát si žitné placky od Jonního matky... Necítíš kůř, Thorpi? Mám pocit, že chodíme kolem dokola Jonního srubu.“

„Necítím nic. Ani kůř, ani pach dobytka. Jen les.“

„Tak nic. Zkusíme to ještě támhle.“

Šli dál, držíce se madel nosítek, Floyd vpředu, Thorpi vzadu, oba s batohy na zádech. Nebe zčernalo jako jedovatá krev oktopodů a vyvstaly na něm první hvězdy. Pak se les před Floydem rozevřel do veliké mýtiny, v jejímž středu se matně rýsovaly siluety srubu a hospodářských stavení.

„Jonního samota!“ vykřikl Floyd. „Je opuštěná!“

Šli ještě kus dál a pak postavili nosítka na zem. Floyd se shýbl a hmatl v nízké vegetaci kolem sebe. „Žito je zarostlé trávou, Thorpi. Pole letos nikdo nezoral. Žito vyrostlo ze zrní loňské úrody, kterou nesklidili. Tady vyrůstá z pole bříza - a támhle dub. Semenáčky už jsou vysoké skoro dvě stopy... Thorpi!“ vyhrkl zoufale. „Samota je opuštěná od loňského roku! Co se tady stalo?“

Došli k budovám. Ze seníku se na ně vyvalil zápach hniloby, protože střecha byla proválená a do uskladněného sena natekla dešťová voda. Chlív byl prázdný.

Dveře srubu byly otevřené dokořán a Floyd vstoupil dovnitř. Sáh do kapsy pro křesadlo, vykřesal oheň a zapálil

dlouhou smrkovou třísku. Ve slabém plaménku si prohlédl místnost.

„Tomu nevěřím,“ vyhrkl.

„Co se stalo?“ zeptal se slepý zwerger. „Nájezd orků?“

„Ne,“ popošel Floyd do místnosti a zapálil svíčku stojící na polici. „Právě že ne... Je tu všechno, jako by odešli před chvílí. Postel s ustlanými přikrývkami. Zrcadlo na stěně. Hrnce Jonniho matky u plotny. Popel v krbu - je plný chlupů, udělala si v něm zřejmě hnízdo divoká kočka... Na stole je hrnek sádla a v něm zabodnutý nůž... A tady, jak jsou otevřené dveře, je návěj ztělého listí a z něho vyrůstají semenáčky bříz.“

„Odešli,“ řekl Thorpi. „Odešli ve spěchu... Snad prchali před orky.“

„Nerozumím tomu... Orkové by tu všechno rozbili a zapálili stavení... Nerozumím.“ „Dozvíme se to zítra v Rudenrogu. Můžeš zapálit oheň v krbu, Floyde. Vyspiš se v Jonniho posteli.“

„Ne!“ otřásl Floyd. „Padá na mne z toho všeho tíseň. Pojď, popojdeme dále do lesa. Přenocujeme někde pod stromem“

kapitola druhá

NEJLEPŠÍ TOURAINOVO KOUZLO

Stezka byla zarostlá trávou a semenáčky stromů, ale stále ještě zřetelná. Vinula se lesem a mířila víceméně k západu.

Floyd a Thorpi, obtěžkaní nosítka i batohy, po ní šli pomalým, vytrvalým tempem.

Pak stezka narazila na téměř svislou skalní stěnu a uhnula doprava, aby ji obešla. Floyd složil náklad a plácl na skálu.

„Rogieln, menší bratr Rudenrogu, Thorpi. Už jsme blízko. Odpočineme si a něco sníme.“

Posadili se na stezku, aby sežvýkali tuhé sušené maso a zapili je vodou z koženého měchu. „Tam nahoře,“ ukázal Floyd podél strmé stěny, ačkoliv zwerger jeho gesto nemohl vidět, „byla po Sršňově nájezdu vybudovaná strážní věž. Obvykle tam byli dva vojáci, měli dát v případě nebezpečí kouřový signál do pevnosti. Myslím, že strážní věž už není obsazená, ale radši se tam dojdu ohlásit.“

Zaklonil hlavu a přiložil si dlaně k ústům: „Haló! Tady je Floyd Bartlett! Slyšíte mne?“

Nic, žádná odpověď. „Počkej tu na mne,“ vyhrkl Floyd, „Podívám se nahoru.“

Došel k ostružinovému houští, sáhl do něho a zachytil se řetězu, který tam byl ukrytý. Jednou, dvakrát se po něm přitáhl nahoru a pak už špička jeho boty našla oporu v mělkém stupni, vysekaném do skály. Po chvíli se jeho hlas ozval shora.

„Haló, Thorpi, strážnice je opuštěná. Je skvělá viditelnost, dohlédnu na padesát mil. Vidím až k pevnosti - ahh! Pevnost!“

„Co se stalo s pevností?“ zakřičel zespoda zwerger. „Je vypálená?“

„Ne, je v pořádku, ale v první chvíli jsem měl dojem, že tam není. Kolem Rudenrogu je... město.“

„Město? Kdo by tam mohl za rok vystavět město?“

„Nevím, ale zdá se mi rozsáhlé. Veliké jako Glen Karhó, možná větší...“

Chvilí trvalo, než sešplhal dolů. „Nerozumím tomu.“

„Ani já ne,“ řekl zwerger. „Viděl jsem vznikat už několik lidských měst, ale žádné nevyrostlo za rok.“

Hodili batohy na záda, sebrali nosítka. Šli dál lesem, který Floyd důvěrně znal. Jenže brzy pochopil, že jeho vzpomínky jsou k ničemu. Byla tohle krajina, ve které strávil celý svůj život? Pamatoval si nekonečné lesy, protínané řídkou sítí cest, stezek i zvířecích pěšinek. Pokud po nich člověk šel, mohl dojít až ke hraničářské samotě, do opevněné hraničářské osady jménem Chawyna, k Lodusu, k Rudenrogu. Lesní pěšiny vedly k poličkům, vyrvaným kořenům stromů, i na skryté palouky, na nichž se za dne pásli dobytek a za noci vysoká zvěř. Lesy, lesy, mokřady a jen zřídka kdy pěšinka. A ticho. Bzukot hmyzu, zpěv ptáků.

Teď se lesem ozývalo bušení seker, drnění pil a praskot, se kterým pokácené stromy padaly k zemi. K obloze se zdvíhala mračna kouře z páleného kletu, mezi rozsáhlými pasekami se táhly široké rozježděné cesty, pokryté výmoly plnými dešťové vody. A všude plno lidí.

Dřevorubci ustávali v práci a podezřívavě si prohlíželi nesourodou dvojici, slepého zwergera a hubeného mladíka s dlouhými vousy, obtíženě batohy a vlekoucí nosítka s balíkem zabaleným do rákosové rohože. Floyd i Thorpi se museli vyhýbat potahům i povozům, svážejícím pořezané klády, kličkovali mezi loužemi na rozježděných cestách.

Les dříve končil půl míle od pevnosti, tak to vyžadovala bezpečnost. Půl míle široký pás zajišťoval, že se orkové nedostanou nepozorovaně až k hradbám. Posádka z pevnosti brala z lesa jen palivové dříví, víc nikdo nepotřeboval. Teď se hranice lesa posunula až do vzdálenosti čtyř mil od hradeb.

Floyd a slepý zwerger klopýtali po jedné z rozježděných cest. „Thorpi?“ vyjekl Floyd. „Mezi lesem a tím... městem je ještě něco jako zoraný pás pole. Přichází od Brodů, vyhýbá se městu a min na sever. Severním směrem vůbec nedohlédnu jeho konec. Dej pozor, už jsme v tom... Není to pole, ale rozježděné bahniště. Stopy lidí, dobytka, koní, mezků... Hluboké koleje po kolech vozů. Jak tudy vůbec mohou jezdit vozy? Však támhle vzadu je odstavený vůz - a támhle taky, celá skupina vozů. Všechny ty stopy směřují k severu.“

Jejich boty začvachtaly v blátě, rozježděném, rozdruhaném. Floyd v čele nosítek opatrně vybíral cestu mimo ty nejhlubší výmoly. Na některých místech už bahno ztvrdlo podle hlubokých otisků kol a dobytčích paznehtů a těžko říct, co bylo horší - zda chůze v bahně, či klopýtání přes zatvrdlé vrasy a výmoly. Bahnitý terén byl pokrytý nejrůznějšími odpadky, kusy šatstva, zvířecími výkaly, olámanými větvemi.

„Kam všichni ti lidé šli? Kam to hnali dobytek? Na sever? Vždyť tam nic není!“

„Šli k Borinovým schodům,“ zahučel slepý zwerger. „Osidlují Gordonovu zemi.“ „Aha! To bude ono! Teď, když je Touraine mrtvá, je cesta volná!“

Rudenrog prý v jazyce zwergerů znamená dračí zub. Tento obrovský kamenný blok, na němž byla zwergerká pevnost vybudována, kdysi trčel z nekonečné zeleně lesů vzhůru k nebi - a to kdysi v tomto případě znamenalo rok a půl.

Rozsáhlé lužní lesy v mokřinách před Brody roztály jako sníh na prudkém jamím slunci.

Za rozježděnou cestou, širokou dobře přes čtvrt míle, začínalo sídliště ze stanů, chýší a prkenných bud. Mezi pahýly stromů a vysokými pařezy se našla spousta místa pro ohrady, polička s ječmenem, zeleninové zahrádky. Tu a tam, jako poslední vojáci obklíčené armády, zůstaly zbytečky lesa - maličké hájky, kterých si doposud nikdo nevšímal. Čekaly na sekeru, na ránu z milosti.

A všude lidé - plno lidí. Hlíдали polička i zahrádky, posedávali před chatrčemi, vařili jídlo v kotlicích nad čadícími ohništi, balili výstroj, vyspravovali šaty. Chlapci a trpaslíkovi, prohýbajícím se pod batohy i nosítky, nevěnovali pozornost.

V lískovém křoví a šlahounech ostružin, které tu zbývaly z lesa, kdákaly slepice, pomekávaly kozy na volných úvazech, kvičeli vepřici přivázaní za zadní nohy. Snažili se rozrýt, rozhrabat, sezobat a spást všechno, co mělo alespoň náznak zelené barvy.

Floyd postupoval do vnitřku onoho lidského mraveniště a dlouhou chvíli mlčel, ohromený těmi změnami. Nepřipadalo mu to ale správné vůči slepému zwergoví, a tak přece jen promluvil.

„Ohromný bordel, Thorpi, nedokážeš si to představit. Stovky lidí. Nikdy jsem jich tolik neviděl pohromadě. Zabírali půdu tak, jak přicházeli, někteří z nich tu museli být už loni, protože ječmen na polích je vzrostlý. Táhle je obrovská ohrada a v ní stádo mezků - možná dvě nebo tři stovky kusů. Dobytek. Odstavené vozy. Desítky vozů, které zřejmě nikomu nepatří.“

„Cítím to,“ zavrčel zwerg. „Všechno to cítím.“

„Lužní les je pryč, všechny olše jsou pokácené. Nejbližší ramena Lodusu jsou zasypaná. Táhle - a táhle také po nich zbyly jen velké jámy plné vody a žabince. Tady býval ten veliký dub, ten, na který Feleara a Baugée dávaly ruce, říkaly, že z něj čerpají sílu. Zbyl z něj jediný pařez a slouží jako stůl před chatrčí z chvojí... Pozor, jdi ke straně, proti nám jede vůz. Tolik lidí... Tolik lidí... A tohle, Thorpi, tohle už vypadá jako opravdové město. Jako Glen Karhó. Jako Thonierika. Dřevěné sruby. Po stranách ulic jsou chodníky z poválů.“

Chaos tábora ze stanů a chýší skončil a za ním následovaly sruby. Kdosi se postaral o to, aby ulice mezi domy byly pokud možno rovné a stejně široké. Jak měl Floyd později zjistit, mělo město Rudenrog pět hlavních ulic, souběžných s čelní hradbou pevnosti, a tři ulice na ně kolmé. Pěkné srubové bloky, ohraničující ulice, byly v dřtivé většině dvoupodlažní a uvnitř nich se skrývaly dvorky. Tato srubová část byla jiná než ono mraveniště chatrčí a zemljanek. Měla charakter. I lidé, kteří se mezi sruby pohybovali, vypadali úpravnější, sebevědomější, cílevědomější.

Skalisko se zwergskou pevností se nad sruby tyčilo jako obrovský ježatý pařez, ohlodaný opilým dřevorubcem. Nemohli je minout. Prostě jen zahýbali za rohy, dupali po povalových chodnících, až se před nimi vztyčily kamenné hradby.

Zwergové vybudovali pevnost na obrovském kamenném bloku, svažujícím se od západu k východu. Temeno skaliska srovnali do nakloněné roviny a na něm vystavěli domy. Ze severní, západní i jižní strany byla pevnost chráněná strmými skalními stěnami, vytvářejícími nedobytné přírodní hradby. Z východu pak zwergové obehnali skálu hradbou umělou, důkladnou, dvacet stop vysokou a opatřenou cimbuřím.

Veliká, zwergskými kováři důkladně okovaná vrata byla rozzívnutá dokořán, po stranách brány se dva strážní opírali o dřevce krátkých pík.

Floyd zakormidloval nosítky do brány, jeden ze strážných se líně pohnul a zastoupil mu cestu.

„Kampak?“

Floyd si ho prohlédl od okraje železného klobouku přes kožený kabátec až k podpatkům okovaných bot. „Tebe neznám, bráško,“ řekl mu. „Já jsem Floyd Bartlett a tohle je Thorpi Musgróve.“

„A co má být?“ zkrivil strážný papulu obrostlou štětinatými vousisky.

„Jdeme do hospody.“

„Tak to budete mít lepší, když zamilíte táhle do té knajpy na kraji,“ ukázal strážný do vnitřku dřevěného města před pevností. „Na ty vevnitř by vám asi chyběly fiňáry,“

„Ne, my jdeme do Štítu a korouhve,“ poučil ho Floyd. „Máme tam zamluvený pokoj.“

„Jo aha,“ konečně pochopil strážný. „Vy jste nejspíš z nějakýho komanda bejvalý domobrany. Co to vlečete na těch nosítkách? Vypadá to jako mrtvola.“

„Sochu,“ pokrčil rameny Floyd.

„Nedá se nic dělat, člověče, budeš to muset rozbalit. Musím zkontrolovat, jestli do pevnosti nepasujete nějaké chlast.“

Floyd neprotestoval, jen vytáhl z vysoké boty nůž a přeřezal provazy, poutající rákosový obal. Rákosová rohož se shrnula a pod ní se objevil šedivý kámen. Socha, zpodobňující mladičkou dívku s krátkými vlasy, oblečenou v brigantíně a v kalhotách s přínýťovanými chrániči, obutou do vysokých okovaných bot, která se chystá zaútočit pahýlem meče.

„Pěkná čiča,“ zhodnotil ji strážný. „To jsi sochal ty?“

„Ne, já ne,“ pocukl Floyd koutky úst.

„Dobrý, můžete jít.“

„Jasně, bráško, díky. Ještě se uvidíme.“

Strážný se zatvářil udiveně. „Člověče, možná, že jsi znal celou posádku jménem, ale to teď budeš hodně překvapený. Všechno je jiný, chápeš?“

„No, nějak to začínám chápat,“ připustil Floyd.

Strážný kývl a ustoupil jim z cesty.

Prošli bránou, vstoupili na povlovné schodiště se širokými stupni, které stoupalo zleva doprava podél východní

stěny rudenrožské skály. Jednotlivé stupně byly vlastně malými terasami. Celé schodiště bylo dlouhé snad dvě stě padesát a vysoké dobrých sedmdesát kroků. Představovalo nárazníkový prostor mezi vnější a vnitřní hradbou, pojistku pro případ, kdyby orkové přelezli vnější hradby či nějakým kouzlem vyrazili bránu. Toto povlovné schodiště bylo mnohokrát využito v případech orčích nájezdů jako úkryt pro dobytek z hraničářských samot a z Chawyny.

Nahoře nad schodištěm se tyčila vnitřní hradba. Ve skutečnosti nebyla hradbou, ale dlouhou frontou slepých stěn domů, perforovanou jen uzoučkými střílnovitými okénky.

Floyd a Thorpi vystoupali po schodišti až k nehlídané vnitřní bráně a vešli do samotné pevnosti. Dlážděné ulice byly konečně něco, co se nezměnilo. Kromě vojenského velitelství a kasáren dříve pevnost obsahovala i misi s velikou zahradou, do níž mši za vynaložení neuvěřitelného úsilí nanosili v koších úrodnou půdu. Pak tam bývalo pár obchodů, domy trvalých civilních obyvatel, hospoda, kovárna, zweržská kantýna, sýpky, seníky, stáje, zbrojnice a velká prázdná ubytovna, kterou v případech orčích nájezdů využívali lidé z hraničářských osad.

Kdo navštívil pevnost Rudenrog, ten si většinou zapamatoval jedině: schody. Strmá schodiště spojovala ulice na různých úrovních a dojem z těch schodišť byl tak zdrcující, že přebil všechny ostatní pocity.

Uvnitř pevnosti se teď pohybovalo hodně lidí, ale přece jen ne v takovém množství, jako v šíleném mraveništi vně hradeb. Floyd se rozhlížel, zda neuvidí někoho ze svých bývalých známých. Ale všechno to byli cizí lidé v pěkných městských oblecích, kteří se na jeho potřhané oblečení dívali s pohrdáním. Floyd a Thorpi vystoupali vzhůru po schodech, prošli po chlazených kočičích hlavách ulice vedené po vrstevnici a za chvíli už složili nosítka na dlaždice vstupní haly hospody U štítu a korouhve.

Vstupní hala byla zároveň malou nálevnou se třemi dlouhými stoly a dvaceti židlemi i s recepcí. Za pultíkem stála dívka v modrých šatečkách, loupala po nich okem: „Hotel je plně obsazen.“

Floyd se opřel o pultík z druhé strany: „My máme předplaceno.“

„Hotel je plně obsazen, pánové,“ vypískla dívka o půl oktávy vyšším hlasem. V rohu nálevny se z dřevěné židle zdvihl hromotluk s dlouhými tmavými vlasy. Byl čistě a slušně oblečený, ale bylo jasné, že je to vyhazovač. Pravicí sáhl dozadu, za opaskem měl nejspíš zastrčený obušek.

„To je v pořádku,“ řekl unaveně Floyd. „Můžete zavolat pana Wirda?“

Ze schodů, vedoucích do patra se ozval výkřik: „Pane Musgróve! To je překvapení, už jsem vás ani nečekal!“ Stál tam plešatý vousáček v tmavě modrém obleku, chvíli se na ně díval a pak jim vyšel v ústrety. „Vy jste, pokud se dobře pamatuji, pan Bramblet, že?“ zahovořil k Floydovi. „A kde jsou pánové Rónard a Gordon Fee a slečny Alexandra, Baugée a –“

Pohled mu sklouzl na nosítka, na sochu dívky. Zajíkl se. „Tohle je přece slečna Alexandra!“

„Nejsou s námi,“ řekl Floyd krátce. „Mimochodem jmenuju se Bartlett. Chceme svůj pokoj, pane Wirde. A plnou štoudev horké vody.“

„Jistě, pánové, jistě,“ drmolil plešatý mužik a po straně dával vyhazovači i dívence v modrých šatech znamení.

„Musíme váš pokoj připravit, ehm, vyvětrat... Dáte si zatím něco k jídlu, ne?“

Bylo jasné, že hostinský ten pokoj, na který měl Floyd se zweržem jakýsi nárok, už pronajal někomu jinému a teď se snaží ze vzniklé situace vykličkovat.

„Dáte si něco k jídlu, Thorpi, souhlasíš?“ zachránil ho Floyd. „Ani nepamatuju, kdy jsme se naposled najedli něčeho teplého. Dneska určitě ne. Jedli jsme včera? Já o tom mám pochybnosti. Takže pořádně hustou polévku, pane Wirde, a pak kus masa s chlebem. A pivo!“

* * *

Ležel v čistě povlečených pokrývkách, najedený, umytý, nalitý pivem. Šikmé sluneční paprsky pronikaly sklopenými žaluziemi zavřené okenice a kreslily na protější stěně podélné čáry. Zwerg seděl za ozdobným stolem na vysoké židli, nohy mu klímaly nad podlahou. Neměl na sobě už rezavou drátěnou košili, ale dlouhou pískově hnědou halenu, lemovanou rudým proužkem. Možná spal, to se u slepého zwerga nedalo tak snadno poznat. Trpaslíci, pokud to Floyd mohl posoudit, si nikdy k spánku nelehali. Odpočívali vsedě, někdy i vestoje nebo v chůzi. Thorpiho viděl ležet jen jednou, to když byl zwerg rozbitý takřka napadrtý a téměř mrtvý. Jakmile se jen trochu uzdravil, zaujal svou obvyklou polohu vsedě.

Socha stála opřena o stěnu - dívka s vyděšeným a zároveň nenávisným výrazem ve tváři, oblečená do boje, chystající se zaútočit pahýlem meče. U jejích nohou byly věci, vyházené z Floydova a Thorpiho batohu - většinou špinavé a vlhké oblečení, přikrývky. Nedefinovatelné kousky trvanlivého jídla - proužky sušeného masa, tuhé placky ze sádla a mouky mleté ze žaludů, lísková jádra zalitá vysušeným medem, ztvrdlým na kost. Mezi tím vším nepořádkem kraloval hliněný hrnec, který Floyd vytáhl ze dna svého batohu. Tento veliký hrnec musel být důležitý - důležitější než kotlík, stanová plachta a náhradní boty a oblečení, které nechali v průsmyku.

Floyd ležel na posteli s rukama pod hlavou a pozoroval strop. Jakýsi umělec, elfi nebo lidský, tam vyobrazil knížete Larse Orizaka a trpasličího vůdce Goduruda Soví oko, jak si na znamení přátelství a za přihlížení svých družin potřásají pravicemi. Lars byl oblečený do šarlatu, trpaslíci měli dlouhé vousy, zastrkané za opasky.

Pomaličku usínal. Se spánkem přicházely sny. Vzpomínky.

...bolest.

Bolest vystřeluje z levé ruky až do žeber na levé straně hrudníku, minimálně tři z nich jsou prasklá. Orčí palcát mu před týdnem udeřil do levé paže a zlomil mu všechny tři dlouhé kosti. Zlomil? Lepší by bylo říci roztříštil. Floyd naivně nastavil ruku nepřátelské zbrani a ta mu prošla předloktím, jako by bylo z tvarohu. Palcát se zastavil až o ramenní kost a ta praskla jako suchá větev, když ji přirazil k žebřům. Šťastná rána, řekl by Floyd, kdyby byl orkem. Levá paže už nikdy nebude k ničemu.

Floyd už viděl pár takových zranění a tak ví, že v těchto případech je lépe celou paži oddělit od těla, aby se do ní

nedala sněť. Byl to hloupý nápad jít s Gordónovou partou do Orcigardu. Jediné maličké dobrodružství a je nadosmrtní zmračený. Gordon Fee ho vyvlekl z bojiště, pak se vrátil, aby pobil zbývající orčí bojovníky. Na nosítkách, občas blouznícího ve vysokých horečkách, ho donesli zpět do Rudenrogu.

Pět dní ho vlekli divočinou. Nedbali jeho naléhání, aby mu tu ruku už konečně uřizli, ačkoliv například Rónard je zkušený chirurg. Proč? Chtějí ho snad mučit? Teď leží vyčerpaný, zachvácený horečkou, bolest je nesnesitelná. Lars Orizak na stropě ožívá, rukou, kterou si před chvílí potírá s Godurudem, se šťourá v nose, trpaslíci se na Floyda výsměšně šklebí.

Hlas ze strany: „Tak co, vyspala ses, sestřičko?“

Floyd jen pohne hlavou - na vedlejší posteli se z pokrývek zdvíhá štíhlounká ženská postava v světle zelených kamaších, přiléhavém, kdysi snad bílém tričku a vestičce ze zmijích kůží. Potřeše hřívou rusých vlasů: „Je to lepší, boubelko, neříkej, že ty sis taky nezdržím,“ Po stranách té hlavy se výbojně zdvihaají dvě dlouhé špičaté uši, trochu podobné srnčím.

„To jen ty si vyspáváš, ty kostřičko, já tady dávám pozor!“

„A na copak tady dáváš pozor, tlustá veverko? Zdá se, že náš človíček už umřel.“

Nad Floydem se sklóní jiná hlava, tentokrát plavovlasá. Dlouhé plavé vlasy jsou vyčesány do jakéhosi vrkoče, z něhož nepořádně trčí zcuchané prameny vlasů do všech stran. I plavá bytůstka má dlouhá a špičatá ouška.

Dva páry velikých temných očí, podobných těm, jimiž se dívají plaché lesní laně, jej pozorují z bezprostřední blízkosti. Dvojice pootevřených rtů, za nimi řádky špičatých zoubků. Dvě tváře potměšilých lesních bytůstek.

Ta ryšavá promluví:

„Ještě žije. Nemáš žízeň, človíčku?“

Floyd se ztěžka rozhlíží. Ve velkém pokoji je jenom on a ty dvě elfky. Příležitost, jak si zachránit život!

„Dejte mi nůž,“ zachraptí. „Ten můj nůž! Musel zůstat v botě... A čistou košili! Řekněte panu Wirdovi o horkou vodu. Hodně horké vody!“

„Chceš se umýt?“ vrní rusovláska. „Máš pravdu, smrdíš jako tchoř. A na co chceš nůž?“

„Tak mu to dej, ty tenká nitko, zajímá mě, co s ním bude dělat,“ přede plavovláska. Jmenuje se Baugée a na rozdíl od vychrtlé Feleary má trochu plnější postavu. Odchází ke dveřím na chodbu, otevírá je a křičí hláskem podobným ptačímu cvrlikání: „Pane Wirde, potřebovali bychom hodně horké vody!“

Floyd se mezitím vytahuje do sedu, opírá se o zeď a pokouší se rozvázat řemeny, kterými má ruku chycenou do dlah a přivázanou k tělu. Feleara mu mlčky podává nůž a on na sobě páře špinavou, zakrvácenou košili.

Když vysvobodí rozbitou ruku, málem se pozvrací bolestí i zděšením - paže natekla do téměř dvojnásobných rozměrů, kůže je napuchlá, fialová sraženou krví, plná černých skvrn.

„Nejvyšší čas,“ sípe. „Ještě tu čistou košili bych prosil.“

„Tady máš,“ podává mu Feleara krajkovou batistovou, je to ta Rónardova nejlepší. S pootevřenými ústy sleduje, jak ji Floyd pomocí zubů, nože a pravé ruky pára na dlouhé pruhy, které by se daly použít jako obvazy.

„Tys tomu dala, žížalko,“ kárá Felearu Baugée. „Dát dítěti Rónardovu košili. Myslím, že tě pan magik vytáhá za tvoje špičatá ucha.“

„Říká se uši, ty napapaná křeččí samičko. Ale podívej, co ten hoch provádí s tím nožem. To jsem v životě neviděla!“

Floyd si hrotem nože zkusmo črtá linky okolo ramene, přemýšlí, jakým způsobem nejlépe oddělit ramenní kloub od těla.

„Co to děláš, človíčku?“ pocukává Feleara v úžasu dlouhýma ušima.

„Musím se zbavit té ruky,“ chroptí Floyd.

„Proč? Ty už ji nemáš rad?“

„Jestli si ji neuřizu, tak umřu!“ Navzdory horečce a tupé bolesti propuká Floyd v pláč, pláče nad tím, že tady zemře a ty dvě bestie si toho ani nevšimnou. Elfky se nad ním sklánějí, berou mu nůž a rovnají ho na pokrývky.

„Myslíš, že už máš dost síly, tkaničko?“

„To si piš, ty stará medvědice, která se vykrmila před zimním spánkem.“

Dlouhé chladné prsty se dotýkají Floydových spánků: „Trošku to zabolí, človíčku.“

Jiné ruce chytí Floyda za zápěstí a prudce trhnou levicí, Floyd zaječí bolestí, zazmítá se a téměř omdlí, Elfky mu klečí na hrudníku a nedovolí mu, aby se jim vysmekl. Floyd ječí, řve bolestí, dokud se mu kdosi nedotkne studeným prstem hrdla a on náhle zjišťuje, že mlčí. Jakýmsi kouzlem ho připravily o hlas.

„Jaký máš silný hlas, hošíku,“ pochválí ho Feleara. „Jen ho procvičuj - a můžeš s ním zabíjet orky jako gizmí Socerlik.“

„Socerlik přeci nezabíjel hlasem!“ opraví ji Baugée. „Zabíjel dechem a dotykem.“

„Ty toho tak víš,“ vrní Feleara a pěstí tluče do Floydovy oteké ruky. „Jednou jsem potkala Socerlikovu praneteř na severu Izironku. Vybrali jsme med lesním včelám a ona mi to všechno vypověděla.“

Floyd, zachvácený šílenou bolestí, upírá oči na stropní fresku, kde Godurud Soví oko právě nenápadně vytáhl knížezi Orizakovi z kapsy kus dámské garderoby. Zkouší zvolna počítat do deseti, soustředit se na počítání. Tenhle trik proti bolesti ho kdysi naučil strýc. Trochu to pomáhá.

Kdosi zřejmě zaklepal na dveře, protože Baugée volá: „Dále!“ a pak ještě dodává: „Tu vodu nalijte do štoudve. Spravujeme tady mladému pánovi ruku a on se pak bude chtít vykoupat.“

Voda šplouchá do velké bečky v přístěnku. „Buďte tak laskavý, pane Wirde, a nechte nám donést ještě pár věder horké vody do zásoby.“

Floyd vláční, Feleara mu natahuje ruku, prsty silnými jako čelisti kleští mu přes otok rovná odštěpky kostí. Závojem mdloby Floyd slyší, jak si elfka brumlá: „Ten Rónard asi neměl nejlepší den, když ti tu ruku dával do dlah. Pěkně to zprasil, chlapče.“

Levá ruka nesnesitelně bolí, brní a svědí.

Svědí... Svědí?

Floyd sbírá veškeré síly, vzpírá se, až shodí Baugée, která mu klečí na hrudníku. Posadí se a nevěřicně se dívá na svoji levou ruku. Kůže je sice černofialově skvrnitá, ale paže se víceméně navrátila do původních rozměrů. Zkusmo ji ohne v lokti, zabolí to. „Co jste mi to udělaly s rukou?“

„Neslyšels nikdy o přírodním léčitelství?“ vycení na něj Feleara ostré zoubky.

„Slyšel. Ale myslím jsem, že jsou to kecy.“

„Jo tak kecy? Tak se pěkně uvolni a dívej se, jak se to dělá. Tady tlustá sestřička to po mně dokončí.“ Floyd opravdu dává pozor, dívá se, jak mu Baugée přejíždí dlaněmi levačku. Elfka je soustředěná, oči má přivřené, ústa pootevřená. Floyd pozoruje její špičky, jsou delší než lidské, ostatně elfi zuby se spíše než lidským podobají zoubkům lesních šelmiček.

Baugée je jiná než divoká Feleara - plavé vlasy nemá rozpuštěné, ale vyčesané do volného drdolu, přes zelené kamaše má oblečenou volnou šedou tuniku. Vůbec není tlustá, to ji Feleara jen tak škádlí, Floyd neví, která z elfek se mu líbí víc. Je to vůbec normální, aby člověka přitahovaly elfky? Jistě jsou půvabné, ale je to půvab hrdých laní. Lesních zvířat.

„Tak, tchoříku, je na čase, aby ses konečně vykoupal,“ vybízí ho Feleara. „Voda ti valem stydne.“

„Jo, dobře,“ zvedá se Floyd z postele. Je překvapený - bolest je pryč, zůstává po ní jen sladká ospalost.

Už chápe, proč se říká: ze všeho na světě je nejlepší náhlý odchod velké bolesti.

„Počkáte zatím dole v nálevně?“

„Máme počkat? A na co?“

„No přece se nebudete koukat, jak se myju.“

„To si piš, hošíčku, že se nebudeme jenom koukat. Jsi úplně vysláblý, ještě by ses ve štoudvi utopil!“

Floyd slabě protestuje a cítí, jak mu do tváří stoupá ruměnek. Elfky ho zvedají, podírají ho k přístěnku, tam mu se smíchem stahují kalhoty a namáčejí ho do horké vody. Mydlí ho mazlavým mýdlem, polévají mu hlavu vodou, snaží se jím uhýbat, ale jejich čtyři ruce jsou hrozně hbité. Vlastně je to příjemné. Bolest je pryč a horká voda mu rozehrívá krev. Připadá si jako opilý.

„Teda tys byl špinavěj,“ říká s uznáním Feleara a hmatá pod Floydovým zadkem po zátce. „Špinavěj jako ork!“

„Co chceš dělat, nitěnko?“ vyzvídá Baugée. „Vypustím vodu a dám tam čistou ne? Vlezu si k hošíčkovi a vykoupu se s ním.“

Voda odtéká do odpadního potrubí. Kdyby tohle bylo lidské sídlo, tak by špína nejspíš vytekla do nějakého chrlíče a z výšky se rozstříkla na ulici, jenže tuhle stavbu vybudovali trpaslíci a opatřili ji důmyslným kanalizačním systémem.

Feleara už má vestičku z hadí kůže i tričko dole, je do pasu nahá. Před asi třemi týdny se Floyd trápil otázkou, zda má štíhlounká elfka vůbec nějaká prsa - a vida, jsou tam, malá, pevná, s výbojně trčícími hroty. Na spodních žebrech má Feleara ještě jeden pár prsních bradavek, podobají se spíše pigmentovým skvrnám.

„Ty se s ním chceš koupat v jedné štoudvi, ty nestydo?“ vypískne Baugée.

„No a co by! Jednou jsme se vešli do takovéhle štoudve tři! A ta byla ještě menší!“ Feleara se pootočí k Baugée a Floyd vidí, že se elfce táhne podél páteře proužek jemné srsti.

„A to já se na vás mám dívat? Prdlajs, sestřičko, vlezu si tam taky!“

„Ochochochó! Vlezeš si dovnitř? Jsi tak tlustá, že nám všechna voda vyteče!“

Obě elfky se chopí věder, ze kterých stoupá pára a vylévají jejich obsah do štoudve. „Je to horký!“ ječí Floyd a pokouší se vylézt ze štoudve ven, ovšem jen předstírá, že chce vylézt, protože teď je to opravdu zajímavé.

Baugée, přestože je ještě úplně oblečená, udělá na Felearu maličký podraz. Vyklouzne z kamaší, shodí tuniku a vleze do štoudve v košili. „Jsem tady první,“ hlásí vesele.

„Ty špindíro, ty tam lezeš v košili?“ láteří Feleara a zápasí s nohavicemi kamaší, v rozčilení je nemůže svléknout tak hladce jako Baugée, jako ještěrka kůži. Ale pak jsou kamaše přece jen dole a všichni tři, Floyd, Baugée i Feleara sedí ve štoudvi. Smějí se na sebe a posílají si vlnky.

„Hošíčku, kolik ti je vlastně let?“ zeptá se Feleara.

„Sedmnáct... mi bude.“

„No, myslela jsem si, že budeš nějaký starší, vždyť už ti roste na obličejí srst!“

Floydovy plavé vousy jsou zatím jenom světlé a měkoučké, stačí oholit je jednou za čtrnáct dní. Ale Floyd znepokojuje něco jiného, ten orgán, který má ve slabínách, se natahuje a bytní, jako by se chtěl podívat, co se to děje nad hladinou.

„Neškádlí hochu,“ napomene Felearu Baugée. „Je už dospělý. Nevidíš?“

„Ty sviňko, ty jseš na mláďata? Nic si s ní nezačíněj, hochu, zničila by tě! Je nenasytná jako orčí samice!“

„Já že bych ho zničila? Já jsem naopak ohromně něžná! To tady Feleara je úplná dračice!“

Elfky se nasupí a chvíli po sobě cákají vodu. Pak zmlknou.

„Můžeme to zkusit,“ zachraptí Floyd do ticha. Sám se dívá své odvaze.

Elfky na něj překvapeně pohlédnou:

„Jsi si jistý, že to chceš?“

„Jsi připraven?“

„Jsi odhodlán?“

A pak obě vyprsknou smíchy.

O hodně později je už v pokoji tma. Dveře se otevrou a světlo lucerny ozáří nástropní fresku, Larse Orizaka, Guduruda Soví oko i jejich družiny. Pod nimi, na široké posteli, jsou rozházené pokrývky a změt' nahých končetin, těžko se pozná,

komu která patří.

„To se mi snad jen zdá,“ zahřmí od dveří Rónardův hlas. Kromě něho tam stojí ještě Gordon Fee, ale ten oněměl rozhořčením, a tak mlčí. Do mezírky mezi čarodějem a zárubní proklouzne malá postavička, patnáctiletá plavovlasá dívka. Rónard jí zakryje oči: „Tohle vůbec není podívaná pro tebe, Alexandro. A vy tam, přestaňte se pelešit a kvapem se oblečte. Čekáme vás dole v hospodě, od Thorúpigonova přítele jsme získali důležité informace.“

Floyd, ten skutečný Floyd, leží v příkrývkách a dívá se na nástrovní fresku, Thorpi sedí v koutě a nehýbá se. Lars Orizak i Gudurud Soví oko se rozmlžují, to jak se Floydovi derou do očí slzy.

* * *

Prudce se posadil na posteli a doširoka rozevřel oči: v pokoji byla už téměř tma.

„Thorpi?“ zeptal se.

„Ano, Floyde?“

„Víš, jaké bylo nejlepší Tourainovo kouzlo?“

„Hmmm... oživení mrtvol. Sestavení úderných oddílů z oživených kostlivců.“

„Ne, Thorpi. Chyba. To nebylo jeho nejlepší číslo.“

„Aha, už vím, co myslíš. Prodloužil si život. Dožil se více než dvou set let - to je u člověka neuvěřitelné.“

„Hádáš špatně.“

„Nevím, na co se ptáš. Myslíš snad, že jeho nejlepšími kouzly bylo vytvoření grifitů, iglerů, bazilichů... Myslíš tvořivou magii?“

„Ne, Thorpi. Jeho nejlepším kouzlem bylo vytvoření Rudenrogu. Město, obydlené tisíci a možná desítkami tisíc lidí. Vzniklo za dobu kratší než rok.“

„Ale - město Rudenrog přece vzniklo až po Tourainově smrti! Vzniklo, protože je mrtvý! On je nevytvořil žádným kouzlem!“

„Já vím, Thorpi. Jenom žertuju. Já vím.“

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

HESLO: Rudenrog, vznik pevnosti Je správné přiznávat zásluhy i nepřítelům, pokud jsou oprávněné - v případě pevnosti Rudenrog musíme konstatovat, že byla vybudována jen a jen úsilím zwergů.

Proč byla vybudována? Nevíme, pouze se dohadujeme.

Čtyřicet mil jižně od místa, zvaného Tunel, v němž se Lodus pro hry za masivem Zrcadlových hor a kde se voda řítí z vodopádů v mračnech mlhy, se řeka rozlévá do volného kraje a její proud se zklidňuje. V oblasti nazývané „Brody“ se Lodus rozděluje do desítek vedlejších ramen, které obtékají drobné i větší ostrůvky. Oblast těchto takzvaných Brodů kdysi pokrýval lužní les v pásu širokém tři až pět mil a dlouhém asi dvacet mil. Toto zamokřené území ovšem nebylo v pravém smyslu bažinou - bystře tekoucí voda vytvářela jen málo tůní a slepých ramen, v nichž by se líhli komáři, a proto byla oblast Brodů poměrně zdravým a obyvatelným místem.

Území Brodů dříve obývala početná komunita orků. Jejich pobyt zde vyvrací teorii, že tito nízcí tvorové vyhledávají bažinatá území plná komárů, larev a černého mazlavého bahna. Ne - orkové jen vyžadují ke svému životu trvalou přítomnost vody, nic víc. V lužním lese Brodů zřejmě prospívali a úspěšně se množili.

Jižní cíp Brodů těsně sousedil s okrajem dnes již z větší části vymýceného elfského lesa Izironk. Je známa smrtelná nenávisť mezi elfy a orky a je zřejmé, že na hranici obou lesů, lužního lesa a lesa Izironk, probíhaly krvavé boje. Co už ovšem zřejmě není a co se jenom dohadujeme je, že lužní les, zastoupený převážně olšemi, oslabuje magické schopnosti elfů. Proč by jinak elfové, kteří měli stonásobnou přesilu, orky nerozdrtili, nevyhnali je daleko odsud?

Na levém břehu Lodusu, při kraji lužního lesa, se jako obrovská, zapomenutá mohyla tyčí osamělé skalisko. Na něm byla před věky vybudována stará zwergská tvrz, měla za úkol tisknout orky z druhé, východní strany Brodů. Jaký však měli zwergové důvod ji postavit? Přátelili se s elfy už tehdy? Ne. Elfové a zwergové se vzájemně respektují a nejsou žádné zprávy o nějakých jejich vzájemných bojích. Jsou ovšem jako oheň a voda, snaží se jeden druhému vyhnout a i dnešní jejich spojení vzniklo pouze pod tlakem vnějších okolností.

Domníváme se, že v oněch dávných dobách existoval mezi zwergy a elfy obchod. Jediná schůdná cesta, po které mohly mezi Izironkem a zwergskou částí Zrcadlových hor putovat karavany mezků, byla přes Brody, pak podél levého břehu Lodusu až k Borinovým schodům a nakonec přes přírodní most zvaný Tunel zpět na pravý břeh. Starou zwergskou stezkou, o níž máme jen kusé informace, mířily karavany vzhůru do hor. Zdá se, že v dávných dobách dodávali zwergové elfům železné hroty k šípům, meče, lehké drátěné košile a šperky výměnou za sušené srnčí a jelení maso. Tento výměnný obchod, soudě podle samotné existence Rudenrogu, musel být pro zwergy velmi významný.

Pak se ovšem na severovýchodě Zrcadlových hor objevil Alarich Touraine. Silou sjednotil orčí a gobliní kmeny a vyhlásil temné bažiny Orcigardu za své území. Tourainova říše pohltila také část zwergské, protože Touraine z ní zabral deset mil právě v místě Borinových schodů. Těch deset mil držel silou - v prvních rocích expanze byl Touraine neporazitelný. Obchod mezi zwergy a elfy byl přerušen.

A Touraine sílil. Elfové před ním byli v bezpečí, od Touraina je dělily Zrcadlové hory a Lodus. Jenže zwergové byli přímí sousedi temného mága. Hordy jeho orčích nájezdníků postupovaly do západních Zrcadlových hor, tisnily zwergské osady, každým rokem je zatlačovaly dál na sever.

Tou dobou již došlo k lidskému pronikání do lesů na pravém břehu Lodusu. Na základě elfo-lidských dohod bylo založeno Glen Karhó a první dřevorubecké osady. Touraine se v prvních letech svého vládnutí Orcigardu snažil pomstít těm, kteří ho podle jeho mínění ponížili - lidem. Jeho organizované orčí jednotky pronikaly přes Brody a zle dotíraly na Glen Karhó. Tak, pod tlakem okolností, došlo k první a v historii zatím ojedinělé zwergsko-lidské spolupráci - lidé i zwergové měli přece společného nepřítele - Alaricha Touraina a jeho orčí nájezdníky.

Jako akt dobré vůle předali zwergové pevnost Rudenrog lidem, pevnost byla vybavena zwergským a lidským oddílem a stala se pro následujících sto let významnou hrází bránící orčímu přívalu. V souvislosti s pevností Rudenrog, která později hrála důležitou úlohu při kolonizaci Biegrologu, stojí za to zapamatovat si rok 78. letopočtu arkastského království. Tehdy se setkal kníže Lars Orizak se zwergským vůdcem Gudurudem, zvaným Soví oko, aby zahájili společnou obranu Brodů proti Tourainovi. Zároveň tím začalo období zwergsko-lidské spolupráce, které trvalo necelých devadesát let.

kapitola třetí

HLAVA, KTEROU NIKDO NECHCE KOUPI

Floyd se probudil za svítání. Trpaslík seděl na židli podobný soše, jiná, skutečná socha stála v koutě: dívka v brigantíně s vlasy ustříženými pod ušima, hotovící se k útoku.

V koutě, kousek od okna, byla postavena velká truhla, opatřená visacím zámek. Floyd sňal ze šije řemínek s klíčem, zámek odemkl a truhlu otevřel. Prohrábl se v ní, byly tam věci, které měl on i ostatní z Gordonovy party trvale uschované v hospodě U štítu a korouhve. Vybral si čisté oblečení - kalhoty z jelenice, bílou košili. Zahlédl svůj obraz v leštěném zrcadle nad truhlou: mladý muž s dlouhými hnědými vlasy a přerostlými řídkými vousy.

Vypadám jako šílený orcký šaman, pomyslel si.

Pohled do zrcadla mu pošramotil sebevědomí. Aby si ho trochu posílil, nasadil si přes košili onen krunýř z modravé oceli, v němž včera přišel. Skládal se z prsní a zádové části, řemeny na ramenou byly zakryty náramenicemi. Byl vyrobený pro muže jen o trochu vyššího než Floyd, ale mnohem mohutnějšího. Floyd přesto, že dotáhl řemeny na doraz, v něm plandal, připadal si jako srdce zvonu.

Potěžkal válečné kladivo, ale pak ho položil na stolec vedle postele. Byl přece doma a mohl vyjít beze zbraně.

Ze zavazadel vytáhl veliký hliněný hrnec, vložil ho do sítě tašky a vyšel na chodbu. Sešel po schodech dolů, dřevěné stoly ve vstupní hale byly prázdné, jen v rohu snídali dva chlapci v jakýchsi zelených uniformách. Jeden tlustý, odulý jako býčí ropucha, druhý huběňour se smutným převislým knírem. Oba se kývali ze strany na stranu, škytali, mžourali zapadlými očkami a vůbec jevíli známky silné opilosti. Statečně se ládovali studeným kuřecím masem, které zapíjeli pivem. Floyda napadlo, že tihle dva se propili až do rána a teď se posilují před tím, než se půjdou vyspat z opice.

Dívka v modrých šatech vypadala unaveně, zřejmě strávila noc jejich obsluhováním, teď jim krájela chleba, cibuli, ředkev. Majitel hostince U štítu a korouhve, pan Wird, seděl na židli poblíž schodiště.

Zdálo se, že na Floyda čekal. Vyskočil ze židle a oslovil ho: „Promiňte pane, ehm, Barete? Nevzpomínám si tak přesně na vaše jméno... Dovolíte, abych se zeptal, kdy dorazí pánové Gordon Fee a Rónard?“

„Vypadá to, že až za hodně dlouho,“ odpověděl Floyd. „A jmenuju se Bartlett.“

Mužikova pomačkaná tvář se trochu rozjasnila. „V tom je právě problém, pane Bartlette. Pan Gordon si ten pokoj pronajal na pět let a před třemi roky mi zaplatil víc než královsky. Jenže jak jste si mohl všimnout, poměry se změnily. Ceny vzrostly. A tak teď na tom starém obchodě prodávám. Pan Gordon mi zaplatil dvacet pět liardů za den, ceny si teď stojí tři soryny za postel a noc. Po tom, co baron Lecter z Gentu rozdrtil temného mága, se Rudenrog stal správním městem provincie. Ubytovali se u mne vysocí hodnostáři, například támhle vrchní baronův lovčí a jeho asistent,“ kývl k oběma opilecům. „Celou noc jednali, plánovali rozvoj a teď se posilují před odpočinkem. Bydlí tu i králův místodržící, vrchní zapisovatel a královský dozorce.“ „Baron Lecter rozdrtil temného mága?“ podivil se Floyd.

„Ba, právě, pane Berete. Touraine byl zničen a jeho orčí hordy byly obráceny na útěk. Celý sever se nám otevřel... Abych se vrátil k našemu problému — u vašeho pokoje teď trávím téměř tři soryny za každý den...“

„Dopočtete mi to,“ přerušil ho Floyd. „Doplatím.“

„Je tu ještě jeden problém, pane. Držel jsem ten pokoj pro pana Gordona, ale v posledním roce se hostinské místnosti úplně zaplnily. Přestěhoval jsem se do něj, pane, se svou ženou,“ kývl k dívence, která tedy nebyla dívkou, ale mladou paní, „Jak jste včera poznal, museli jsme pokoj rychle vyklidit - a teď nemáme kde spát!“

„No a?“

„Nevadilo by vám, kdybyste se přestěhovali do ubytovny ve městě? Je to solidní dřevěný dům, dvoupatrový, netroufl bych si poslat vás do nějakého stanu...“

Floyd mužika pozoroval a pochopil, že chlapík je včera nevyhodil jen díky tomu, že se bál Gordona. Měl strach, že se Gordon Fee vrátí. A teď se Floyd tak hloupě poděkl. Měl nejasný pocit, že nad mužikem nemůže zvítězit, že je z hotelu stejně vyštípe.

Kývl: „Přestěhujeme se. Pokud spěcháte, můžete zařídit přestěhování Thorpiho do té, jak říkáte, solidní ubytovny. Vrátím se z města rovnou tam.“

Mužik viditelně pookřál a po straně udělal posunek na svou ženu. „Zařídím to, pane, spolehněte se. Je to hospoda U orčího hnátu, toho názvu se nebojte, takhle podobně se teď jmenují všechny putyky ve městě... Mohl bych vás poprosit o zálohu? Myslím o zálohu toho doplatku za dobu, po kterou jsem vám pokoj držel...“

Floyd sáhl do kapsy a vytáhl zlatou minci: „Berete tyhle?“

Pan Wird ji od něho vzal a prohlédl si ji. Byla masivní, těžká, očividně zlatá. Neměla kulatý tvar, ale byla složena ze dvou vzájemně se překrývajících kružnic. Na rubu měla znaky, které vypadaly trochu jako elfí písmo ogam, ale nebyl to ogam. Na lici měla mince poprsí jakéhosi tvora s ptačí hlavou, ovinutou čelenkou ze splétaných řemínků nebo snad stonků rostlin.

„Tohle budete muset vyměnit za místní peníze, pane.“

„Nechcete to přepočítat na cenu zlata, pane Wirde?“

„Ne, raději bych... anebo počkejte, jistě, mohli bychom cenu přepočíst na váhu zlata!“

„Máte pravdu, pane Wirde, zajdu s tím do směnárny,“ vzal mu Floyd minci z ruky. „A bude nejlepší, když vyúčtování předložíte přímo Gordonovi, až se do Rudenrogu vrátí. Nechte přestěhovat Thorpiho. Dobře vám radím, chovejte se k němu s maximální úctou, to víte, je to zwerg a úplná maličkost ho může k smrti urazit. Mějte na paměti, že je to Gordonův blízký přítel.“

Vyhodil zlatou minci do výšky a zase ji chytil. Se zářivým úsměvem se uklonil utahané Wirdově ženě, Wirda samotného popleskal po rameni. Mužikovi se protáhl obličej, pochopil, že od Floyda už žádné peníze nikdy a v žádném případě neuvidí,

Floyd vyšel ven a přimhouřil oči do prudkého světla. Léto sotva začalo a slunce vystřelovalo do šedých zdí i kamenného dláždění své oslnivé šípy. Měl dobrý pocit z toho, že na Wirda alespoň trošičku vyzrál. S hrncem v síťové tašce se loudal vzhůru ulicí k vojenskému velitelství.

Kasárna a velitelství byly až na samém vršíčku skaliska, na němž Rudenrog stál. Nad velkými dvoukřídlovými dveřmi byl do kamenné zdi vsazen znak dávného zwergského velmože: vodorovně položené hornické kladívko a nad ním tři krystaly. Floyd zabušil na vrata, nic se nestalo. Vzal za kliku, bylo otevřeno. Vešel tedy dovnitř. Vstupní hala byla zšeřelá, rudé a modré dlaždice na podlaze se matně leskly ve světle, které sem dopadalo odkudsi zezadu. Floyd tu byl už mnohokrát a tu chodbu znal. A přece byla jiná.

Na stěnách chyběly kopí a štíty, které tam dříve visely - ne pro ozdobu, ale aby byly po ruce. Ze dveří do dveří nepřebíhali poddůstojníci, ani se zde nemíhaly spojky, jak tomu bývalo i v dobách nehlubšího míru. Hala byla prázdná.

Popošel několik kroků, ozvěna mu vrátila klapot jeho bot. Ozvěna? Vstupní hala vojenského velitelství se v této chvíli podobala spíš nějakým podzemním chodbám v Orcigardu.

„Haló?“ řekl do prázdna.

A pak si uvědomil, že není sám. Prudce hmátl na záda po bojovém kladivu, ale to tam nebylo. Zachvátil ho pory v paniky. Nebezpečí!

Proti němu se v odlescích a stínech neslyšné pohyboval čtyřnohý tvor, temný jako bažina, štíhlý, elegantní.

Pes.

Zastavil krok před Floydem, vycenil zuby a tlumeně zavrčel, znělo to jako otázka. Veliký černý pes, v kohoutku sahal Floydovi téměř k pasu. Vyšlechtěný elfský ohař cenil zuby, pošukával ušima, srst se mu temně leskla.

Po levé straně se pootvěřely dveře a stanul v nich jakýsi muž. „Sst!“ sykl na psa a ten se mu okamžitě připojil k boku. Pak se muž se psem vydali k východovým dveřím.

„Promiňte,“ oslovil muže Floyd. „Hledám kapitána Schniregu.“

Muž se zastavil a pohlédl na Floyda, jeho oči žhnuly tmou jako světélkující plíseň v orcigardských močálech. Byl oblečený do kožených kalhot a přepásaného kabátce z kůže a hrubého sametu, který se v přítmí zdál černý, ale nejspíš byl tmavě modrý. Už jenom to oblečení mělo charakter. Jednoduché, účelné, ale precizně provedené. Na zádech měl muž na opasku pouzdro s krátkou dýkou - bylo připevněné nezvykle, kolmo na trup. Jílec trochu přečníval tělo, aby jej muž mohl kdykoliv pohodlně sevřít pravou rukou. Ovšem mnohem účinnější zbraní byl ten jeho elfský ohař.

Neznámý muž měl krátce ostříhané vlasy a kučeravé vousy, zdál se být vysoký a robustní, ale Floyd si s úžasem uvědomil, že ten chlapík je o půl hlavy menší než on, to z něho jen vyzařuje aura silné osobnosti.

Pohlédl na Floyda: „Kapitána Schniregu už tu nenajdete. Ale jestli máte nějaký problém, zkuste se zeptat támhle,“ mávl ke dveřím, z nichž před okamžikem vyšel.

„Díky,“ kývl Floyd a díval se, jak muž i pes vyšli vstupními vraty na rozzářenou ulici. Sám pak vstoupil do označených dveří.

Vedly samozřejmě do místnosti, v níž mívával svou úřadovnu Roger Schnirega. Dříve bývala zavalená leistry, obestavená policemi, v nichž se válely kusy zbroje i talíře s nedojedeným jídlem. Teď byla téměř prázdná, jen Schniregův masivní stůl v ní zůstal. Okno ze skleněných tabulek zalitých do olova bylo otevřené, vedlo na vnitřní dvůr, který dřív sloužil jako miniaturní cvičák, teď byl také prázdný. Na stěně kanceláře visela velká mapa.

Za Schniregovým stolem stál mladík s širokou, dětsky vypadající tváří. Krátce ostříhaný, hladce oholený. Vypadal obyčejně a žádné zvláštní nadšení nevzbuzovala ani jeho obnošená perlově šedá tunika, zpod níž od kolen dolů vykukovaly tmavofialové soukenné kalhoty, které těsně nad podlahou ukončoval párek nízkých ošlapaných bot. Mladík se na Floyda usmál poměrně příjemným úsměvem. „Přejete si, pane?“ Floyd se lehce uklonil. „Přišel jsem za Rogerem Schniregou.“

„Už tady není,“ řekl mladík.

„A kde bych ho našel?“

„Snad někde na jihozápadě, na hranici s vévodstvím Barro. Byl odvelen s celou posádkou.“

„A trpaslíci? Víte, myslím oddíl zwergů, který tady sloužil...“

„Už jich tady nebylo třeba. Byli odesláni do svých domovů... s veškerými poctami. Potřeboval jste něco? Mohu vám nějak pomoci?“

„Přišel jsem si pro odměnu. Pro odměnu za zabitého nepřítele.“

„Můžeme se na to podívat spolu,“ vyzval muž Floyda. „Ještě bych se vám měl představit. Jmenuji se Joselin Backer a jsem králův místodržící.“

„Místo-držící?“ podivil se Floyd. „Co to je?“

„Zástupce krále.“

„Něco jako prefekt v Glen Karhó?“

„Ano, něco takového. Pravomoci jsou téměř totožné. Akorát v Glen Karhó je prefekt a tady... v Rudenrogu... je místodržící. Zastupuji v této provincii krále.“

„Provincie? Co to je?“

„Všechno, co vidíte kolem města, přáteli...“

„Bartlett. Floyd Bartlett.“

„Všechno, co je kolem. Zatím tam není k vidění skoro nic, jen lesy a pár vznikajících vesnic. Lesy na severovýchodě ovšem patří baronu Lecterovi z Gentu. Celé to území nové provincie, náležející k Rudenrogu, vám mohu předvést tady na mapě. Vidíte? Zrcadlové hory vedou z východu na západ, od severu k jihu je přetíná Lodus. Tady je Rudenrog, řídící centrum provincie. Podléhají mu Brody, tady tahle část lesů a zde, severně od Tunelu, kus volné země mezi Orcigardem a zwergskou částí Zrcadlových hor. Vlastně ani nevíme, jak je to severní území veliké....“

„Gordonova země,“ kývl Floyd.

„Ano, takzvaná Gordonova země. Pod Rudenrog spadá i Orcigard, ovšem ten je dosud osídlen převážně orky. Plánujeme, že jej zpacifikujeme během dalších dvaceti let.“

„Aha... Ale ta mapa je nepřesná. Skoro bych řekl, že není přesná vůbec. Tady vám chybí zwergské území, zwergská část Zrcadlových hor na západě. Zrcadlové hory jsou v těch místech nejvyšší, nejrozsáhlejší. Zde, ve východní části, nevedou Zrcadlové hory rovně od západu k východu, ale vytváří oblouk na sever, který pak zahýbá sem dolů... Tady byste měl mít zakreslenou Chawynu. A tady na jihovýchodě, kde Zrcadlové hory přecházejí ve vrchovinu, vám chybí Likario. V Orcigardu nemáte zakreslený ani Lodus, ani Vickéu a už vůbec ne jejich přítoky,“ píchl Floyd prstem do prázdného místa, vyzdobeného pouze slovem ORCIGARD.

„Vy jste tam někdy byl?“ podíval se místodržící se zájmem.

„U zwergských podzemních sídlišť jsem nebyl nikdy, ale viděl jsem staré elfské a zwergské mapy. Orcigardské bažiny jsem několikrát přecházel... Vlastně znám celkem dobře celé tohle území na východ od Lodusu - hraničářské lesy i Orcigard.“

„Ah... to je zajímavé. Neměl byste čas a chuť projít se mnou celou tu mapu a poopravit ji?“

„Jistě - proč ne? Ale teď mám bohužel k vyřizování jiné věci.“

„Ano, máte pravdu. Mluvil jste o nějaké odměně za skalp. Máte štěstí, výška odměny za orčí skalpy ještě vzrostla, jenže nikdo si pro ně nechodí. Orkové jsou rozplašení a je obtížné nějakého ulovit.“

„Nemám orčí skalp. Mám celou hlavu.“

„Ne že bych měl po ránu chuť prohlížet si nějaké uříznuté hlavy, přáteli. Ale když už jste s tím přišel, tak to ukažte.“

Floyd postavil svou silnou tašku s hrncem na stůl. Poklice byla k hrnci připevněna spleť zíněných provázků, rýha mezi poklicí a tělem hrnce zatmelená včelím voskem. Floyd oboje odstranil nožem, který vytáhl z vysoké boty. Pak, když nůž zastrčil zpět do boty, poklici odklopil. Místnost naplnila vůně silného alkoholu.

Jistě, hrnec byl naplněný lihem, který kdosi použil jako konzervační prostředek. Floyd zalovil v hrnci a vytáhl z něho hlavu šedovlasého, šedovousého starce. Na to, že byla lidská, měla úctyhodné rozměry. Vytržené oči alkoholem zcela vybělené, ústa s vyceněnými zuby ztuhla do šíleného šklebu. Dlouhé šedé vlasy se mírně vlnily, jako by žily svým vlastním životem.

„Fuj,“ řekl místodržící. „Ale to není ork, ne? Kdo to je?“

„Měl by to být Alarich Touraine, temný mág z Orcigardu.“

Místodržící se na Floyda upřeně zadíval a trochu od něj poodstoupil. „Temného mága přece zničil baron Lecter z Gentu!“

„Slyšel jsem,“ pokývl hlavou Floyd.

„A vy teď tvrdíte, že tohle... byl Touraine?“

„Ano.“

„Jak to můžete tvrdit s takovou jistotou? Cožpak jste někdy Touraina viděl?“

„Ano. Viděl jsem ho na obrazech v Thonierice.“

„Vy jste byl až v Thonierice?“ podíval se Backer a znovu přejel Floyda pohledem od jeho těžkých bot až po neupravené přerostlé vlasy a vousy. „Jednou mne tam zavedl Gordon Fee. Znáte Gordona Fee, ne?... Touraine se několikrát nechal portrétovat, dokud byl ještě rektorem Vysokého učení.“

Místodržící přikývl: „Ano... Viděl jsem ty portréty také a musím připustit, že... Jak jste vlastně k té hlavě přišel?“

„Získali jsme ji od zwergského komanda v Orcigardu. Jim k ničemu nebyla, tak ji dali nám, ať ji vyměníme za peníze.“

„Vám - to je komu?“

„Mně a mému společníkovi Thorúpigonovi Musgróve,“

„Musgróve? Není to ten zwergský pobratim Gordona Fee?“

„To je on.“

„Gordon Fee byl s vámi?“

„Ano, byl s námi, ale nevrátil se do Rudenrogu. Šel dále na sever. On a čaroděj Rónard.“

„Vážený pane, vaše historka se zdá být hodnověrná, samozřejmě si ještě ověřím, zda jste ten, za koho se vydáváte. Ale musím vás zklamat. Na hlavu temného mága není vypsána odměna. Nikdy nebyla. Představa, že by komando lovců odměn zabilo Touraina, je, promiňte mi ten výraz, neuvěřitelná.“

„Třeba to není hlava skutečného Touraina. Třeba patřila jeho dublovi.“

„Komuže to?“

„Dublovi. Magickému dvojníkovi.“

Místodržící potřásl hlavou. „Ano. Tato interpretace mi vyhovuje. Poslyšte, pane Bartlette, vy máte v úmyslu odejít zase do Orcigardu?“

Floyda udivilo, že místodržící si jeho jméno zapamatoval hned napoprvé. Pocítil k němu sympatii. „Ne. Chtěl bych zůstat v Rudenrogu.“

„V tom případě bych pro vás měl návrh. Nechcete vstoupit do králových služeb? Zaměstnal bych vás. Státní správa

Rudenrogu se teprve formuje, potřebujeme takové muže jako jste vy - mladé, ale zkušené, schopné, ambiciózní. Vaše znalosti o Orcigardu by nám byly velice prospěšné.“

Floyda to ohromilo. Přijmout stálý plat? Zaměstnání? Náhle mu to nebylo úplně proti mysli. Zatím neplánoval žádnou vlastní budoucnost.

„Promyslím to,“ řekl.

„Ano, promyslete to,“ souhlasil místodržící, „Chci vás jenom upozornit na jednu věc, týkající se královských zákonů, které se zde snažíme uplatňovat. Pokud jste si přinesl z Orcigardu nějaké klenoty, kořist, měl byste z nich zaplatit daň.“

„Daň?“

„Ano, daň. Dělá se to tak, že vaše cenné předměty předáte certifikovanému znalci, v případě Rudenrogu je znalcem jistý pan Muski Gormoon. On vám udělá soupis včetně ohodnocení. Daň zaplatíte mně, já vám vystavím potvrzení, opatřené pečeti. Daň dělá všehovšudy pět procent. Víte, co jsou to procenta? Když rozdělíte svou kořist na sto dílů -“

„Já vím, co jsou to procenta,“ přerušil ho Floyd.

„Vzdělaný člověk v téhle pustině?“ podivil se místodržící. „O to je to jednodušší. Uznáte, že pět procent stojí za klidný spánek.“

„Ano,“ přikývl Floyd, položil pokličku zpátky na hliněný hrnec a začal ji připevňovat přeřezanými provázky.

„Vy si tu hlavu chcete vzít?“ podíval se na něj nevěřícně místodržící. „Nechcete ji tu nechat? Nechám ji odstranit společně se zdechlými krávy.“

„Strčím ji do mraveniště. Mravenci ji oberou, za pár dnů ji zase vytáhnou. Pokud skutečně patřila dublovi, měla by její lebka světlkovat. Budu ji používat jako lampičku. Ještě bych měl jeden dotaz — pevnostní čaroděj je přítomen?“

„Odecestoval s posádkou. Proč?“

„Potřeboval bych... protizaklínadlo.“

„Příteli,“ usmál se na něj místodržící. „Čarodějnictví v poslední době nemá dobrý zvuk. Král ho přímo nezakázal, ale nedoporučuje ho, chápete? Je vaše potřeba protizaklínadla naléhavá?“

„Dost naléhavá. Cestou do Rudenrogu jsme objevili trosky nějaké staré stavby a Thorpi, tedy ten zwerger, se kterým jsem přišel, se v nich trochu povrtal. Narazil na jakýsi magický artefakt, zwergerové mají na jejich vyhledávání cit. Artefakt mu vybuchl do obličeje a oslepil ho. Je určitá naděje, že by se slepota dala odstranit protizaklínadlem.“

Místodržící si ho upřeně prohlédl. „Dám vám informaci, ale nechte si pro sebe, od koho jste ji dostal. Tady ve městě teď působí čarodějnice, jakási Jacinta. Přišla s přistěhovalci. Toleruji ji, protože může v mnoha případech účinně pomoci, jsme přece jen na pomezí bývalé Tourainovy říše. Ale nevím, kde provozuje praxi. Nepátrám po ní. Musíte ji najít sám.“

„Děkuji vám, pane,“ kývl Floyd.

Místodržící odešel ke dveřím a otevřel mu je. „Bylo mi potěšením, pane Bartlette.“

Na chodbě se ozvaly kroky, po dlaždicích dusali okovanými botami chlapi v kapalínech, brigantinách a soukenných kalhotách. „Tohle je městská garda,“ upozornil Floyda místodržící, „Či spíše její zárodek. Zatím máme pět mužů.“

„Jenom pět mužů?“ podivil se Floyd.

„Ano. Městskou gardu vytvářím teprve tady, najímám muže, ale je tu k máni velmi špatný materiál. Ti, co za něco stojí, chtějí jít dál, do nového území a v Rudenrogu zůstávají jen pobudové. A že je tu pro městskou stráž práce požehnaně, pane Bartlette. Hádky a násilnosti jsou na denním pořádku, občas se strhne rvačka mezi celými skupinami kolonistů. Kromě toho jaksi nejsou dostatečné prostředky na rekrutování a vystrojení dalších. Musíme je platit z daní, být soběstační a to je zatím problém... Doufám, že dočasný. Ale nebojte se, pokud přijmete mou nabídku, dostanete dobrý plat.“

„A proč tady nenechali vojenskou posádku?“ užasl Floyd při představě, že to lidské mraveniště má zvládnout pět mužů městské stráže. „Mohli ji přece odvolat až po tom, co bude městská stráž najata a vycvičena!“

„Přesně tak to měli udělat, příteli,“ přitakal místodržící, „Ale to víte, byrokracie. Jedni úředníci nevědí, co dělají druzí... Přejí vám pěkný den.“

Floyd znovu vyšel do kamenných ulic zalitých sluncem a uvědomil si, že je úplně bez peněz. Kapsy měl sice nacpané drahokamy a zlatými dvojmincemi, ale za ty by mu v obchodě asi nikdo nic neprodal. Zamířil po paměti o tři uličky dál, kde se nad dveřmi do kvelbu skvěl nápis Muski Gormoon, klenotník. Ty dveře byly takové, jaké znával, ale někdo je zvenku opatřil solidní uzavíratelnou mříží.

Vešel dovnitř. Muski stál za pultíkem, jen trochu sešlejší a šedivější, než jakého si ho Floyd pamatoval, i ten jeho chalát vypadal smutně a opotřebovaně. V rohu se na židličce rozvaloval dlouhovlasý mládenec v obleku z hrubého rezavého sukna, mezi kolena si přidržoval meč v pochvě.

„Vaše přání?“ zvedl Muski Gormoon oči od účetní knihy.

„Chtěl bych vyměnit nějaké věci za peníze.“ „Věci, říkáte? Tady není vetešnictví, pane!“

Floyd beze slova strčil ruku do kapsy a položil na pult hrst lesklých předmětů. Muski obratnými prsty vylovil z hromádky zlatou dvojminci: „Kde jste to vzal? Tohle vidím prvně. To je pozlacené olovo?“

„Nezměnil jste se,“ usmál se na něj Floyd.

Muski si ho přísně změřil očkami ukrytými v závěších vrásek. „Ah, to jste vy, ten uličník, nepoznal jsem vás hned. Měl byste se oholit, vypadáte jako lesní muž. Tyhle mince jste přinesl z Orcigardu?“

„Jistě. Jsou zaručeně zlaté.“

„Zlaté, to vidím, že jsou zlaté. Jen s nima udělám pár zkoušek. Důvěřuj, ale prověřuj, to je moje zásada. Slyšel jsem, že jste se přidal k partě Gordona Fee. Gordon je také ve městě?“

„Ne, odešel na sever.“

Muskiho ruce se míhaly, jak dvojminci poléval různými tinkturami a vážil ji na klenotnických vážkách. „Ty kamínky,

chlapče, to je všechno, co máte?“

„Ne. Mám jich víc.“

„Musíme udělat jejich soupis, pro místodržícího.“

„To, co mám, nepatří jenom mně. Musím se podělit se svými společníky a ti tu asi nezůstanou.“

„Dobře. Máte pět dní na to, abyste učinil přiznání majetku. Můžete za mnou přijít kdykoliv. Za tyhle dvojité zlatáky vám mohu vyplatit rovnou místní měnu.“

Floyd vybíral z hromádky drahokamy a vrátil je do kapsy. „A jak jdou obchody, pane Muski?“

„Od té doby, co odtáhli vojáci, to stojí za starou bačkoru. Toho pelešince před branami, kterému přivandrovalci říkají město, jste si určitě všiml, ne? Nedá se přehlédnout. Natáhlo se tam plno lumpů, zločineckých band. Jedni si říkají Stříbráci, druzí Fretky a všichni chtějí, abych jim platil za ochranu. Městská stráž si jich ani nevšimne a to jsem vlastně králův úředník - oceňuju věci pro přiznání daně. Pche, to by mne zajímalo, kdo vyrazí daně z těch lumpů, kterým cpu do chřtánů výpalné. A to si ještě platím na ochranu támhle toho parazita,“ kývl k dlouhovlasému mladíkovi, ten se na něj na oplátku široce usmál.

„Nechtěl byste mi dělat osobního strážce místo něj?“ zeptal se Muski a znělo to prosebně.

„Jste už druhý člověk, který mi dneska nabízí práci, pane Muski.“

„A kdo byl ten první, jestli se smím zeptat?“

„Králov místodržící. Nějaký Joselin Backer.“

„Backer?“ protáhl Muski obličej. „Tak to mám smůlu. Backera se držte, to je liška, která se vyzná v kurníku.“

„No, já ještě nevím,“ řekl Floyd váhavě.

„Vy jste byl vždycky ohromný chytrák, Bartlette,“ vyprskl Muski. „Vy a ten druhý darebák, ten Paul Kranis. Pamatujete, jak jste se naučili psát a přepsali mi ceduli nad vchodem na Klenotnictví — Hrabimír Skrblik? A jak ten váš fór vyšuměl do prázdna, protože nikdo z místních lidí neuměl číst?“

Shrábl zlaté dvojkroužky do šuplíku a místo nich vysázel Floydovi třicet pět stříbrných sorynů.

„Sháním nějakou Jacintu, čarodějnici,“ nadhodil Floyd.

„Tak o tom hlavně nemluvte nahlas,“ poučil ho Muski. „Od té záležitosti s misíí tu zavládla pořádná protičarodějnická hysterie.“

„Od záležitosti s misíí?“ podivil se Floyd. „Co se stalo s misíí?“

„Vy to nevíte? Zjistilo se, že mniši tam prováděli nějaké... mhm... neslušné nepřístojnosti s mladými chlapci. Také tam vyzývali temné síly.“

„Cože?“ vyjekl Floyd. „Ale to je přece nesmysl!“ „Nevím, jestli je to nesmysl nebo smysl, říkám vám to tak, jak to je. Misie byla zrušena, ehm, spontánně.“

„A co se stalo s mnichy?“

„Nevím,“ pokrčil Muski rameny. „Do misie vtrhl rozzuřený dav a pár mnichů pobil. Pak se tam zjevil démon, několika útočníkům rozbil hlavy, zbytek obrátil na útěk. Mnichy prý vzal s sebou do podsvětí,“

Prohlédl si užaslého, ohromeného Floyda a dodal: „Taková jsou fakta: něco podobného démonovi zabilo pár lidí, mniši, kteří unikli řádění rozzuřeného davu, zmizeli, přitom určitě neprošli pevnostní branou ani městem.“

Tvářil se vážně, ale pak na Floyda spiklenecky mrknul.

„Aha...“ zablakotal Floyd. „A ta Jacinta? Ta čarodějnice?“

„Zeptejte se lupičů,“ poradil mu Muski. „Těch Stříbráků nebo Fretků. Jedna z těch tlup ji určitě ochraňuje.“

Floyd se mátožně rozloučil a vyšel znovu do horkého slunce. Měl hlad, protože se zapomněl nasnídat, hlava se mu točila z informací, které mu dal Muski Gormoon. Mniši z misie byli jakýmsi surovým způsobem vyhnáni, někteří z nich i zabiti?

Scházal po dlážděných uličkách a strmých schodech dolů, až došel k pevnostní bráně. Vyšel ven a dřevěné, narychlo vyrostlé město ho pohltilo.

* * *

Připadal si nepatřičně: cizinec v cizím městě, podivín s neupravenými dlouhými vlasy a vousy, vláčící síťovou tašku s hliněným hrncem. Napadlo ho, že by se měl nechat ze všeho nejdřív ostříhat a oholit. Rozhlížel se, zda nad některými dveřmi neobjeví nápis Holíč— lazebník, ale pak si uvědomil, že Muski Gormoon měl pravdu: pro koho dělat nápisy, když většina z těch lidí kolem stejně neumí číst. Zeptal se tedy nějaké tlusté ženy s nůží plnou čerstvé zeleniny na zádech, která se cílevědomě hrnula ulicí. „U tržnice, panáčku, u tržnice,“ zakrákorala a nechala ho stát. Pokusil se ji sledovat, ale ona šla mnohem rychleji než on, přestože nesla těžký náklad.

Proplétal se ulicemi, vrážel do lidí, vyptával se na cestu. Nechal se postrkovat kolemjdoucími, až přece jen našel místo označené jako „tržnice“.

Pod pojmem tržnice si původně představoval velkou, stodole podobnou haluznu, nacpanou pulty a kójemi prodejců, s vnitřními uličkami vymezenými čarami na hliněné podlaze. Zastřešenou a před deštěm chráněnou stavbu, takovou, jakou viděl v Glen Karhó. Tržnice v novém městě Rudenrog ovšem byla jen velkým prostranstvím pod širým nebem, na které si prodejní pult přinesl každý sám a každý si ho také odnese. Prodávalo se tu úplně všechno — pečivo, zelenina, boty, živá kuřata, zbraně podřadné kvality, amulety, zázračné léky a zaručeně fungující magické lektvary. Floyd se svým hrncem v síťové tašce se motal v tom mumraji a lidé do něho strkali.

„Floyde!“ ozvalo se za ním. „Jsi to ty?“

Otočil se. Jakýsi mládenec v zelené, rudě lemované kamizole a v zelených kalhotách se na něj zubil. Měl krátce zastřížené vousy a na hlavě klobouk s bažantím pérem.

„My se známe?“ zamžoural na něj Floyd.

„To ty vousy,“ zasmál se mládenec v zeleném. Za pasem měl dlouhý tesák, na zádech toulec se šípy a krátkým lukem,

v této chvíli bez napjaté tětiny. „Plno lidí mne v nich nepoznává. Ty taky, chlapče, nejsi, co jsi býval, vypadáš jako hejkal. Měl by ses oholit. Už dlouhou chvíli tě pozoruju a přemýšlím - jsi to ty, nejsi to ty?“

„A k čemu jsi dospěl,“ zazubil se Floyd, protože mládence poznal. „Jak ses rozhodl?“ „Jsi to ty, ty jezevče!“ zavýskl mladík v zeleném. „Až do téhle chvíle jsem si nebyl jistý. Kde ses tu vzal? Chci říct - kdes byl tak dlouho?“

„Na severozápadě,“ mávl Floyd k horám. „V Orcigardu.“

„Prý jsi tam šel s partou Gordona Fee, je to tak?“

„Ano. Vrátili jsme se včera - a nemohu Rudenrog poznat. Jak se za ten rok změnil?“

„Gordon Fee je s tebou? A Rónard? A co Feleara? Je tady taky? Jednu mou přítelkyni to bude zajímat, víš, ona je Felearina neteř.“

„Nejsou se mnou. Přišel jsem sám... skoro sám.“

„No, bráško, je to úžasná náhoda, že jsme se potkali. Víš, já teď vlastně žiju mimo Rudenrog. Doprovodil jsem sem vrchního lovčího barona Lectera z Gentu a už jsme měli být zase týden pryč. Jenže vrchní lovčí tady má jednání a to se nějak protáhlo.“

„Vrchního lovčího?“ usmál se Floyd nevesele. „Viděl jsem ho dneska po ránu i s jeho asistentem v hospodě U štítu a korouhve. Vypadali hodně unaveně... celou noc nejspíš chlastali jako prasata... Poslyš, Paule, co se to stalo s misíí? Slyšel jsem nějaké hrozné zvěsti...“

„Hochu, nevím, co jsi slyšel o misii, ale pravda je ještě mnohem horší,“ ztišil mládenec hlas. „Nekřič tak. Nemluv o misii tady - nevíš, kdo tě poslouchá. Zdejší lidé jsou na zmínky o misii citliví...“

„Pro Bledou paní, to jste tomu nemohli zabránit? Ty, nebo kapitán Schnirega?“

„Nebyli jsme tu, já ani kapitán, ani nikdo odsud. To nevíš? Celou posádku rozpustili. Zwergy poslali domů. Lidé z komand vyrazili s prvními osadníky do Gordonovy země.“

„A ty? Cos dělal ty, Paule?“ „Já? Co myslíš, že jsem dělal já? Staral jsem se o živobytí. Jsem zaměstnaný jako lesník v lesích barona Lectera z Gentu.“

„V jakých lesích? Které lesy patří baronu Lecterovi?“

„Všechny ty kolem Chawyny a hraničářských samot. Lesy pod jihovýchodními svahy Zrcadlových hor,“ opsal Paul dlaní široký půlkruh. „Pás lesů od Borinových schodů až na půl cesty k Likariu.“

„Ty lesy přece nepatří nikomu,“ šeptl Floyd. „V těch jsme vyrostli a lovili, jak se nám chtělo.“

„Teď už to radši nezkoušej. Radím ti jako přítel - pokud střelíš jelena, tak se s ním někam ukliď a parohy a kůži zakopej.“ Mládenec v zeleném se rozhlédl, zda ho někdo neposlouchá.

„Změnil ses, Paule,“ zašeptal Floyd.

„Já že jsem se změnil?“ vybuchl jeho přítel. „Jsem pořád stejný, Floyd! Snažím se přežít a to jsem dělal vždycky. Jenže tenhle způsob přežití je mnohem těžší než stopovat srnu na sněhu a rvát se o ni se smečkou vlků.“

„Změnil ses,“ zopakoval tiše Floyd. „No, ještě se určitě uvidíme.“ Otočil se a vmísil se do davu.

„Floyde, počkej Floyde,“ křičel za ním mladík v zeleném oblečení, ale on si toho nevšímal.

Prodíral se davem a zdálo se mu, že se dusí. Po celé měsíce žil v bažinách, společníkem mu byl jen slepý zwerg a občas nějaký skřeti. Teď takové množství lidí všude kolem. Nemohl je strávit. Priváděli ho k šílenství.

Prodíral se ke kraji tržnice, ale nemohl najít žádný kraj. Jako by bloudil v kruhu - lidé do něho strkali, přeléváli se, řvali mu do uší a dupali mu na nohy. A najednou byl venku.

Tržnice skončila náhle, bez přechodu. Za ní byla dřevěná ohrada, výběh, v němž se popásaly muly. Šel podél ohrady. Na jednom místě se musel dokonce prodírat maličkým zbytkem lesa, nikdo tam ještě nestihl pokácet skupinu šesti bříz, prorostlou lesním kapradím. Za březovým remízem byla brána do ohrady a u ní postávali čtyři muži.

Vlastně jenom tři muži, protože ten čtvrtý byl elfolidský míšenec a podle toho, jak vypadal, měl lidské krve sotva čtvrtinu. Floyd se na něj usmál a kývl: „Vidím tě.“

Vidím tě je nejjednodušší elfský pozdrav, který si osvojili i lidé, žijící na hranici Orcigardu. Míšenec se na Floyda zakřenil a odhalil špičaté zuby: „Vidím tě.“

Floyd se opřel o horní břevno ohrady a díval se na stádo mul a mezků, bylo jich tam určitě přes dvě stovky. Přitom si všiml, že dva muži i míšenec se o cosi prou s tím čtvrtým.

„Řekli jste přece, že na mýho mezka dáte pozor! Slíbili jste mi to! Vzali jste si stříbrňák za zvláštní péči,“ vyrážel ze sebe vysoký připešatělý muž v přepásané tunice. Měl poctivý obličej rolníka a velké upracované ruce.

„Ty jsi vzal stříbrňák, Huffe?“ zavrněl vysoký blondýn s plavým strništěm na bradě.

„Vím já?“ potřásl hlavou černovlasý pořízek se střapatým knírem. „Nic si nepamatuju, mám okno. Au, ta moje palice mě dneska pořádně bolí.“

Vlastně to jako hádka nevypadalo. Zlobil se pouze rolník a všichni tři ostatní zůstávali klidní - podmračený Huff, blondák i míšenec. Ti tři jaksi patřili k sobě. Byli jednotně oblečení do brigantin, kožených kalhot s přínýťovanými chrániči a vysokých bot. Na širokých, stříbrem zdobených opascích jim visely pochvy s krátkými meči zvanými bastard. Floyd si je zatím nedokázal zařadit. Už to, že jeden z nich byl elfo-lidský míšenec v něm vzbuzovalo sympatie. A pak - byli oblečení podobně jako jeho přítelkyně Alexandra, či spíše její socha. Ozbrojení průvodci karavan? Najatí strážci vystěhovalců? Rozhodně lidé, kteří umějí zacházet se zbraněmi. Cítil se být jedním z nich.

Usmívali se, mhouřili oči do sluníčka, žvýkali stonky trávy a vůbec dělali, že je nářky rolníka v tunice nezajímají.

„Ano,“ vyjekl rolník. „Tomuhle pánovi jsem dal stříbrňák.“

„To jste vyjednával s nepravým,“ usmál se blondýn. „Příště se obraťte na mne nebo tady na Chcípáka,“ ukázal na míšenec.

„A jak jsem to měl vědět?“ rozhodil rolník rukama. „Když jsem dával mezka do ohrady, byl tady jen pan Huff.“

„To byla chyba. Huff hrozně chlastá a není na něj spoleh. Huffe, vrať pánovi jeho stříbrňák.“

„Nemám,“ řekl střapatý knír. „Prochlastal jsem ho.“
„Tak vidíte. Příště musíte počkat na mne nebo na Chcípáka.“
„Myslím, že už vás nikdy neuvidím,“ vyhrkl zlostně muž. „Ještě dneska chci být nad Borinovými schody. Nikdy už se sem nevrátím. Zůstanu v Biegro-logu.“
„To je vaše věc. Dejte nám žeton a my vám dáme jiného mezka. Táhle ten šedivý je pěkný, vidíte?“
„Vždyť kulhá!“ vyjekl rolník. „Kulhá a vypadá, že mele z posledního. Můj mezek byl celý černý s pravou přední nohou bílou. Zaplatil jsem za něj pětadvacet sorynů! Unesl dvě stě liber nákladu.“
„To byl pěkný mezek,“ souhlasil blondák. „Vydali jsme ho po ránu takové větší skupině. Tvrdili, že je jejich. Bylo jich hodně a půjdou pomalu. Můžete je dohnat a vysvětlit jim to. Třeba vám vašeho mezka vrátí.“ „Vy mě chcete odbýt takovouhle chcíplotinou?“
„Berte, nebo nechtě,“ pokrčil rameny blondák.
„Nenechám to tak!“ vykřikl rolník. „Tohle mi zaplatíte!“
„O čem to mluvíte, pane?“ přestal se blondák opírat o břevno ohrady. Jeho dva společníci byli secvičení - okamžitě rozhořčeného rolníka obstoupili. Než si muž v tunice uvědomil, co se děje, byl obklopený třemi ozbrojenými chlapíky, navíc stál proti slunci a oslněný vlastně ani nevěděl, co se děje před ním.
„Tohle mi budete muset vysvětlit, pane. Právě jste obvinil čestného muže!“
„Čestného muže?“ zakoktal rolník a celý se zmenšil.
„Mne,“ vysvětlil blondák.
„Nemyslel jsem to tak, pane,“ zablekotal rolník. „Vezmu si toho šedého, zdá se mi docela dobrý.“
„Tak je to v pořádku,“ pochválil ho blondák. „Tady si s dovolením vezmu váš žeton,“ vzal z rolníkovy zpocené ruky kus pergamenu s nějakými klikyháky. „Huffe, vyveď pánovi toho šedáka.“
Huff, proklínající svou bolavou hlavu, vešel do ohrady a rolník si stoupl co nejdál od zbývajících dvojice.
„Promiňte,“ oslovil Floyd míšenec, „co je to Biegro-log?“
„Obrovská země na severu,“ zazubil se na něj míšenec.
„Myslel jsem, že Biegro-log byla osada, kterou severně od Borinových schodů založil Gordon Fee,“
„Nevím nic o Gordonovi Fee - teda ne že bych o něm neslyšel. Gordona Fee zná každý. Ale teď se Biegro-log říká celé té zemi.“
„Biegro-log přece znamená ve zvergštině První tábor. Jak se může celá země jmenovat První tábor?“
„Co já vím?“ pokrčil rameny míšenec. Měl bleďé oči a vlasy barvy vychladlého popela, většina elfů jsou albíni. Zuby měl ostré jako šelma a od uší se mu táhly až k bradě dlouhé licousy. Ne, nebyly to vousy - většinou elfů ani elfo-lidských míšenců vousy nerostou. Ty dva pruhy byly jakousi krátkou hrubou srstí.
„Vy se tady asi moc nevyznáte,“ přidal se k hovoru blondák. „Odkud vy jste?“
„Odsud,“ pokrčil rameny Floyd. „Tady odsud. Akorát jsem poslední rok strávil v pustině.“
„Hraničář,“ pokývl blondák.
„Dá se to tak říct,“ přisvědčil Floyd.
Huff vyvedl šedého, ztuhlého kulhajícího mezka a rolník si ho vzal. Odcházel a zdálo se, že se snaží jít co nejrychleji. Huff se střapatým knírem se opřel o horní kládu ohrady vedle Floyda, z opačné strany než blondák a míšenec.
„Tohle se mi líbí,“ poklepal blondák na Floydův zdobený pancíř. „Zdá se, že je vám trochu velký.“
„Ne zase tak moc,“ odfrkl Floyd.
„Myslím, že mně by seděl mnohem lépe. Půjčil byste mi ho? Vyzkouším si ho.“
„Ne,“ řekl Floyd.
„Koupím ho od vás za osm sorynů - to je dobrá cena, ne? Čtyři hned, zbytek za týden. Co říkáte, plácnete si?“
„Ne,“ řekl Floyd a v tu chvíli si uvědomil, že udělal stejnou chybu jako před tím rolník. Nechal se obstoupit třemi ozbrojenými neznámými lidmi.
„Poslyšte, mládenče, jak se vlastně jmenujete? Jsme už skoro přátelé, tak bychom si mohli vzájemně říct svá jména, ne? Já jsem Jorge Scionk,“ udělal dramatickou pauzu.
„Bartlett. Floyd Bartlett.“
„Kdy jste se vlastně vrátil do Rudenrogu?“
„Včera.“ „Jasně, tím se to vysvětluje! Já jsem tady teď dost známý, víte, Floyde? Určitě to brzo zjistíte. Jeden pancíř snad stojí za přátelství Jorga Scionka, ne?“
Floyd pochopil, že je v pasti. Sevřený mezi třemi muži, přimáčkнутý k ohradě. Možná, že kdyby proklouzl skrz břevna do výběhu, získal by prostor k boji. Nebo by mohl utéct. Utéct... Utekl by za takovéto situace Gordon Fee? Co by vlastně udělal?
„Nechte si ty kecy o přátelství, Scionku. Pancíř je můj a taky můj zůstane.“
Na blondákově tváři se objevil jakýsi lítostivý údiv. „Chcípáku, slyšíš to? Ten muž mě urazil?“
Floyd sebou smýkl do mezery mezi břevny, ale nebyl dost rychlý. Míšenec už měl svůj bastard venku a jílcem udeřil Floyda do zátylku. Floyd padl na zem, zpola omráčený.
Stáli kolem něj všichni tři, ozbrojení rabijáti v kožených, železem vyztužených kazajkách. A on měl jen ten svůj příliš veliký kovový pancíř. Žádnou zbraň.
Bojové kladivo nechal v hospodě U štítu a korouhve.
Zabijou mě, pochopil. Pokud jim nedám pancíř, tak mě zabijou.
Jenže oni mne zabijou v každém případě.
„Konec zábavy,“ ozvalo se nad ním. „Floyde, vstaň.“
Byl rázem na nohou, v podřepu, pěsti zvednuté před tělo. U blondáka stál muž v zeleném obleku, jeho přítel Paul

Kranis. V rukách držel napjatý luk, hrotem založeného šípů lehce črtal červenou čárku na blondákovu krční tepnu. „Vy dva - zahodte meče, nebo vašemu šéfovi proženu šíp krkem.“

„Kašlem na šéfa.“ zaculil se míšenec.

„Jasně,“ dodal Huff. „Vystřelíš - a jsi mrtvěj. A tady na tohle sušinku stačí, když kejchnu,“ kývl k Floydovi.

„Zahodte meče,“ zaječel Paul a přitiskl hrot šípů k tepně. Z blondákovu krku skanula veliká kapka krve.

„Huffe, Chcípáku! Ten blbec je schopnej mě zabít!“

„No dobře,“ pokývl míšenec a obřadně odhodil meč. Huff nespokojeně zavrčel a napodobil ho.

Floyd nešikovně sebral ze země svou síťovku s hrncem a napřímil se.

„Ustup, Floyd,“ zasykl Paul, „Jdi od nich dál.“

„Děláte velikou chybu, pane,“ zasípěl blondák. „Pane -..., řeknete mi své jméno?“

„Jmenuju se Paul Kranis!“

„Děláš velikou chybu, Kranisi. Ale ještě máš čas to napravit.“

Paul se ohlédl po blondákových společnících - Huff s rukama sevřenýma v pěst upřeně pozoroval odhozený meč, míšenec se malebně opřel o ohradu a se zájmem přihlížel.

„Floyde, no tak už zmiz!“

„Paule,“ zasípěl Floyd, „nech ho být.“

„Co říkáš? Zbláznil ses? Ti už nás jen tak odejít nenechají!“

„Nech ho být a ustup. Vezmi si na mušku ty dva. Tohle je mezi mnou a jím.“

„Pro Bledou paní, Floyd! Ty ses zbláznil!“

„Nezbláznil. Ustup, Paule, něco ti ukážu.“

Mládenec v zeleném kabátci ustoupil tři kroky vzad, luk stále napnutý. Střídavě mířil na blondáka, Huffa i míšenec.

„A co mi povíš teď, Floyd?“ vycenil zuby Jorge Scionk.

„Povím ti, že tohle je moje město. Já jsem tady žil dávno před tebou a budu tady žít i pak, až ty budeš mrtvý. Tady nikdo nemusel nosit zbraň, protože tady byl v bezpečí. Já nemám zbraň, ale to nevadí. Zabiju tě, Jorge.“

„Tak do toho, Floyd,“ pobídl ho blondák.

„Jsi jenom lupič, Jorge, gauner, normální svině. Nevadí ti, že ti to říkám? Ty víš, že mám pravdu. Ale je ti to jedno, protože ty nemáš žádnou čest -“

„Áaargh!“ zařval blondák a v jediném plyném pohybu tasil meč. Využil energie švihů a rovnou ťal po Floydovi. Zřejmě předpokládal, že Floyd ustoupí a meč sekne do prázdna, on pak půjde vpřed a bude sekat mečem, dokud ustupující Floyd neuklouzne a neupadne.

Jenže Floyd neustoupil. Skočil břichem do dráhy čepele a zvedl nechráněné ruce nahoru, v pravici ovšem zdvihl i síťovou tašku s hrncem.

Ostří s třeskutím narazilo do krunýře. Bylo z dobré oceli, a proto se nezlomilo, ovšem síla nárazu byla tak velká, že vyrazil jílec z blondákovy pěsti.

Floyd mávl pravici a hrnec narazil do protivnickovy hlavy.

Ozvalo se tlumené klepnutí. Znělo, jako kdyby hrnec nedbale položil na dřevěný stůl.

Jorge Scionk padl k zemi jako podřátý.

Floyd stál nad nehybným tělem nepřitele a prudce oddechoval. Scionk ležel naznak, z jeho očí obrácených v sloup byla vidět jen bělma. Plet' mu zešedla. Dýchal, dosud tedy žil.

„Doraz ho,“ řekl Paul.

Floyd potřásl hlavou: „Nemůžu. To by byla vražda.“

Paul se rozhlédl kolem. Byl soustředěný jen na sebe a na své nepřátele, teď s údivem zjistil, že v půlkruhu kolem ohrady stojí lidé, mohlo jich být ke třiceti.

„Máš pravdu,“ přitakal nevesele. „Nemůžeš ho zabít před tolika svědky.“

Z davu čumilů vyšel tlouštík v kožených kalhotách a umaštěném nepromokavém kabátě: „Chceme svý zvířata,“ zahulákal. „Chceme svý mezky, a tak nám je koukejte hezky rychle přivést.“ V tlouštíkově hlase bylo cosi, co přinutilo Huffa, aby všeho nechal a vešel do ohrady.

Míšenec přiklekl k bezvládnému Scionkovi a lehkými doteky prstů mu ohledal hlavu. „Má prasklou lebku,“ podíval se odspodu na Floyda. Usmíval se. Bylo nepřirozené, že se pořád tak usmívá.

„Támhle ta hnědá mula! A ten s tou lysinou!“ hulákal v ohradě tlouštík. „A přiberem si tyhle dva sedáky!“

„Ty nejsou vaše!“ vzepřel se Huff.

„Drž hubu, hajzle! Ten kluk vás pěkně načal a my vás můžeme dorazit.“

„Chcípáku!“ zaječel Huff na míšenec. „Skoč pro chlapy!“

Míšenec se podíval na místo, kde před chvílkou ležely jejich odhozené meče. Už tam nebyly. Kdosi je ukradl.

„To je k ničemu,“ křikl. „Nech to být, Huffe, a pojď sem.“

Dav kolem ohrady se ztrojnásobil a teď se hrnul bránou i přes plot dovnitř. Lidé chytali mezky do ohlávek, zvířata se plašila, vyhazovala, kousala. Mezi majiteli soumarů už padly první facky.

„Pojď,“ táhl Paul Floyda pryč.

„Kdo to byl - ten Scionk, Huff a půlel?“

„Lupiči,“ vysvětloval Paul v chůzi. „Zabrali ohradu, když přizabíli a vyštípali toho, kdo ji postavil. Teď tam za peníze nechávají soumary. Mají pořádné ceny, to si piš, že mají a občas nějakého mezka zašantročí.“

„A proč si lidé nepostaví jinou ohradu?“ podíval se Floyd. „Nebo proč prostě nenechají mezky u svých stanů?“

„Pár lidí to zkusilo udělat tak, jak říkáš,“ kývl Paul. „Mezci skončili s podříznutýma krkama. Teď už se systém zaběhl a vystěhovalci sami nutí jiné vystěhovalce, aby dali své soumary k Scionkovi.“ „Proč? Jak je k tomu můžou nutit?“

„Proč? Nechtějí být sami, kdo se nechal od Scionka napálit a oškubat. Připadá jim spravedlivé, že jsou okradeni všichni.“

„A proč proti Scionkovi někdo nezakročí?“

„A proč by to měl někdo dělat? Kvůli vystěhovalcům? Ti jsou tady poprvé a naposled v životě, člověče. Přijdou, nechají zvířata odpočinout, dokoupí jídlo a vybavení a za pár dnů jdou dál. Čas a úsilí, které bys věnoval na jejich ochranu, se ti nikdy nevrátí.“

„Jak můžeš takhle mluvit?“ užasl Floyd.

„Můžu takhle mluvit snadno, člověče. Já už v tom žiju rok - a ty teprve den. Nejpozději za týden tak budeš uvažovat taky. Jen se podívej, sotva jsi složil Scionka, už se tam perou o cizí mezky.“

„To není moje vina.“

„Jasně že ne. Scionk si to zavinil sám. Podcenil tě. Floyde, dovedu tě k holiči a tam se nech dát do pořádku. Vypadáš, jako by tě vychovali vlci!“

„Díky,“ vydechl Floyd. „Díky, Paule. Vlastně jsem ti nestačil poděkovat.“

„Kašli na nějaké děkování. Jsme jako dva bratři, ne? Floyd Bartlett a Paul Kranis, dva uprchlíci z misie.“

Floyd podlehl náhlému popudu a sevřel ho do náruče, Paul jeho objetí opětoval. Pak se odtáhl a dodal: „Zabijáci orků, pokrevní bratři.“

„A Rolf,“ dodal Floyd. „Rolf s námi šel taky.“

„Rolf,“ kývl Paul. „Už mockrát jsem myslel na to, že vlezu do kanálu a pomstím ho.“

„Bud' rad, žes to neudělal. Tylda by tě zabila taky.“

„Nemyslím, že bych se jí nemohl postavit. Byli jsme děti, když jsme z misie utíkali! Teď už jsem mnohem silnější!“ „Ne. To se silou nesouvisí. Věř mi, Paule, viděl jsem plno Tourainových stvůr. Proti takovým, jako je Tylda, je samotná síla k ničemu...“

„Možná máš pravdu... Hele - co to je? Mám mokry kabát! Neteče mi tam krev? Podívej se... a smrdí to jako pálenka!“

„Promiň... polil jsem tě kořalkou z hrnce. Hrnec je prasklý a všechno mi z toho vyteče! Paule, potřebuju nový hrnec a asi půl galonu nějakého silného chlastu!“

„Chystáš oslavu našeho setkání?“

„Podívej,“ odkryl Floyd poklici.

„Pro Bledou paní,“ vyjekl Paul, když pohlédl na uťatou hlavu uvnitř. „Co to s sebou taháš?“

„Potřebuju nový hrnec a nějakou kořalku. Ta hlava je důležitá, věř mi.“

„Chvilí tu počkej,“ kývl Paul. „Nikam nechod.“

Floyd popošel ke skupině vysokých pařezů, ke kterým byl umně přikotvený rozdrbaný stan. Složil si síť s hrncem k nohám, pak přidržel na paty. Hlavu měl úplně prázdnou, krev mu dosud prudce bušila ve spáncích. Tupě zíral, jak kořalka prosakuje prasklinou v hrnci a odkapává na zem.

„Za kolik prodáváte pohárek?“ ozvalo se nad ním.

Vzhlédl: „Cože?“

Nad ním stál jakýsi venkovsky vyhlížející chlapík neurčitého věku. „Ptám se - za kolik prodáváte pohárek toho pití?“ ukázal na hrnec.

„Neprodávám,“ potřásl hlavou Floyd.

„Já chápu, že jste v šoku,“ nedal se odbýt venkovan. „Viděl jsem, jak jste složil Scionka. Ale je mi líto, když vidím, jak to tady vytéká... voní to dobře.“

Ukazovákem se dotkl praskliny a pak olízl kapku, která mu na něm ulpěla. „K ďasu - to je ale dobrý pití.“

„Jasně,“ ozval se jiný hlas. „To přece není jen jeho věc, jestli tu nechá galon kořalky vytéct do hlíny. To je tohleto... mrhání, ne? Je to jako by se rouhal Zářícímu... jeho darům.“

„Neprodávám,“ zahučel Floyd.

Další hlas se mu ozval za zády: „Nechceme tady žádné nepříjemnosti, pane. Jsme pokojní lidé. Ale když vidím, jak se dobrá pálenka vsakuje do země, to se mne zmocňuje zuřivost - při Dvojjediné bytosti - přísahám, že už jen chvíli a začnu řvát vzteky!“

„Komáre - popadni rozporku! Jestli neprodá, vezmeme si sami!“

Floyd vstal a rozhlédl se — kolem něho už se shromáždil půlkruh chudě oblečených chlapů, většinou divoce vousatých. „Udělejte frontu,“ řekl. „Kdo je první na řadě? Máte hrnky?“

Doufal, že mezi čumily vypukne bitka o první místo, ale zklamali ho. Byli to opravdu pokojní lidé, jen se trochu postrkali a pak se spořádaně postavili do fronty. V rukách svírali plechové a hliněné hrnky.

„Co se tady děje?“ užasl Paul, který právě dorazil s hliněným hrncem v jedné a měchem z kůže ve druhé ruce.

„Dost, že jdeš,“ ulevilo se Floydovi. „Málem mě tady přizabili.“

„Hej, pane,“ křikl kdosi z fronty na Paula. „Postavte se do řady! Nepředbíhejte.“

„To je v pořádku,“ zakřičel Floyd. Odklopil poklici svého prasklého hrnce a zalovil v něm. Vytáhl uťatou hlavu a všem ji ukázal.

„Hele,“ zašumělo davem. „Měl v tom naloženou kebuli! To bude dobrý pití!“

„Blbost. Se zmiňj nebo s ropuchou je kořalka ještě mnohem lepší. Dodá tomu ten správný šmak,“

Floyd nacpal hlavu do nového hrnce, který mu nastavil Paul. Nově zakoupená nádoba měla dostatečně baňatý tvar, avšak otvor trochu těsnější. Museli jim procpat hlavu násilím, různě rovnat nos i uši. „Zalej to, prosím tě,“ požádal Floyd přítele. Pak začal vyvolávat: „Jeden hrnek za pět liardů! Kdo je první?“

„To je dobrá cena!“ zašumělo davem. „Pět breberků? Ten chlap je blázen! Zloděj je to! Ukradl kořalku a teď ji rozprodává za babku!“

Floyd vzal od prvního chlapíka plechový hrnek a nabral do něj pálenku. „Pokud tam najdete nějaké vlasy nebo vousy, vyplivněte je,“ poučil ho.

O hodnou chvíli později a na jiném místě přepočítal hromádku mincí, které utržil za pálenku. „Jeden soryn a patnáct liardů,“ oznámil pak svému příteli. „Všechno v jedno-, dvou- a pětiliardech. Kolik jsi zaplatil za ten nový hrnek a kořalku?“

„Za hrnec čtvrt a za chlast tři čtvrtě sorynu.“

„V tom případě máme patnáct liardů zisk!“ vykřikl Floyd vítězně.

Oba se dali do hlasitého a dlouhotrvajícího smíchu. „Za těch patnáct liardů se nech oholit,“ poradil Floydovi Paul.

„Jasně. Nezejdeme večer na pivo?“

„Určitě,“ rozzářil se Paul. „To bychom mohli! Vezmu svou přítelkyni, povíš jí o Feleaře.“

„Jsem ubytovaný v nějaké knajpě U orčího pařátu.“

„U orčího hnátu,“ opravil ho Paul. „To tě teda lituju, kamaráde, tam se nevyspíš. Opilci dole v nálevně hulákají většinou až do svítání.“

„Takže to si můžeme povídat až do rána. Sejdeme se tam?“

„Za soumraku,“ kývl Paul, „dole v nálevně. Zaber pro nás stůl někde v koutě.“

kapitola čtvrtá

HISTORKY

Nálevna U orčího hnátu vypadala jako pravidelně vysázený les. Bylo v ní šero a ostrý pach dřeva a smůly. Od prkenné podlahy se k povalovému stropu tyčily silné sloupy, podpíraly horní patro, protože tam nahoře bylo ještě ubytovací podlaží a nikdo neměl zájem na tom, aby se strop, obtížený tucty nocležníků, provalil do přizemí.

Nálevna byla velká zhruba deset na třicet kroků a ony dvě řady sloupů ji dělily na tři lodě, jako by nebyla obyčejným pajzlem, ale svzatými Dvojjediné bytosti. Ze stran do ulice i do dvora ji lemovala okénka tak malá, aby jimi nikdo nemohl utéct bez placení. V chladnější roční dobu je bylo možné uzavřít dřevěnými okenicemi, jenže teď byly okenice odstraněny, aby si na nich opilci nezkoušeli svou sílu. Do jedné z kratších stěn bylo vestavěné schodiště do ubytovacího patra, u druhé kdosi vybudoval nízké pódium, na němž snad měli původně vystupovat hudebníci nebo kejklíři. Teď bylo pódium zastavěno sudy s pivem, ze kterých číšníci naběračkami nalévali džbány i pohárky. Kromě toho na pódiu seděl majitel hospody a kontroloval, zda nikdo neodchází bez zaplacení, nebo zda jen tak neposedává a necumlá jedno pivo celý večer. Nad ním, přibitá na zástěně, která oddělovala nálevnu od kuchyně, visela preparovaná uťatá orčí ruka. Protože sloupy rozbily prostor nálevny do spousty malých pláček a zákoutí, nemohl majitel hospody udělat to, co hospodští dělají nejraději: natáhnout dlouhé stoly a lavice přes celou místnost. Vměstnal tedy do nálevny něco kolem čtyřiceti nízkých, se značnou dávkou zručnosti vyrobených stolů a stolků, ke kterým se vešlo najednou asi dvě stě lidí.

Teď za soumraku byla knajpa ještě poloprázdná. Dokud bylo venku vidět, obchodovalo se. Vystěhovalci nakupovali a drobní řemeslníci jim prodávali všechno, co mohli v nové zemi potřebovat: řemeny, hrábě, dřeváky, lahvice z dýní, brašny z lýčí, rýče a rádla, hliněné nádoby, jehly a nitě, proutěné košíky, plátěné kalhoty, amulety, sadbový ječmen, provazy a desítky dalších potřebných věcí. Jakmile se setmělo, zavřeli obchodníci krámký, tesaři odložili sekery a krejčí jehly, pak začali plnit nálevnu U orčího hnátu. Oni byli v Rudenrogu středním stavem - ne tak dobří, jako honorace usídlená v bývalé pevnosti, ale mnohem lepší než vystěhovalci v táboře ze stanů a chatrčí. Považovali se za starousedlíky, vždyť někteří v Rudenrogu žili od minulého podzimu, tedy téměř tři čtvrtiny roku.

Floyd zabral stůl přiřazený k jednomu ze sloupů blíž ke schodům do patra. Stálo kolem něj pět pěkných a jak se ukázalo i pohodlných židlí, vyrobených z ještě syrových prken. Na jednu usadil Thorpiho, na druhou si sedl sám. Paul přece říkal, že ještě někoho přivede.

Nastával pomalý letní soumrak a za okénky se začínalo smrákat. Putyka se zvolna plnila stálými hosty. Dívali se na Floyda s Thorpim nevražlivě, považovali je za nájemné bojovníky, své přirozené nepřátele. Zwerg oblečený ve žluté, rudě lemované haleně, seděl na židli a klímal nohama nad podlahou. O desku stolu opřel topor válečné sekery. Floyd sice odložil skvělý modravý krunýř a přes košili si místo něho oblékl vestičku z hadích kůží, za opasek na zádech si však zastrčil bojové kladivo, rozhodnutý neponechat nic náhodě. Během dne se nechal ostříhat na ježka, vousy mu oholili a zastříhli podle poslední módy na knír s bradkou, těsně rámuující ústa. Hubený, vzpřímený vypadal přísně a nebezpečně.

Pak vyskočil ze židle a zamával: „Haló, Paule, tady!“

Jeho přítel v zeleném kabátci se hrnul ke stolu a cestou zdravil okolo sedící řemeslníky. Za ním šla mladičká elfka. Ve Floydovi se na dva úderý zastavilo srdce. Zazdalo se mu, že se k němu vrací Feleara.

Ale ne, tahle byla mladší, snad i menší a křehčí. Podobá s Felearou však byla na první pohled viditelná.

„Zdravím,“ řekl Paul. „Vzal jsem s sebou přítelkyni, jak už jsem ti říkal. Pokud jsi ovšem po dnešním dopoledni nezačal elfy a jejich příbuzné nenávidět.“

„Ne, vůbec ne.“ Floyd vstal a lehce kývl elfce na pozdrav. „Je mi ctí,“

„Hele,“ zasmál se překvapeně Paul, „Kde ses naučil tyhle dvorné způsoby, jezevče?“

Elfka se také zlehka uklonila. „Těší mě.“ Měla šedé, téměř bílé vlasy, Floydovi připomněly popel vyhaslého ohně, který je však stále ještě teplý. Oči měla zlaté s rudými skvrnkami, světlounce žlutá barva přecházela i na bělma. Usmála se, tenké bílé rty odhalily špičaté zoubky. Byla velice půvabná - pro ty, kdo mají pro elfky slabost.

Oblečená byla do šedé, vepředu rozevřené pláštěnky s kapuci, pod ní měla krátkou temně zelenou tuniku protkanou stříbrnými nitkami. Pár pohledných nožek se skrýval do těsných šedých kamaší a vysokých bot z měkké jelenice. Floyd ji galantně přidržel židli a elfka se posadila.

„Má přítelkyně Perette, můj přítel Floyd,“ představil je Paul. Floyd kývl. „Tohle je Thorúpigon Musgróve. Thorpi, tady před tebou sedí můj přítel Paul Kranis, o kterém jsem ti povídal, a jeho přítelkyně, elfka. Thorpi je slepý,“ dodal na vysvětlenou.

Zwerg vážně pokýval velikou vlasatou a vousatou hlavou na znamení, že je bere na vědomí. Floyd mávl na okolo běžícího hospodského a ten jim postavil na stůl džbánky piva a čtyři pohárky. Floyd objednal jídlo, pečená vepřová žebra a bochník chleba.

„Floyde,“ řekl Paul, „tady Perette by ráda věděla, co se stalo s Felearou. Říkal jsem ti už, že Feleara je Perettina teta? Perette tady na ni čeká už asi tři měsíce.“

„Proč myslíte, že se sem Feleara vrátí?“ zeptal se Floyd tiše.

„Napsala mi dopis. Mám tu na ni čekat,“ řekla Perette prostě.

Floyd zavrtěl hlavou. „Tady něco není v pořádku. Můžete mi k tomu říct něco víc?“

„Na severu a na západě od Glen Karhó,“ řekla Perette, „je elfské území. Jistě víte, že před sto padesáti lety tam žádné město nebylo, jen lesy a my. Tím chci říct elfové. Pak přišli lidé, postavili domy a začali lesy kácet. To také víte. Vykáceli lesy, půdu rozorali, přeměnili v pole a pastviny. My jsme nikdy s lidmi neválčili. Vždycky jsme se snažili dohodnout. Jsme přece podobná rasa, ne?“

„Ano,“ přikývl Floyd. „Z těch lesů u Glen Karhó už zbyl jen jediný rozsáhlý dubový les zvaný Izironk. Byl přenechán elfům na věčné časy, dokud bude růst tráva a na nebi budou svítit hvězdy. Jenže před pěti lety začali dřevorubci kácet Izironk.“

„Tak to je,“ přisvědčila Perette. „Tou dobou nás tam žilo už velice málo, ostatní... odešli. Ale Izironk patří nám! Na naše otázky nikdo neodpovídal. Nechtěli jsme útočit na dřevorubce, jsou to jen dělníci..., nevolníci. Napsali jsme dopis Feleare, ona je přítelkyně Gordona Fee i čaroděje Rónarda. Feleara nám odepsala - probírala celou záležitost s Gordonem Fee i s čarodějem a oba přislíbili, že v záležitosti Izironku důkladně promluví s královským regentem v Glen Karhó a podají důrazný protest králi i Radě. Byli jsme přesvědčeni, že výstraha pánů Gordona Fee i Rónarda bude mít takovou váhu, že bude Izironk zachráněn a naše práva budou uznána.“

„Už vím,“ kývl Floyd. „Vzpomínám si, jak Feleara celou tu záležitost probírala s Gordonem. Pak psala ten dopis pro vás. Bylo to před více než rokem. Loni na konci zimy. Ten dopis posílala po nějakém dobrodruhovi, který se vracel do Glen Karhó, on ho měl předávat dál, dokud dopis nenajde adresáta. Dopis dorazil s více než ročním zpožděním.“

„Ach,“ vydechla Perette. „Takže Feleara tu s vámi není? Ani pan Gordon Fee?“

„Ne,“ řekl Floyd.

„A vrátí se sem?“

„Nevím. Myslím, že ne. Ne v blízké době.“

„Kde jsou teď? Mohla bych je někde najít?“

„Asi ne. Odešli na sever. Thorpi, řekni k tomu něco.“

„Odešli na sever,“ přisvědčil zwerg. Byla to jeho první slova tento večer.

Hospodský přinesl kovový tác s kouřícími vepřovými žebry. Floyd vytáhl z vysoké boty nůž a Paul ho napodobil. „Vy nosíte nože v botách?“ podivila se Perette.

„Je to obtížné,“ přikývl Paul. „Vzpomínáš, Floyde, jak tě ta tvoje kudla řízla do lýtky a rána ti pak dva měsíce hnísala?“

„Jo,“ přitakal Floyd. „Musel jsem pak nůž nosit v levé botě. Bylo to hrozně nepříjemné.“ „Jste jako malí kluci,“ vyprskla Perette. „Nůž v botě!“

„Začali jsme s tím jako malí kluci,“ přikývl Floyd. „Už nám to zůstalo.“

Perette vytáhla odkudsi zpod tuniky zavírací nožík a začala si způsobně odkrajovat kousky masa, ve zwergově ruce se objevil zahnutý orčí nůž, jakýsi zmenšený kinžál. Slepý zwerg jedl zvláštně, levou ruku měl stále položenou na hrotu žebra, toho vepřového samozřejmě.

„Asi před rokem jsem mluvil s Arnoldem Burrem,“ podotkl Paul, „Měl místo levé ruky slušivý železný hák a nechtěl mi říct, co se mu to vlastně stalo. Hudral a nadával na Gordona Fee, potichu, aby ho nikdo neslyšel. Tehdy před rokem tady byli jediné starousedlíci a kdepak před nima říct křivé slovo proti Gordonovi. Burr o něm tvrdil, že je požiračem hraničářů.“

„Gordon Fee, požirač hraničářů,“ kývl Floyd. „To sedí.“

„Ty víš, co se Burrovi stalo?“

„To, co se stalo mně. A mnoha dalším. Já a Burr jsme měli štěstí, oba jsme vyvázli. Burr ho měl ale méně než já - přišel o ruku. Je to docela legrační historka. Chcete si ji poslechnout?“

„Povídej,“ vybídl ho Paul,

„Gordon Fee měl zavedený způsob útoku,“ dal se do vyprávění Floyd. „Šel podél hranice, asi tak dvacet, třicet mil hluboko v Orcigardu a hledal orčí kasárna. Orčí samci nežijí ve vesnicích, víte, slečno?“ obrátil se k Perette. „Po většinu jara a léta se zdržují v pevnůstkách, kde se cvičí v boji, loví jeleny a hned je porcují - suší a udí maso do zásoby na zimu. Pořádají žranice, chlastají a tak podobně. To samé, co jsme dělali já a Paul, když jsme jako kluci žili v lesích. Orkové se do svých osad vrací až s podzimkem, což je doba orčí říje, podobně jako u jelenů, pokud to někdo nevíte. Oni se páří jednou do roka, ale zato důkladně, celý měsíc, což je vyčerpá natolik, že celou zimu pak nestojí za nic.“

V Orcigardu jsou orčí kasárna většinou vystavěna na troskách letohrádků těch... Pterrů, jak jim říkal Rónard, ale oni se Pterrové nejmenovali, to je jen slovo, které Rónard vymyslel. Což znamená, že vespod orčích kasáren jsou obvykle nějaká sklepení se zlatem, šperky, artefakty. Příjemná odměna za trochu námahy. Pevnůstka orčí tlupy je tedy tvořena ruinami, do kterých jsou zaraženy patnáct stop vysoké palisády. Nestravitelné sousto pro jakoukoliv jinou partu než Gordonovu.

Gordon tedy šel Orcigardem podél hranice, jak už jsem říkal, a elfky společně s nějakými těmi hraničáři hledali stopy

orků. Když vyčenichali orčí kasárna a nepozorovaně se k nim přiblížili na dohled, přišla řada na Rónarda. Kus palisády vyhodil do vzduchu, buď pomocí granátu, nebo magií, nebylo v tom žádné pravidlo, i když si myslím, že Rónard je spíš alchymista než magik. Říkal mi párkrát, že alchymie je exaktní věda, popsatelná pomocí obecné logiky a matematiky, seriózně přednášená na univerzitě. Alchymie čili nauka o vlastnostech látek. Kdežto magie? Ví vůbec někdo, co to je magie? Dokáže někdo provést magickou operaci naprosto stejně třikrát po sobě? Zabývá se vlastně někdo magií systematicky - tedy s výjimkou Alaricha Touraina a přírodních magických bytostí, jako jsou elfové? Tím ovšem nechci říct, že by Rónard byl špatným kouzelníkem, to určitě ne, ale on své kouzelnické schopnosti nestaví na odiv. Spíš naopak, chápete? Trochu se za ně stydí.

Čaroděj tedy vytvoří v palisádě díru a do ní se vhrnou Gordon a Thorpi, zakutí do železa, a ohánějí se svými vraždidly. V kasárnách je něco mezi padesátkou a stovkou vykrmených a dobře cvičených orčích bojovníků. Orkové, ať jsou jací chtějí, nejsou zbabělci. Neutíkají, alespoň ne hned. Obě elfky stojí ve východím bodě a s nimi ti zverbovaní hraničáři, obvykle dva až tři. Mají za úkol chránit čaroděje, odstřelovat orky z luků, pokud se pohnou jejich směrem.

Všem těm hraničářům před začátkem útoku promluvil Gordon do duše, i mně. Za žádnou cenu nesmíte opustit Rónarda, říkal jim. Já a Thorpi si vystačíme sami. Jenže ono to jaksi nefungovalo. Gordon a Thorpi se ztratili pod lavinou orků a každý chlap od nás reagoval stejně. Vytáhl tesák nebo sekeru a vrhl se do houfu. Za pár okamžiků bylo po něm.

Říká se mi to těžko, ale my tady z těchto pohraničních lesů nejsme dobří válečníci. Skvěle ovládáme taktiku vystopuj, připliž se, udeř a uteč, ale při čelním útoku nemáme moc šancí. Všichni jsme udělali stejnou chybu - já, Burr i ti ostatní hraničáři, kteří šli s Gordonem do Orcigardu a teď jsou tam pohřbení. Každý z nás nastavil ruku orčímu palcátu nebo sekerě, chápete? Nikdy jsme se nedostali do podobné situace, nevěděli jsme, že pro tyto účely se používá věc, které se říká štít. Chtěli jsme ránu zachytit rukou.“

„Tvoje ruka vypadá v pořádku,“ podotkl Paul.

„Jo,“ kývl Floyd a vyhrnul si rukáv košile až po rameno. Bledou kůži mu kolorovaly temné skvrny a čáry, pozůstatky starého zranění.

„Vzpomínám si,“ usmál se Floyd při pohledu na ty skvrny, „jak mě Gordon poprvé vzal na výpravu do Orcigardu. Nic velkého, tedy alespoň pro dobrodruha Gordonova formátu. Dvacet skřetů, ne víc. Napadli jsme je v nějaké staré hlásce, ve sklepě byly šperky a zlaté mince, ale hlavně artefakty, které potřeboval Rónard. Orkové mi roztržili ruku. Gordon a tady Thorpi s ostatními mě dopravili sem, do Rudenrogu. Cesta jim trvala týden. Ruka bolela, to si ani nedokážu představit. Černala. Otékala. Měl jsem utkvělou představu, že mi ji někdo musí uříznout, než se do ní dá snět. Pak jsem si to chtěl udělat sám.“

Znovu se pousmál té vzpomínce.

„Peleara vás vyléčila, že?“ řekla Perette.

„Ano,“ přisvědčil Floyd. „Peleara a Baugée. To si představ, Paule, ruka byla na hadry, roztržštěné kosti mi propíchaly kůži a ty dvě elfky mi ji vyléčily během odpoledne. Chápeš to?“

„Na tom není nic divného,“ podotkla Perette.

„Celé je to divné. Bylo to divné už tenkrát a čím víc vím o elfské magii, tím divnější mi to připadá. Tenkrát jsem jim to nemohl odpustit. Říkal jsem si - proč mne nechaly trápit celých těch šest dní mezi místem zranění a Rudenrogem?“

„A proč?“ zeptal se Paul.

„Elfové v sobě mají takovou zvláštní sílu, Rónard tomu říkal energie. Tou silou můžou léčit, ale i zabíjet. Zvláštní je, že té síly mají určitou zásobu a když ji vypotřebují, trvá to nějaký čas, než se jim v tělech obnoví. Feleara a Baugée prostě tu svou sílu vyplýtvaly v boji s orky. Těch šest dní trvalo, než se jim alespoň trochu obnovila.“

„Aha,“ mrkl Paul na Perette. „To mi musíš někdy ukázat, kamarádko.“

„Jednomu nerozumím,“ vyhrkla Perette. „Proč s sebou vlastně bral Gordon hraničáře? Stále nové a... nové?“

Floyd kývl na slepého zwerga: „Vysvětlíš jim to, Thorpi?“

„Hm...“ zachrul trpaslík. „Gordon potřeboval hraničáře kvůli masu. Potřeboval lovce, abychom do divočiny nemuseli tahat obrovské batohy jídla.“

„Cože?“ podivil se Paul. „Vždyť měl přece ty dvě elfky z lesa Izironk! Ty mu musely složit jelena na sto kroků!“

„Vy jste někdy viděl lovit elfa, Paule?“ zachrčel zwerg. „Požádejte svou přítelkyni Perette, aby vám to předvedla. Ano, složí jelena a přinese vám ho k nohám. Ale druhý den už ne. Ani třetí den. Není na ně spoleh. Uloví jelena a snědí ho na posezení. Nacpou se k prasknutí a čtrnáct dní jim stačí dojídat se kořínky. Elfové, jak říkal Rónard, mají jinou výměnu látek než vy, Paule... nebo já. Nikdo je nedonutí lovit, pokud nemají opravdu hlad a to je tak jednou za deset dní. Budou vám vykládat o ladiněm jelením klusu, o jeho touhách i myšlenkách. Jelen přijde až k nim a elfové se s ním budou laskat, zatímco vy umíráte hlady. Paule, vy, já i všichni ostatní lidé a zwergové musí jíst alespoň obden. Proto s sebou bral Gordon hraničáře.“

„Aha,“ řekl Paul a vypadal překvapeně.

„Dopovím tu Burrovu historku,“ vpadl Floyd do jejich rozprávky, protože se zdálo, že se snad ani nedostane ke slovu. „Tak tedy - Arnold Burr udělal stejnou chybu jako já a všichni ostatní. Nastavil ruku orčímu palcátu. Palcát mu přirazil levou dlaň na palisádu a naklepal mu ji jako biftek. Rozklepal mu ji na dvojnásobný rozměr. Prsty, zápěstí - jediná kůstka mu nezůstala celá. Burr hrozně zaječel, když uviděl, co mu udělali s rukou a ta krvavá fašírka zřejmě urazila jeho tohleto... estetické citění. Mávl sekerou a ruku si těsně nad zápěstím usekl.“

„Usekl?“ vydechla Perette nevěřícně.

„Ano. Usekl si vlastní ruku. Byl zřejmě v hrozném šoku, stál uprostřed bitvy, levici zdviženou a z tepny mu stříkala krev. Orkové na něho přestali dorážet, to, co udělal, bylo tak šílené, že to zarazilo i je. Ti, co byli Burrovi nablízku, se prostě zastavili a čekali, jak se to bude vyvíjet dál.“

Jistě, Arnold Burr by byl během chvíli vykrvácel. Měl štěstí, že ho v té chvíli zahlédl Rónard. Jak tam tak stál s rukou zdviženou nad hlavou, Rónard po něm šlehl bleskem. Víte co myslím, je to ten trik, kdy z mágovy dlaně vyletí oheň a sežehne nepřítele na škvarek. Jenže Rónard je onačejší číman. Lízl Burrův pahýl jen zlehka. Sežehl mu ránu, seškvařil tepnu a krev přestala tryskat. Prý to byl od Rónarda mimořádný výkon, takhle ho jen lehce ožehnout a nezabít ho, strefit se na šedesát kroků.

Myslím, že Burr byl bez sebe strachem a bolestí. Vrhel se na orky jako šílenec a oni by ho byli dorazili. Jenže Burrův sežehnutý pahýl už nebyl jen tak obyčejný. Sršel mu z něj plamen - no, prý to nebyl plamen, ale paprsek zbytkové magie.

Jak mi Feleara vyprávěla - ten zářící paprsek, dlouhý asi tři stopy, byl tou nejúčinnější zbraní, jakou kdy viděla. Krájel orčí pancíře z kůže a zvířecích lopatkových kostí, jako by byly z tvarohu. Bez viditelného odporu se zakusoval do orčího masa a odděloval hnáty i hlavy Burrových protivníků od těl, jako když nití krájíte horký knedlík. Trvalo to jen chvíli, než zbytková magie vysršela, ale za tu krátkou dobu prý Burr složil dobrých deset orků.“

Floyd dovyprávěl a zhluboka se napil piva.

„I pro Rónarda to byl ohromující zážitek a navrhl Burrovi, aby při příštím útoku zkusili to samé s Burrovou pravou rukou,“ dodal ještě.

„A co na to Burr?“

„Odmítl,“ vydechl Floyd truchlivě. „Představte si, že odmítl.“

Vepřová žebra byla čistě obraná.

„Už se těším, až si s Burrem povyprávím,“ řekl Floyd. „I s ostatními. Chci se co nejdřív podívat do Chawyny. Poslyš, Paule, zastavili jsme se s Thorpim na Jonniho samotě a byla opuštěná - nejméně od loňského podzimu. Nevíš, co se tam stalo?“ „Sst,“ zasykl Paul. „O některých věcech je lépe nemluvit nahlas.“

„Nerozumím.“

„Chawyna. Nikdo tam není, chápeš?“

„Ne, nechápu. Co tím myslíš, že tam nikdo není?“

„Loni jsem lovil na jihovýchodě Zrcadlových hor,“ přetřel si Paul tvář, jako by zaháněl zlou vzpomínku. „S prvním sněhem jsem se vydal do Chawyny, abych tam u přátel strávil svátky zimního slunovratu a možná i celou zimu. Měl jsem kůžu na výměnu za jídlo, ale oni by mě tam nechali i bez toho... Při cestě jsem navštívil farmu Černého Jacoba... Byla opuštěná. Zpustlé domy, chlévy... všechno už to stačilo prorůst trávou. Políčko bylo oseté ječmenem, ale bylo plné jam po divokých prasatech. Dům duchů - okenice i dveře otevřené, uvnitř budov hnízдили ptáci. Prohledal jsem samotu důkladně, ale nenašel jsem žádné stopy po boji. Vybavení, nářadí... všechno zůstalo na místě. Podle toho, v jakém byla samota stavu, odhaduji, že jí Jacob a jeho rodina opustili v polovině léta.

Šel jsem do Chawyny ještě přes tři samoty a všude to bylo stejné.

V Chawyně samotné to bylo jiné - vrata v palisádě byla zavřena a políčka kolem osady někdo částečně sklidil. Zdálo se mi, že Chawynu její obyvatelé opustili před necelým měsícem.“

„Zdá se mi to jasné,“ podotkl Floyd. „Hraničáři se i se svým dobytkem uchýlili v polovině léta do Chawyny.“

„Ale proč? Hrozilo jim nebezpečí? Nesmysl! Byli by poslali pro pomoc do Rudenrogu, tou dobou tam ještě byla posádka Rogera Schniregy a zwergové! Jaký mělo smysl žít tři měsíce v Chawyně a nechat políčka na samotách zpustnout, nechat je spást lesním zvířatům!“

„A Chawyna... říkáš, že byla prázdná? Bez lidí?“ „Tak. V Chawyně ani na samotách nezůstala živá duše.“

„Chawyna a samoty - to není možné! Vždyť tam žilo víc než tři stovky lidí!“

„Nekřič!“ zarazil ho Paul. „Nevíš, kdo tě poslouchá.“

„Co to pořád máš, k čertu -“

„Ty sis ničeho nevšiml?“ přerušil ho Paul, „Hraničáři jsou pryč. Roger Schnirega se svými vojáky byl odvelen. Zwergové poslání domů. Misie zničena. V celém Rudenrogu najdeš sotva tucet lidí, které znáš ze starých dob.“

„Ze starých dob? Ty staré doby jsou vzdálené sotva rok!“

„Méně než rok. Sakra, ty to necítíš? To tě měl Scionk praštit přes palici, aby se ti v ní rozsvítilo!“

„Ach,“ vydechl Floyd. „Myslíš, že to takhle někdo zařídil?“

„Já nevím...“

„Máš pravdu, musíme si dávat pozor,“ sykl Floyd. „Támhle o dva stoly dál sedí špeh.“

U malého stolku, vmáčknutého ke sloupu, seděl na jediné židli malý umaštěný človíček.

Vypadal příliš chudě a příliš zanedbaně.

„Jak jsi ho poznal?“ podivil se Paul.

„Jsou věci, které jsem se naučil od Gordona a Rónarda. Jiné zase vím od Alexandry.“

„Od té malé zlodějky?“

„Ano. Nestrávil jsem tři roky jen v Orcigardu. Gordon mne vzal i do Glen Karhó. A do Thonieriky... Poslyš, Paule, ty ses nesnažil zjistit, co se stalo s lidmi z Chawyny?“

„Snažil. Zůstal jsem v Chawyně a hledal jsem stopy. Jenže loni, jestli si vzpomínáš, přišla zima brzy.“

„Ano,“ kývl Floyd. „Zima přišla brzy.“

„Odešel jsem z Chawyny ve vánici a do Rudenrogu jsem dorazil v hlubokém sněhu. Pevnost, už tehdy vlastně město, bylo plné cizích lidí, začínalo se rozrůstat. Například už stála tahle hospoda. Roger Schnirega a jeho chlapci byli pryč, převeleni, zwergové odvoláni. Rudenrog jsem vůbec nepoznával. Kožešiny, které jsem měl na prodej, jsem nechal v Chawyně. Byl jsem úplně bez peněz, bez prostředků. Pamatuješ, jaký byl dřív Rudenrog? Kamkoli jsi mohl přijít bez pozvání a oni tě nakrmili a ustlali ti na lavici. Teď jsem našel všechny dveře zavřené... Ulice byly plné žebráků, lidí, kteří se dovlékli ve sněhu až sem a cestou odhodili všechno své vybavení... Báł jsem se, že umřu hladu.

Po novém roce přišel místodržící z Thonieriky. Začal dělat pořádek, vyhlásil povinné dávky a zvláštní daně a zachránil většinu z těch, kteří umírali hladem a zimou, i mne. Ale byli i tací, kteří zmrzli na ulici... Šťěstí se ke mne vrátilo, až když Rudenrog napadli orkové.“

„Cože? Ty tomu říkáš štěstí?“

„Šťěstí,“ souhlasil Paul. „Byla to asi padesátiletá tlupa, myslím, že se k Rudenrogu dostala omylem. Přišli v polovině zimy, asi dva týdny po tom, co polevily mrazy. Ve městě už mohlo žít kolem šesti tisíc lidí, ale byli to samí srabíci. Orkové nenarazili na odpor. Přišli z lesů a šli ulicemi, obyvatelé města prchali do pevnosti. Hodně lidí bylo ušlapáno v tlačenici před bránou. Nějaký blbec utíkal i s nábytkem, který naložil na vůz, v bráně se tažná zvířata splašila, vjela do lidí a vyklopila vůz přímo mezi veřejemi. Brána byla zablokována a nedala se zavřít.“

Orkové zapálili předměstí, hledali ty, kteří se ukryli v domech a zabíjeli je. Pak se přišli podívat na bránu.

Bylo nás asi třicet, kteří jsme se jim postavili na té barikádě rozsypaného nábytku. Táhle ti řemeslníci - truhlář, řezník..., sedí hned u vchodu. Pár dalších. Kovář, víš, Kurt Bonekan byl s námi, i jeho nejstarší syn. Vetešník Muski, to je pěkně tuhej chlapík. Vedení se ujal místodržící.“

„Joselin Backer?“

„Jo, ten. Má kuráž, má snahu, ale dej si na něj pozor... Hlíдали jsme bránu, orkové šmejdili kolem a občas se na nás přišli podívat. Chodili po menších skupinkách a tak jsme se odhodlali udělat protiútok, tři jsme zranili a jednoho zabili. Od toho je ta pazoura, co ji má hospodský přišpendlenou táhle na stěně... Za dva dny to orky přestalo bavit, a tak odtáhli.“

O pár dní později přinesl posel královský výnos, že území pod Zrcadlovými horami je přičleněno baronu Lecterovi z Gentu jako odměna za to, že zabil Alaricha Touraina a zasloužil se tak o království. Backer si mě pamatoval z boje s orky, a tak mi dohodil místo baronova lesníka.“

Floyd několikrát pokýval hlavou. „Já na to přijdu, Paule.“

„Na co? Na co chceš přijít?“

„Na to, co se stalo s lidmi z Chawyny. Co se stalo s misíí. Proč byl odvolaný Schnirega... i zwergové.“

Paul se na Floyda upřeně zadíval. „Kamaráde, mám pocit, že jsi buď velice chytrý, nebo velice hloupý. Vždyť jsem tě přece znal. Pokud s někým trávíš nepřetržitě pět let, tak ho musíš poznat, ne? Ale dneska se v tobě nevyznám.“

„Máš pravdu, Paule. Jsem hloupý. Jsem neuvěřitelně naivní hlupák. Věřím v dobro, čest, pravdu - o kterých mi vyprávěl Gordon Fee. Tady uvnitř,“ dotkl se hrudi, „v to věřím. Rudenrog byl vždycky takový - čestný, dobrý, pravdivý. Něco se s ním stalo a já jsem se s tím ještě nesžil. Byl to můj domov, kus země, který jsem miloval. Ale už je jiný. Je to hnusné, odporné místo, snad ještě hnusnější než Glen Karhó. Pokud chceš umřít, nechoď do pustiny, říkával Gordon. Vyber si město. V něm umřeš mnohem snáz. Takže takhle jsem hloupý. Ale jsem i chytrý. Tři roky jsem chodil s Gordonem, Rónardem a Alexandrou, s tou malou zlodějkou. Vím, jak se mám chovat v tom, co se stalo z Rudenrogu.“

Chvilí seděli mlčky. „Váš přítel,“ řekla pak Perette, „přišel v boji o oči? Nezlobte se, že se tak ptám, ale možná bych mu mohla pomoci. Jsem jako léčitelka docela dobrá. .. Pokud je alespoň část jednoho oka zachovaná, třeba bych mu mohla zrak vrátit. Alespoň částečně.“

„Děkujeme za nabídku,“ kývl k ní Floyd, „ale myslím, že z toho nebude nic. Thorpi, ukaž jí, co ti zůstalo z očí.“

Zwerg natočil obličej k elfce a pomalým pohybem si odhrnul z očí pásku. „Qurgon casquiergh!“ uniklo Perette zděšené zašeptání. Na místě zwergových očí byly jen díry. Tak hluboké, že by do nich mohla strčit celé palce. Zwerg si oční důlky znovu zakryl.

„Promiňte,“ hlesla Perette. „Tohle už nikdo nedá do pořádku. Nechápu, jak jste vůbec mohl přežít.“

Chvilí seděli mlčky. „Máte podobnou vestu, jako mívala moje teta,“ usmála se pak Perette na Floyda.

„To je tím, že je to ta samá.“

„Jak jste se vlastně seznámili?“

„Na závodech ve střelení z luku. Paule, pamatuješ? Ty ses tenkrát zapomněl v samotě u černého dubu s tou hezkou dívčinou.“

„To už je stará záležitost,“ vyhrkl Paul a podíval se po Perette. „Nevydrželo to ani dva měsíce.“

„Vidíš, měl jsi jít se mnou. Protože já jsem ty závody vyhrál.“

„Slyšel jsem.“

„No a Feleara s Baugée skončily na druhém a třetím místě.“ „Povídá se, že jste si s Felearou blízcí,“ nadhodila Perette.

„Ano. Natolik blízcí, slečno, že vy jste teď vlastně moje neteř,“ usmál se na ni.

„Jaké máš plány, Floyde?“ zeptal se Paul.

„Nevím. Máme nějaké plány, Thorpi?“

„Alexandra,“ řekl zwerg temně.

„Jistě, Alexandra. S tou máme problém. Paule - prý je tady ve městě nějaká čarodějnice, jmenuje se nějak jako Jacinta. Potřeboval bych na ni kontakt.“

„Nevím,“ zavrtěl Paul hlavou. „Místní nálada je teď taková...,“ hledal správné slovo, protičarodějnická. Tak. Protičarodějnická. Prý to souvisí s elfy. V Biegro-logu s nimi byly nějaké problémy.“

„Problémy?“ šlehl Floyd očima po Perette. „Ještě jsem neslyšel, že by s elfy byly nějaké problémy...“

Pak vyhrkl: „Paule, uděláš pro mne laskavost?“

„Jistě...“

„Prosim tě, postarej se o Thorpiho, zaplať a odveď ho do postele, až to tady všechno dopijete. Musím něco vyřídit,“ drmolil s očima upřenými do rohu místnosti a hledal v kapse nějaké mince. Koutkem oka sledoval umaštěného človíčka, kterého označil jako špeha.

Umaštěnec sebral oblýskanou hůl a uzlík a prodíral se narvanou hospodou k východu. Floyd, který ho sledoval celý

večer, dobře věděl, že špeh nezapltil, to hojen utvrdilo v přesvědčení, že pracuje pro vyděračskou tlupu a platit prostě nemusí.

Sotva se za špehem zavřela záda návštěvníků hospody, jako se uzavřou stvolý kyselý trávy za běžícím vlkem, vstal Floyd ze židle, na dřevěnou desku stolu hodil dva soryny a rozrážeje opilce vyrazil za sledovaným mužem.

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

HESLO: Touraine, Alarich (úryvek) Kdo byl Alarich Touraine? Vážený rektor Vysokého učení a králův důvěrník? Nejhorší nepřítel království Arkastie v prvním a druhém století jeho existence? Šílený nekromant, vojevůdce lidožravých orčích oddílů? Učenec? Je možné, že by byl vším, co jsme právě vyjmenovali?

Jeho nejhorší chybou bylo podcenění církve Dvojediné bytosti. V roce třicet letopočtu království za ním přišli věrozvěsti, aby mu vyložili Pravdu: stvořitelem a zároveň pánem Světa je dvojediná bytost Zářící a Bledá paní. Bledá paní je ovšem sama složena z Panny a Matky. Touraine prý vzápětí propukl v smích a vyhnal kněží s tím, ať se nejprve naučí počítat - jak může být dvojediná bytost složena ze tří osobností?

Je zřejmé, že bylo potřeba více než dvou století, aby se zuby Církve obrousily ve sporech mezi jednotlivými frakcemi. Bylo zapotřebí mnoho vzájemných exkomunikací, obviňování z kacířství a veřejného upalování heretiků. Církev vnitřními boji zeslábla a ztratila většinu své síly. Kdyby tomu tak nebylo; tato „Ilustrovaná historie“ by nikdy nebyla vznikla v této podobě a její autoři by nejspíše skončili v hladomornách nebo na hořících hranicích. Ovšem za Tourainova mládí byla Církev ještě jednodušší, cílevědomá a nekompromisní. Intrikami zbavila Touraina jeho postavení rektora Vysokého učení a co víc, usilovala o jeho život.

Touraine, tehdy asi padesátiletý učenec, se pokusil o útěk do vévodství Barro, kde by jistě získal asyl. Svými pronásledovateli byl však zatlačen do dřevorubeckého městečka Glen Karhó, které v té době právě vznikalo, a o rok později tam byl téměř dopaden. Domníváme se, že z Glen Karhó uprchl do oblasti zvané „Brody“, kde tou dobou přežívaly zbytky orčí komunity. S jejich doporučením se pak dostal až za Zrcadlové hory.

O dvacet let později se v Orcigardu objevuje Touraine - vojevůdce, nepřítel Arkastie číslo jedna. Vysílá orčí hordy plnit dřevorubecké osady v okolí Glen Karhó, jeho oddíly se v letech 55 a 67 letopočtu království arkastského objevují až na dohled od Thonnieriky. Vzhledem k tomu, že tou dobou byla Arkastie zapletena do vleklého konfliktu s vévodstvím Barro, jeví se nám zejména rok 67 jako kritický pro samotnou existenci království. V té době část dvorské kliky vyjednávala s císařským vyslancem o opětovném přičlenění Arkastie zpět pod nadvládu Císařství.

Touraine sám o sobě jistě neměl šanci Arkastii zničit, ovšem po prostudování dostupných pramenů a zvážení všech tehdejších okolností se nám jeví, že Arkastie přežila jako samostatné království vlastně jen náhodou.

Vznikem Chawyny a hraničářských samot (viz heslo Chawyna) nastal mezi Thonnierikou a Tourainem vztah, kterému se v partii ranty říká pat. Zdá se, že v tomto dílčím souboji ustoupil Alarich Touraine. Stáhl se za Zrcadlové hory a hranice svého území vyznačil pomocí sloupů, vytvořených magií, jejichž linie se táhla severně od Zrcadlových hor. Poblíž průsečíku pohoří s Lodusem tato linie ovšem překročila hřebeny a dotkla se v místě Bor i nových schodů až okraje vodopádů. Před Tunelem pak Touraine nechal vybudovat několik věží, obsazených jak orky, tak i nemrtvými bojovníky, kromě toho každý ze sloupů poblíž Tunelu nechal hlídat zvláště odolnou magickou bestii. Tím zabránil tomu, aby království Arkastie proniklo dále na sever, kolonizovalo území zvané Bi-egro-log nebo také Gordonova země (viz samostatné heslo) a posléze napadlo Orcigard z boku. Sto roků tak držel Touraine území za linií svých sloupů a sto roků nebyla Arkastie schopna proti němu zakročit.

kapitola pátá SMLOUVÁNÍ

Floyd vypadl z nálevny a rozhlédl se. I přes pozdní noční hodinu se po ulici potulovalo plno lidí. Obloha byla černá jako krev Tourainem oživených mrtvol a hvězdy se podobaly stříbrným sorynům, odhozeným umírajícími dobrodruhy; Měsíc ještě nevyšel, vyjde až před ránem a teď se noc teprve blížila k půlnoci. Tmu prosvěcovaly jen ony hvězdy a občas nějaká lucerna, zavěšená nad domovním vchodem.

Tma Floydovi nevadila. Neviděl sice už tak jasné jako dřív, ale kouzlo kočičí oči, kterým ho před rokem vybavil Rónard, stále ještě působilo. Rozpoznal postavu špeha, právě zacházela za roh. Neslyšně se za ní rozběhl.

Oproti špehovi byl v jasné výhodě: viděl ve tmě a sám vidět nebyl, protože jeho oblečení splývalo s temnotou. Kromě toho se uměl pohybovat tiše, neslyšně jako duch.

Špeh se vůbec nesnažil být tichý. Šoupal botama, klepal do dřevěných stěn koncem své hole, pokašlával, smrkal do dlaně. Zdálo se, že ještě musí obhlédnout svůj rajón. Zašel až na okraj dřevěného města, tam, kde se dotýkalo stanů, chýší a dřevěných bud. Díval se na hemžení uvnitř tábora, ale mezi stany nevyšel. Prošel asi dvě stě metrů po volném, asi deset kroků širokém pruhu, který odděloval domy od stanů. Při chůzi po hranici natahoval krk, zastavoval se, rozhlížel se do tmy nasvícené desítkami ohnišť, ale vejít mezi stany se neodvážil.

Stanové město ovládá Jorge Scionk a jeho parta, uvědomil si Floyd. Ujistil se tím, že nejenže špeha správně poznal, ale vybral si i správnou stranu.

Pak špeh zamířil do vnitřních ulic dřevěného města. Potloukal se od lucerny k lucerně. Některé krámy byly stále ještě otevřené, jejich majitelé vynesli do rozbahněné ulice jeden nebo dva stoly a pár židlí. Nalévali kořalku a pivo pobudům, kteří tam víceméně potichu popíjeli. U jednoho takového krámku špeh na chvíli poseděl, dal si pohárek koraly a pak odešel, aniž by zaplatil. U jiného krámku (bylo to krejčovství) převzal v plátně zabalený balíček a zastrčil si ho pod blůzu.

Bloumal po ulicích, ale pak vycítil, že půlnoc už je na dosah, a zamířil nejkratší trasou k temnému masivu pevnosti,

kteřý se zdvihal nad dřevěnými domy. Šel rychle, před pásem hradeb se dal do klusu. Floyd zaslechl vrzání brány. Špeh jí proběhl a Floyd dorazil chvilku po něm. To už byla brána téměř zavřená, ale Floyd se vmáčkl do mezery mezi křídly.

„Kampak, mladěj,“ osopil se na něj muž v uniformě gardisty, který se do vrat opíral, aby je zavřel. Druhý gardista ustoupil a sklopil piku, aby její hrot směřoval na Floydova prsa.

„Známe se,“ kývl Floyd ke gardistovi, který zavíral bránu. „Viděli jsme se včera, já jsem Floyd Bartlett, bydlím U štítu a korouhve.“

„Mhm?“ zahučel gardista. „Ty jsi ten poděs, co přišel s tím trpaslíkem? Postav se do světla... Koukám, že ses nechal oholit.“

„Jo. To máš službu každý den?“ „Zkurvená práce, každý den, hochu. Je nás málo, nikdo nechce vstoupit do gardy za těch pár šušňů.“

„Vida,“ podivil se naoko Floyd. „Proto mi místodržící nabízel práci.“

„Ty se znáš s místodržícím?“

„Ani ne,“ řekl po pravdě Floyd. „Seznámili jsme se teprve dneska. To zavíráte vrata pokaždé o půlnoci?“

„Jo,“ zahučel gardista, ohromený jeho známostí s královským místodržícím. „Máš kliku, přijít o chvilku dýl, tak už ses nedobouchal.“

„Tak se mějte, dobrou noc, hoši,“ kývl Floyd oběma tumpachovým gardistům na pozdrav a rychle vyšel po teráskách vnitřního pásu mezi hradbou a slepými zdmi domů. Druhá brána byla rozražena dokořán a zdálo se, že ji už dlouho nikdo nezavřel. Ostatně i za starých časů bývala věčně otevřená. Zavírala se pouze v případě, že orkové zaútočili na vnější hradbu, a to se za Floydova života stalo pouze dvakrát.

Za vnitřní hradbou se zastavil, rozhlédl se a začenichal. Špeh byl pryč. Zatímco se Floyd vybavoval s gardisty, špeh zmizel. Jenže Floyd byl lovec. Zachytil nezřetelný pach špehovy zpoceně haleny i neslyšnou ozvěnu klapotu okovaných bagančat. Rozběhl se správnou ulicí.

Vykoukl zpoza rohu práve ve chvíli, kdy špeh klepal na dřevěná vrata jednoho z mnoha kamenných domů. Byl to dům, ve kterém byla dříve kantýna, ovšem kantýna vyhrazená zwergskému oddílu. Zwergové byli dobrými přáteli v boji, ale v míru se lidí stranili. Floyd byl uvnitř kantýny jen asi třikrát, protože byl přítelem Thorpiho a Gordona Fee, kterého zwergové brali jako svého pobratima. Drtivá většina lidí, která kdy žila v Rudenrogu, nepřekročila práh zwergské kantýny nikdy.

Dveře bývalé kantýny se otevřely a špeh vklouzl dovnitř. Floyd osaměl na ulici. Rozhlédl se: řada dvoupodlažních domů se táhla vzhůru svahem, tyto domy byly vysoké, ale úzké, kratší strany měly nalepené na sebe. Šindelové střechy byly jednostranně vyspádovány do ulice, jejich strmý sklon zajišťoval, že vržené pochodně nezůstaly na dřevěné krytině, ale skutálely se dolů, na kamenné dláždění.

V kamenných zdech domů byly zasazeny kovové konzoly, většinou dosud opatřené pestrými, svísele visícími praporcí. Tyto železné tyče tam byly především proto, aby se k nim uchytily žebříky v případě, že vnější fronta domů převezme funkci hradby.

Nebylo nic jednoduššího, než šplhat z jedné konzoly na druhou až na střechu, a Floyd to udělal. Vystoupil na nejvyšší konzoli, chytil se ocelového lanka bleskosvodu (všechny zwergské stavby jsou opatřeny bleskosvodem) a noscem válečného kladiva tiše vylámal v šindelové střeše díru. Šindele nastrkal dovnitř, protože kdyby ta dřevěná prkénka spadla na dláždění, způsobila by hluk. Vzniklým otvorem se nasoukal do podstřešního prostoru.

Rozhlédl se do tmy podkroví, pro něho ta tma nebyla zase takovou tmou. Dírou, kterou vylámal ve střeše, sem dopadalo slabé světlo hvězd, jiné odlesky sem dopadaly úzkými průzory, kterými byla perforována slepá vnější stěna, tyto průzory byly využitelné jako střílny. Chvilí mu trvalo, než se zorientoval a našel poklop v podlaze.

Poslouchal, ale nic neslyšel, takže poklop zvedl. Dole byla tma a prázdno. První patro bylo tvořené jedinou místností, zwergové byli natolik dobrými staviteli, že nemuseli prostor znesvářit podpěrnými sloupy. V prvním patře domu, čili v druhém nadzemním, potřebovali co nejvíce prostoru, tam si totiž zařídili borlingovou hernu.

Floyd nikdy borling nehrál, ale zúčastnil se jako divák přátelského utkání, ve kterém za jedno družstvo závodili dokonce i Thorpi a Gordon Fee. Borling byla hra, při níž se z různých stanovišť vrhaly kamenné nebo kovové (železné, olověné, ale i stříbrné) koule, které měly jednak vyautovat koule soupeřů a jednak projít vymezenými brankami, nebo se zastavit na metách. Podlaha borlingové herny byla záměrně nerovná, borling byl původně hráván v jeskyních, vzniklých vytěžením rudy.

Teď byla borlingová herna v prvním patře zwergské kantýny opuštěná. Koule, které komusi překážely, byly rozkopány po celém prostoru. Floyd se protáhl stropním otvorem a spustil se dolů. Chvilí se držel za konečky prstů rámu poklopu, nohy se mu houpaly nad podlahou. Pak se pustil, měkce dopadl na špičky a skrčil se do podřepu.

Opět poslouchal. Tentokrát něco zaslechl - hlas linoucí se od schodiště do přízemí.

„...no já jsem si skoro úplně jistě. Ten trpajzlík je Thorúpigon Musgróve z Gordonovy party a ten kluk k nim taky patřil. Putykář od Štítu a korouhve mi řekl, že se jmenuje nějak jako Bobrett. Ten vetešník Gormoon sice tvrdil, že Bobretta viděl prvně v životě, ale z kluka, co mu dělá hlídače, jsem vyrazil, že se Muski Gormoon a Bobrett bavili jako staří známí.“

Tento proslov byl pronášený knikavým, podlézavým hlasem, Floyd si jako jeho majitele snadno představil umaštěného špeha. Pak se ozval jiný hlas, pevný, autoritativní:

„Proč by Gormoon toho... Bobretta kryl?“

„Vždyť víš, že nám Gormoon dělá všechno naschvál. Neškodilo by jim prošmejdit pokoj - Bobrettovi a trpajzlíkovi.“

„To je nebezpečné. A zbytečné. Nám jde hlavně o Gordona Fee. Kdy se vrátí on a Rónard?“ „Putykář od Štítu tvrdí, že během léta.“

„Jaký jsi z něho měl pocit? Myslíš, že blafoval?“

„Možná. Možná je Gordon Fee úplně jinde a ani se sem nechystá,“ zakníkal špeh snaživě.

„Putykář ví, že až Gordon přijde, budeme se muset držet zpátky,“ řekl zamýšlené autoritativní hlas. „A že se budeme držet zpátky, i když budeme Gordona jen tušit.“

„Jasně, Krolle. Takové magor jako Gordon Fee by nám určitě šlápnul do podnikání. To byl ten Bobrett, co nakřápnul Scionkovi kedluben?“

„Jo, to byl on. Sám proti třem - proti Scionkovi, Huffovi a Chcípakovi. Úplně jim zrušil živnost. Všichni ti hejhulové si rozebrali mezký z ohrady.“

„Nepřišla chvíle,“ ozval se jiný hlas, „abysme Scionka vykopali z tohoto města?“

„Neřekl bych,“ řekl ten, kterého oslovovali Kroll. „Spíš bych myslel, že je tu necháme jako návnadu pro Gordona. Oni jsou mnohem nápadnější než my. Až Gordon přijde, otestujeme si jeho reakci.“

„A co ten Bobrett? To ho tady necháme jen tak pobíhat?“

„Máte špatné jméno,“ řekl Floyd, který mezitím tichounce sešel po schodišti až do přízemí. „Jmenuju se Bartlett.“

Stál na posledním schodě, pravici za zády, prostrčenou pod opaskem. V pěsti svíral rukojeť válečného kladiva - zbraň zůstávala zasunutá za opaskem, ale mohl ji jediným pohybem vyškubnout.

Čtveřice mužů, stojící kolem masivního dřevěného stolu, překvapeně vzhledla. První z nich, špeh, nebyl nebezpečný. Vymrštil se ze židle a udělal tri skoky k východovým dveřím. Položil ruku na kliku, hotový okamžitě uprchnout na ulici.

Další dva muži byli oblečení do parádních kožených kabátů, prořezávaných a ozdobně sešněrovaných, a kalhot z černé jelenice. Z ramen mužům splývaly krátké sametové pláště temně fialové barvy, po bocích se jim houpaly krátké široké meče. Vlasy měli všichni tři muži dlouhé podle poslední módy a svázané do culíků, ústa jim rámovaly krátké zastřižené plnovousy. Oba vstali od stolu. Byli vysocí jako vytáhlý Floyd, ale robustnější. Tasili meče.

Poslední z mužů byl velitelský typ jménem Kroll. Měl krátké zastřižené vousy stejně jako ostatní. Tento střih vousů byl ve městě zřejmě populární, vždyť ten samý vytvořil lazebník na tváři i Floydovi. Muž jménem Kroll byl ovšem starší než jeho společníci, dalo se to poznat na jeho hlavě - vlasy už mu z více než poloviny vylysaly. Byl oblečený stejně jako oba muži s meči, ale jeho kalhoty a kabátec nebyly z kůže, ale z hrubého temně modrého sametu. Tento muž nebyl viditelně ozbrojený.

Vstal od stolu a oslovil Floyda: „Máte nějaký zvláštní důvod, proč jste nás navštívil, pane Bartlette?“

„Nerad ruším váš plodný rozhovor, pánové,“ široce se na ně usmál Floyd, „ale náhodou jsem šel kolem a zaslechl, že se bavíte o mně. Pokládám za svou povinnost přivést na pravou míru všechny vaše dohady.“

„Říkáte, že jste kolem šel náhodou?“ řekl neozbrojený muž a lehkým pohybem ruky zarazil své dva druhy, kteří se pomalu a pružně začali z obou stran přibližovat ke schodišti, na jehož posledním stupni Floyd stál.

„Náhodou. Sháním totiž jednu informaci, kterou vy určitě znáte. Řeknete mi ji a já vám zase povím, co budete chtít vědět vy. Výměnný obchod.“

„Jaká je ta informace, po které tolik toužíte, pane Bartlette?“

„Hledám jistou čarodějnici. Tuším, že se jmenuje Jacinta.“

„Něco za něco,“ kývl neozbrojený muž. „To se mi líbí. Mimochodem mé jméno je Kroll Rozenkranz. Povíte mi, jak je to s Gordonem Fee?“

„Musím vás zklamat, pane Rozenkranzi. Nebo potěšit. Tento rok se Gordon do Rudenrogu určitě nevrátí,“

„Tak se mi líbí,“ přikývl Rozenkranz. „Žádné vytáčky. Pane Bartlette, vy jste tady dřív... žili tady v Rudenrogu?“

„Ano,“ přisvědčil Floyd.

„Víte o tom, že pod pevností se táhnou celé míle kanalizace?“

„Ano. Vlastně to není kanalizace. Rudenrog postavili zwergové a jak víte, tak zwergové si nedají pokoj, dokud každou skálu neprovrtají chodbami jako dešťovky hromadu hnoje.“

„Ty štoly, které vykopali zwergové, jsou teď součástí kanalizačního systému,“ nadhodil Rozenkranz.

„To máte pravdu,“ kývl Floyd.

„Vy jste byl někdy v kanálu?“ vypálil na něj Rozenkranz.

„Tohle už je oceňovaná informace?“ zeptal se Floyd. „Ta, za kterou mi povíte o Jacintě?“

„Ne. Tahle ještě ne.“

„Byl jsem uvnitř. Máte problém, že?“

„Vidím, že něco víte, pane Bartlette. Rufio, Frizzi, zastrčte zbraně. Pan Bartlett nám nepřišel vysvětlovat své pojetí morálky. Zatím se zdá, že se stane naším obchodním partnerem. Můžete jít se mnou tady do vedlejší místnosti, pane?“

Muži zastrčili meče do pochev a ustoupili ke stěně. Floyd pustil rukojeť kladiva a svěsil pravici podél těla, zpocenou dlaň si otřel o kalhoty. Kroll Rozenkranz přešel ke dveřím, vedoucím do vedlejšího pokoje. „Tudy, pane Bartlette,“ řekl a prošel jimi. Floyd zaváhal, ale pak vešel za Rozenkranzem do vedlejší místnosti. Musel sejít po čtyřech schodech dolů, malá místnost původně sloužila zwerům jako špižirna. Teď byla téměř prázdná, až na dlouhý nízký stůl.

Na stole leželo tělo, zakryté plachtou. Rozenkranz strhl plachtu. Světlo voskovice osvětlilo bledou kůži nahého robustního muže.

Do podobené tváře toho chlapíka zakonzervovala posmrtná ztuhlost děsivý škleb. Così ho vystrašilo tak, že snad zemřel hrůzou. Pokud ovšem nebyla příčinou smrti hluboká a klikatá rozšklebená rána, která se táhla od mužova krku až k pravému boku. Jakýsi dráp roztrhl mužovo tělo tak důkladně, až z něho částečně vypadly vnitřní orgány. Někdo jiný je zase nacpal zpátky, ale nepodařilo se mu to bezezbytku.

„Velice nás zajímá ten kanalizační systém, pane Bartlette. Máme představu o tom, že východy z kanalizace končí na různých místech mimo pevnost - na březích Lodusu, ale prý i tam, kde jsou dnes ty dřevěné domy.“

„Dřevěné město,“ napověděl Floyd.

„Dřevěné město? Ano, to je správný název. Kamenné město — to je pevnost. Pak dřevěné město. Nakonec stanové

město. Jsem rád, že se shodujeme na terminologii. Je to pravda s těmi východy?“

„Když to říkáte takhle obecně, tak ano. Východy ze štol končí na těch místech, o kterých jste mluvil.“

Rozenkranz přikývl. „Zwergové si počínali velice nerozumně. Vyvedli štoly mimo opevnění. Vždyť stačilo, aby orkové objevili jejich vyústění a mohli zwergům vpadnout do jejich domů přímo odpady ze záchodů!“

„To mohli. Ale nikdy se to nestalo.“

„Velice nás zajímá ta kanalizace,“ zopakoval Rozenkranz. „Ale něco nás nechce pustit dovnitř.“ „Tylda,“ přisvědčil Floyd. „V kanálech žije Tylda.“

„Kdo to je?“

„Monstrum vytvořené Alarichem Tourainem.“

„Ah!!! Děkuje Bledé paní, že nás baron Lecter Touraina zbavil! My budeme muset zabít tu... Tylda jste říkal, že se jmenuje?“

„Nejmenuje se tak. My jsme jí tak říkali. Když jsme byli děti.“

„Ona žije v kanále tak dlouho? To ji zwergové nemohli zabít?“

„Tylda byla taková protiorčí pojistka. Nikomu nevadila. Pochopitelně, občas sežrala někoho, kdo do kanálu zabloudil. Kanalizace má několik úrovní a ty horní byly bezpečné... většinou.“

„Zdá se, že už nejsou.“

„Pochopitelně. Tylda se neživila lidmi, ale zvířaty. Tady byly totiž všude lesy a v nich srnci, zajáci, veverky. V Lodusu ryby. Jenže les zmizel a předpokládám, že hejna ryb taky prořídla. Tylda se stěhuje nahoru, blíž potravě.“

„Jak nějaká kanálová přišera mohla lovit srnce? Neutahujete si ze mě trochu?“

„V tom je právě ten fůr. Ona je nelovila. Ona je přesvědčila, aby jí napochodovali do chřtánu. Tylda dokáže skvěle přesvědčovat, je to nestvůra se silnou vůlí. Umi se napojit na vaše myšlenky.“

Rozenkranz se mimoděk otřásl. „Z této budovy vede chodba přímo do kanalizačního systému.“

„To je zwergům podobné. Tohle býval jejich dům, víte?“

„Poslyšte, pane Bartlette, dá se ta Tylda vůbec zabít?“

„Těžko. Ještě se to nikomu nepodařilo. Problém je totiž v té její vůli.“

„Ahhh... pro Bledou paní!“

„Co bude s naším obchodem? Kde najdu tu Jacintu?“ „Zatím jste mi toho moc neřekl. Většinu z toho jsem stejně už slyšel od jiných... starousedlíků. Jen jsem zkoušel, co všechno víte. Já Jacintu musím chránit, rozumíte? Pokud vám řeknu, kde se skrývá, mohu ohrozit její život. Co když jste jeden z těch lovců čarodějnic?“

„A což tohle: já zabiju Tyldu a vy mě dovedete k Jacintě. Nechci ji zabít. Potřebuju od ní jen nějakou magickou službu.“

„Vy byste dokázal zabít Tyldu?“

„Ano. Já mám totiž amulety od svého přítele Rónarda, znáte ho? Nechci se vychloubat, ale v Orcigardu jsme se s několika takovými tyldami utkali. Mám jisté zkušenosti.“

„Dobře. Souhlasím!“ kývl Kroll Rozenkranz až příliš nápadně.

„Můžu se podívat na tu chodbu, která odsud vede do kanálu?“

„Chcete Tyldu zabít hned?“ užasl Rozenkranz.

„Ne. To určitě ne. Chci jen prozkoumat terén. Potřebuju jednoho vašeho muže se světlem.“

„Rufo,“ kývl Rozenkranz, „půjdeš s panem Bartlettem.“

Chlapík, kterému ta slova patřila, sebou prudce trhnul. „Nemusíte mít strach,“ usmál se Floyd a poklepal si na košili.

„Poznal bych, kdyby se Tylda blížila. Tady vespod mám amulety.“

Muž jménem Rufo sundal s police olejovou lampu a zapálil ji od hořící svíčky. Kývl a pak se pohnul, aby Floydovi ukázal vstup do podzemních chodeb. Zamířil do jiného přístěnku vedle hlavní místnosti, což, jak se ukázalo, nebyl přístěnek, ale začátek schodů do podzemí.

Šli dolů, mihotající plamének osvětloval nahrubo opracovanou skálu. Nedbale vytesané schody, každý o jiné výšce, se v klikaté linii svažovaly do tmy, ze které znělo šplouchání, zurčení a linul se odtamtud pach splašků. Floyd i jeho průvodce, oba vysocí, museli neustále shýbat hlavy, aby nepřišli k úhoně.

„Podívám se ještě za roh,“ řekl Floyd svému společníkovi. „Nebo za dva.“

„Je to nutné?“ zeptal se ten druhý mímou roztřeseným hlasem.

„Myslím, že je,“ kývl Floyd. „Ale nemusíte chodit se mnou. Počkejte tady.“

„Ale máme jen jednu lampu...“

„Nechte si ji. Já vidím dobře.“

Muž nerozhodně zastavil a Floyd toho využil. Udělal pět rychlých kroků a zmizel za rohem. Zašátral v kapse a mezi úlomky drahých kamínků poslepu vytřídl kousek křidy. Rozmáchlým gestem s ní načmáral na zeď několik znaků.

Vrátil se k muži. „V pořádku. Jdeme zpět.“

Po úzkých schůdkách se vrátili nahoru.

„To už jste tady?“ podivil se Rozenkranz.

„Zítra,“ kývl Floyd. „Zítra Tyldu zabiju. Budu potřebovat kopí. Opatřete mi ho.“

„Kopí? My nejsme žádná zbrojnice, přáteli. Zajděte za kovářem, bydlí tady někde ve vnitřní pevnosti. Ten vám kopí prodá... Zaplatíme vám ho.“

„Přijdu zítra v poledne. Pust'te mě ven z domu.“

„Rufo, otevři pánovi dveře. Jestli chcete, zajistíme, aby vám otevřeli vrata a pustili vás ven z pevnosti. Nocujete přece u Orčího hnátu, ne?“

„Nepotřebuju od vás nic,“ podíval se mu Floyd upřeně do očí. „Nic.“

Palec pravice lehce zahákl na zádech za opasek, aby se prsty dotýkal ohmataného topůrka válečného kladiva. Stál zády ke zdi, tak, aby měl všechny muže před sebou. Zatímco Rufio odsouval závoru, ostentativně si je prohlížel. Rozenkranz se usmál: „Nechceme vás zabít, příteli. My nejsme jako Fretky. Myslíme na budoucnost. Město potřebuje takové, jako jste vy.“

Floyda ta řeč kdovíproč ponížila. Uvědomil si, že mu Kroll Rozenkranz právě nabídl zaměstnání. Byl rád, když Rufio konečně přestal lomcovat závorou a pustil ho ven. Na chladném nočním vzduchu se cítil svobodněji.

Prošel vnitřní branou do prstence mezi hradbou a slepými zdmi domů. Tam, kam se předtím vešla všechna hraničářská dobytčata ze samoty, bylo prázdno. Pomyslel si, jak je to zvláštní - zatímco rychle vyrostlé město za hradbami bobtnalo a rozpínalo se, terásy, kam by se mohly vejít desítky a desítky kramářských bud, zůstávaly prázdné. Byl to ochranný pás, kterým se nově vzniklá honorace chránila před středním stavem.

Floyd zašel hlouběji do koridoru a přisedl k vnitřní zdi. Přitáhl kolena k bradě, položil obličej na zkřížené paže a po chvíli usnul. Bylo to nepohodlné, ale noc byla teplá a nepršelo. Strávil už spoustu nocí tímto způsobem.

* * *

Probudil se do chladného rána, v první chvíli nevěděl, kde je. Ještě na rozhraní spánku a bdělosti se překulil přes bok a vyskočil ve střehu, v pravé ruce válečné kladivo. Rozhlédl se a uviděl, že zpovzdálí ho sleduje jakási postavička, mužíček s šedou bradkou v pěkném obleku z modrého sukna a s purpurovým pláštěm na ramenou. Floyd se na něj trochu kysele usmál, kývl na pozdrav a nemotorně zastrčil kladivo za opasek na zádech. Mužíček se otočil a odcházel za svými záležitostmi, ťápal trochu rychleji, než by bylo normální.

Floyd si oprášil kalhoty a vydal se ven z pevnostní brány. Střední město ožívalo, jeho obyvatelé otevírali okenice, vycházeli na prahy svých domů, z věder vylévali splašky a pomyje do mělkých příkopů. Floyd si všiml, že ačkoliv jsou ty příkopy víceméně vyspádovány k Lodusu, špinavá voda nemá šanci dotéct až k jeho břehu - vsakovala se rychleji než tekla a na dně příkopů se usazovaly kusy nejasného, v některých případech však i zcela zřetelného původu. Ranní vánek rozháněl ostrý zápach splašků i kouř stoupající z komínů.

V hlavě měl zmatek, útržky otázek i informací, Chawyna, opuštěné samoty? Kam zmizely všechny ty stovky hraničářů?

A co Tylda, proč opustila své spodní patro podzemních chodeb? Nebo to nebyla Tylda, kdo zabil Rozenkranzova člověka?

Je ona utajená čarodějka Jacinta skutečnou bytostí nebo výmyslem? A pokud ji Floyd najde, dokáže pomoci Alexandře?

Došel k hospodě a vešel dovnitř. Prošel nálevnou, v níž si dopřávali časnou snídani řemeslníci, chystající se do práce. Ještě než vystoupal po schodišti k hostinským pokojům, ohlédl se a zadíval na preparovaný orčí pařát. Srdce mu sevřel nejasný pocit, jako by mu bylo ukradeno cosi nesmírně drahého.

Ano, už to věděl. Jeho starý život skončil. Bezstarostné toulky plné dobrodružství. Výpravy do divokých pralesů ve společnosti těch nejlepších přátel. Plánování přepadů, útoky, boje, spěšné ústupy a útěky. Prohledávání trosek budov, vystavených před věky oněmi tajemnými Pterry.

Tohle všechno právě skončilo a nikdy se nevrátí.

Vzal za kliku pronajatého pokoje a otevřel dveře, nebylo zamčeno. Přehlédl úzkou špeluňku pět kroků dlouhou a čtyři kroky širokou. Světlo do ní dopadalo malým okénkem vylepeným poloprůhledným pergamenem. Pod oknem stál malý stůl, podobný spíš kusu nábytku, kterému se říká štokrdle, u něho dvě obdobně malé židličky. Při delších stranách stál pár postelí, dost širokých na to, aby v každé mohli spát dva lidé. U dveří stálo v jednom koutě vědro s vodou, čouhala z něj rukojeť naběračky. V druhém koutě byla naházena Floydova a Thorpiho výstroj - přikrývky, kusy oblečení, hliněný hrnec v sítěné tašce. Z nepořádku vyčnívala socha Alexandry, stále přikrčené, hotovící se k útoku... Floydovi se Zazdalo, že některé detaily sochy vypadají jinak než včera.

Zwerg seděl nehnutě na jedné ze židliček u stolu.

Jedna postel byla prázdná a ve druhé -

Ve druhé posteli se slastně protahovala Perette.

„Co tady děláte?“ vyhrkl Floyd.

„Dobré jitro,“ zasmála se na něj. Byla svěží, jako by se nacházela na lesní pasece a ne uprostřed špinavého města.

„Vy jste tady... spala?“

„Pan Musgróve nás pozval. Seděli jsme v lokále dlouho přes půlnoc a povídali si a on pak řekl, že vy se před svítáním nevrátíte, takže můžeme použít vaše postele.“

„Paul tady byl taky? A kde je teď?“ Floydův pohled zalétl k druhé posteli. Byla nedbale ustlaná, to znamenalo, že Paul spal v ní a ne s elfkou. Během toho letmého pohledu se pokusil odhadnout, jaký že to má jeho přítel vztah k Perette. Pak se zastýděl. V místnosti strávil noc samozřejmě ještě Thorpi. Paul i elfka měli určitě dost slušnosti, aby ve zwergově přítomnosti neprovozovali nějaké společné hrátky.

„Paul se šel hlásit, víte?“ vysvětlila Perette. „On se musí každé ráno dostavit ke svému nadřízenému. Je možné, že se s ním dnes vrátí do lesovny a ani nebude mít čas se rozloučit.“ Vykulila se z postele, oblečená do košile dlouhé sotva do půli stehén, rozepnuté až pod pupek. Takhle téměř nahá se zdála ještě drobnější než včera, špičaté uši jí výbojně trčely z rozčuchaných vlasů.

Usmál se.

„Smějete se?“ řekla nejistě. „Smějete se mi?“

„Dokázal bych si vás představit spíš v temných lesních stínech. Oblečenou do kapradí a listů divokého vína, s věncem z lesních květín ve vlasech.“

„Co si o nás, o elfech myslíte?“ zaškaredila se. „Že jsme nějakí... divocí... zdivočelí...“

„Vím přesně, co vy elfové jste,“ snažil se ji uchlácholit. „To dobré i to zlé.“

Přestala se zlobit. „Támhleto je ta vaše kamarádka?“ ukázala do kouta, kde stála kamenná socha přikrčené dívky se zlomeným mečem v pěsti. „Ta Alexandra?“

Kývl. „Alexandra.“

„Co se jí stalo?“

„Nehoda. V jednom rozvaleném pterrském letohrádku jsme našli artefakt a když si ho Alexandra prohlížela, uvolnil se z něj... Už zase lžu. Promiňte, slečno Perette. Já vám nemůžu říct, co se jí stalo. Ne teď.“

„Ona nezemřela,“ udělala elfka šest drobných krůčků a dotkla se sochy konečky prstů. „Ve skutečnosti není z kamene, to jen tak vypadá. Vespod žije, ale hrozně pomalu. Ten, kdo ji to udělal, musel být velmi mocný... Ten... čaroděj Rónard, nedokázal kouzlo zlomit?“

„Nebyl už s námi, když se to Alexandře stalo.“

„Myslíte, že jí dokáže někdo pomoci?“

„Myslím, že já to dokážu. Vypátrám čarodějkou, která se tu někde schovává, zaplatím jí nebo ji chytnu pod krkem.“

Vyprskla smíchy. „Vy se nebojíte čarodějky? Co když z vás udělá žábu?“ „Tak předně - vy jakožto přirozeně magická bytost byste měla vědět, že nikoho není možné proměnit v žábu. Je to proti zákonu zachování hmoty a dalším zákonům, které mi Rónard jmenoval a které už jsem zapomněl. Lze pouze někoho přesvědčit, že se stal žábou. On si bude myslet, že je žába, chovat se jako žába, ale žádná vnější změna se s ním nestane. Zároveň je možné přesvědčit i ty ostatní, že dotyčný se stal žábou, takže iluze je poměrně dokonalá, ale pořád je to jen iluze. A za druhé: čarodějky se nebojím, protože mám Rónardovy protimagické amulety. Ty nejlepší.“

„Alexandra neměla amulety, když byla proměněna... v tohle?“

Usmál se. „Dostala jste mne. Ano, měla amulety, stejně dobré, jako mám já. A přesto se jí to stalo. Nechcete se mnou radši posnídat?“

„Najedla jsem se včera, děkuji. Půjdu na tržiště, mám tam sraz s Kranisem, pokud zůstane ve městě.“

Kývl. „Já mám vlastně taky nějaké vyřizování. Poslyšte, slečno Perette, znáte tady ještě někoho jiného než Floyda?“

„Vlastně ani ne,“ nakrčila nosík. „Víte, zdejší lidé mají vůči nám jakousi... nechut? Nelibost?“ hledala vhodné slovo. „Snad jim připadáme jako potměšilí lesní ďáblíkové.“

„Takže pokud se s Paulem nesejdete, vraťte se sem. Já a Thorpi se o vás postaráme.“

„Nepotřebuju, aby se o mne někdo staral,“ ohradila se.

„Jste Felearina neteř. To je - jako byste byla mojí neteří.“

Šibalsky přimhouřila oči. „Je to pravda, strýčku? O mojí tetě se vypráví, že je pěkná dračice.“

„Je dračice,“ nutil se do úsměvu a cítil, jak rudne. „Ale ne taková dračice, jak se o ní povídá.“ Otočil se na patě a vyšel ven z místnosti.

Dole na ulici si ve stánku koupil smažený karbanátek s hořčicí a cibulí, to vše bylo položené na okoralém krajici chleba. Aby spláchl chuť cibule, kopnul do sebe kalíšek pálenky. Pak se vydal zpátky do pevnosti. Slunce začínalo být horké.

* * *

Kovárna byla tam, kde ji hledal, a byl tam i kovář — a přece to nebylo stejné. Kurt Bonnekan dřív pracoval za každého počasí venku, výheň i kovářlina se pohodlně vešly pod klenuté podloubí před kovárnou. Tam podkovával koně i mezky, opravoval radlice i zwergské sekery, vyráběl motyky, řetězy, hřebíky. Teď bylo podloubí prázdné, dlažba zametená a jen prohlubeň v dláždění naznačovala místo, kde dřív kovářlina stála. Dubová vrata kovářny byla zavřena a zpoza, nich se ozýval třeskot opracovávaného železa.

Floyd otevřel vrata a vešel. Denní světlo se vedralo do ponuré kobky, ozářené pouze žhavými uhlíky ve výhni. Kovář nechal práce a vzhlédl.

„Zdravičko, Kurte,“ pozdravil ho Floyd.

„Ach, to seš ty?“ odplivl kovář do výhně. „Pojď dál a zavři.“ Sáhl do stínu a vytáhl z něho hliněný džbánek. Přiložil ho k ústům a pořádně se napil. Pak džbánek napráhl k Floydovi: „Chceš pivo?“

Floyd zavřel vrata a v místnosti se rázem setmělo. Přijal džbánek a spolykal čtyři doušky slaboučkého kyselého patoků. „Díky.“

„Je ráno, dej si oddych, přišel kámoš a tak chvíli poplkáme,“ houkl kovář do temného kouta a Floyd si všiml, že tam stojí kovářův nejstarší, čtrnáctiletý syn.

„Gordon je s tebou?“ zeptal se kovář, když se znovu napil ze džbánu, obrovský vousatý a vlasatý chlap, téměř nahý, oblečený jen do kalhot ušitých v půli stehů a kožené zástěry. V hustých kudrnách na hrudi mu stékaly stružky potu.

„Gordon tu není,“ zavrtěl Floyd hlavou. „Ty tu máš teplíčko. Proč alespoň neotevřeš vrata?“

„Gordon tu není? Není a nepřijde, co? Do hajzlu, už jsem se chtěl začít radovat,“ udeřil Kurt Bonnekan olbřímí pěstí do kovářliny. „Ty vrata mám zavřené, protože panstvu se nelíbí, když tluču do železa. Ruší je to, chápeš? Takže se tady pečeme zaživa, já, Fráňa, celá moje rodina... Co potřebuješ, Floyde?“

„Kančí kopí. V poledne ho musím mít.“

„V poledne? Ty ses zbláznil, hošíčku. I kdybych na něm začal dělat hned, stihnul bych to jen tak tak -“ zarazil se.

„Děda bys mi nabídl prémii za rychlost.“

Floyd měl chvíli pocit, jako by stál na vysokém žebříku, někde na nejhořejší příčce a někdo dole se žebříkem zalomcoval. Cože, i Kurt Bonnekan? Ten poděšený hostinský od Štítu a korouhve se svou mladou ženou, dobrá. I překupník Muski Gormoon, od toho se to dalo čekat. Ale Kurt byl vždycky přítel!

„Nabízím ti prémii,“ řekl Floyd pevně. „Kolik chceš?“

„Pět sorynů,“ opáčil kovář.

„Pět stříbrňáků za kančí kopí?“ užasl Floyd.

„Nic už není, co bejvalo,“ zavrčel kovář. „Ber, nebo nech bejt.“

Floyd pokrčil rameny. Nezáleželo na tom. „Máš je mít.“

Kovář se napřímil a zevnitř se jaksi prozářil. Náhle byl plný ochoty. „Jo? Promiň, brácho, že jsem na tebe šel tak hákem, ale doba je zlá.“

„Kšeft je kšeft,“ kývl Floyd. Vytáhl z kapsy hrst stříbrných mincí a odpočítal pět. Pak ukázal zbytek stříbra Kurtovi:

„Dám ti všechna tahle sluníčka jen za informaci. Možná bych i přidal. Někde ve městě se schovává čarodějka, nějaká Jacinta. Nevíš o ní?“

Kovář se žádostivě zadíval na hrst stříbra a pak ztěžka, jako by se přemáhal, zavrtěl hlavou. „Jacinta říkáš? Ne, o takové jsem nikdy neslyšel.“

Floyd mu podal pět sorynů, zbytek vrátil do kapsy. „Nebudu tě rušit. Potřebuješ klid na výrobu mého kopí.“

Když vyšel ven, uvědomil si, že se mu košile lepí na záda, za tu krátkou chvíli ve vydýchaném vedru kovárny vypotil snad čtyři pinty potu.

* * *

O hodnou chvíli později se prodíral tržištěm, doufaje, že potká Paula, Perette nebo nějakého jiného známého člověka. Všude kolem něho se strkali lidé - nabízeli, smlouvali, potili se, řvali. Zmocňovalo se ho zoufalství. Cožpak je na světě tolik lidí? Celé dlouhé týdny v divočině nepotkal človíčka, ale tam si nikdy nepřipadal tak osamělý. Jako by teď, na tomto hlučném místě, byl neviditelný. Nikomu nestál za pozdrav, za pohled. Snad jedině za ránu loktem.

Cítil nervozitu těch lidí, drtivá většina z nich byli vystěhovalci. Dorazili sem včera nebo předevčírem, nocují v roztrhaných stanech uprostřed rozbahněného hnojiště. Starají se o soumary a o výbavu. Nejpozději zítra zase potáhnou dál. Pryč odsud - co nejdříve, než je tady okradou nebo než onemocní ze špatné vody.

Cítil jejich strach. Strach z lesů a lesních příznaků, strach z orčích tlup. Strach ze stvůr vyrobených Alarichem Tourainem - skalních dráčků, iglerů, z jedovatého hmyzu. Strach z nelidské dřiny, která je čeká. Strach z neúrody, zaviněné přílišným suchem nebo dlouhými dešti. Strach z kruté zimy. Strach. A přece tam jdou, protože kromě těch hrozných věcí je tam čeká i to, po čem touží. Svoboda.

Žádné robotné práce, povinné dávky církvím. Tam nebudou nucené odvody do královského vojska ani výběrčí daní.

Uvědomil si, že stojí v koutě tržnice a ušklebuje se. Svoboda? My jsme také byli svobodní, řvali jsme se s lesem, nepřízní počasí i s orky. A přece teď výběrčí daní dorazili až k nám.

Kousek od něho, u prodáváče nádobí, stála vysoká žena v šedých šatech s vlasy zahalenými modrým šátkem. Vybírala si měděný kotlík, brala do ruky jeden po druhém z nabídky obchodníka a ťukala do nich kotníkem ukazováku, do jakotu kolem to znělo jako tlumené údery gongu.

Uvědomil si, že tu ženu zná. Propletl se tlačenicí až k ní a vzal ji za loket: „Anno?“

Zlostně se po něm otočila: „Nesahejte na mne, člověče!“

„Anno - jsi Anna, že? Anna Grachková! Já jsem Floyd, Anno, pamatuješ se? Paul s tebou chodil, ale ty ses nakonec vdala za toho zrzavého Rífa.“

Nechala nádobí nádobím, otočila se a snažila se zmizet v davu. Jenže Floyd se jí držel jako klíště. „Anno! Co je s tebou!“

Uprostřed největší tlačenice se zastavila, až do ní Floyd narazil. Obrátila se k němu čelem. „Rif je mrtvý!“ vykřikla.

„Jsem znova vdaná! Nech mě být!“

„Anno! Ty jsi přeci žila s Rifem v Chawyně!“

„Nech mě být!“ zavyla tiše.

„Anno! Co se stalo v Chawyně a na samotách? Kdes byla celou zimu?“

„Odešli jsme,“ potřásla hlavou žena. Ačkoliv byla stejného stáří jako Floyd, vypadala sešle a opotřebovaně.

„Kam jste odešli a proč?“ „Orkové pobili naše muže!“ křikla a znovu se vrhla do proudu lidí. Sáh po ní, ale tentokrát mu unikla. Pokusil se ji pronásledovat, zdálo se mu, že vidí její modrý šátek mihotat se mezi klobouky, jinými šátky i prostovlasými hlavami.

Dav ho vyplivl na okraji rozbahněné ulice. Za dřevěnými boudami, lemujícími tržiště, stály stany.

Procházel mezi plachtami, klopýtal o kolíky a napínací lana, po kotníky se bořil do mazlavé břečky. Všude se válely odpadky a shnilá sláma, dobrá potrava pro mračna zelených a modrých much. Z vnitřku jednoho stanu zaslechl kašel. Nejprve odkašlání, které přešlo do lehkého suchého kašle a posléze se změnilo v záchvat spojený s dávením. Proplétal se mezi stany, aby už byl pryč, co nejdál od toho kašle.

Nevěděl, jak se ocitl u ohrady pro mezky.

Uplynul sotva den od chvíle, kdy se na tom místě utkal s Jorge Scionkem, přesto ohrada nebyla k poznání. Přesněji řečeno - ohrada zůstala tak, jak byla, jen vnitřek byl rozparcelován pomocí kůlů, břeven, lan a provazů na malé ohrádky. V každé takto vzniklé kóji bylo ustájeno několik zvířat. Další zvláštností byly stříšky z plachet, pod kterými postávali hlídači. Majitelé mezků, dobytčat a tu a tam i koní byli na stráž. Tato operace měla za následek to, že vnitřek ohrady, který ještě včera poskytoval stádu mezků slušnou pastvu, byl podupán a přeměněn v bahnisko.

O horní břevno vnější ohrady se opíral Paul. Floyd se k němu doloudal a šťouchl ho do ramene: „Neodjel jsi s vrchním lovčím?“

„Ne,“ zamžoural Paul. „Měl nehodu.“

„Nehodu?“

„Jo. Když si sedal, zlomily se mu játra.“ Zasmál se vlastnímu vtípku, ne příliš nahlas, protože tak dobrý ten vtíp zase nebyl.

„Potkal jsi Perette? Řekla, že tě bude hledat na tržišti.“

„Na tržišti? Tak to ji opatruj božská dvojice. I s Matkou a Pannou... Poslouchej, tohle je zajímavý.“

O kus dál od nich probíhala hádka. Dva muži a dívka, upravení, oblečení v pěkných šatech z černé a hnědé kůže, se hádali s venkovskou rodinou. Jeden z těch mužů držel za uzdy dva koně.

„Máte sedm mezků!“ řval druhý muž. „Sedm mezků a vás je devět! K čemu potřebujete tolik mezků? Pět vám bohatě stačí! Zaplatím vám! Dobře vám zaplatím! Dám vám třikrát tolik, kolik se platí v Glen Karhó!“

Venkovská rodina se nezdála být zstrašena. Dva vousatí a sršatí chlapíci, zřejmě bratři, bosí a oblečení jen v pytlovitých halenách, stáli rozkročení před křičícím chlapíkem, v pěstích svírali kusy dřev. Jejich manželky jim stály po boku. Pak tam byla ještě starší žena, zřejmě matka mužů, tři odrostlejší děti a hubený stařec s tesařskou sekerou v ohbí lokte. Mlčeli.

Každý z dospělých venkovanů držel v ruce nějakou zbraň, ať už to byla sekera, klacek nebo postroj na mezka, ukončený těžkým kováním.

„Jdi do prdele!“ rozječel se znovu muž v koženém obleku. „Měli jsme pět mezků, byli tady v té ohradě a někdo nám je ukradl ve zmatku, co se tu včera strhl! Prosím vás, lidi! Zaplatím vám a přidám vám koně!“

Konečně jeden z venkovanů promluvil: „Nechceme vaše peníze. Ani vašeho koně. Koně jsou v Biegro-logu k ničemu.“

„A co mám dělat! Když nebudu mít mezky, sluhové mi utečou!“

„Tohle je svobodná země, pane,“ řekla stará žena. „Tady nám už nebudete poroučet.“ „Jasně! Už nám nebudete poroučet,“ přidal se jeden z vousáčů. Stařec přehmátl na topůrku a chytil je oběma rukama. Děti se rozhlédly po kamenech, ale kolem byly jen hroudy bláta. Rojnice venkovanů se hrozivě pohnula k pěkně oblečeným mužům.

Chlapík, který předtím křičel, sáhl k pasu, kde měl ve zdobené pochvě zasunutý krátký meč.

„Nech toho, Johane,“ křikl na něj ten druhý, který držel koně. „Nech je být.“

„Nemáš pravdu, Otto,“ zaječel první muž. „Nemůžou si myslet, že se ke mně budou takhle chovat a že jim to projde!“

„Jak chovat?“ vykřikl jeden z vousáčů. „Jak se k vám máme chovat? Jak by se vám to líbilo? Máme se před vámi plazit?“

Udělal krok dopředu a jeho bratr také. Náhle stáli u Johana tak těsně, že Johan neměl prostor k tomu, aby tasil meč.

Poodstoupil o krok zpátky, v obličejí bledý jako křída. Otto pustil uzdy, skočil k němu a chytil ho za loket pravice. Johan se pokoušel tasit, Otto mu v tom bránil. Chvilíčku se přetlačovali a pak Johan zvadl.

„Chlapi,“ vyhrkl Otto k sršatým chlapíkům, „nechceme nic jiného, než koupit mezky. Pokud nemáte zájem - tak co se čertíte? Koupíme je od někoho jiného.“

Vousáči poodstoupili. Vlastně neměli žádný důvod Johana a Ottu napadat. Žádný důvod - kromě nenávisti.

Přešlapovali z jedné bosé nohy na druhou a náhle nevěděli, co dělat. Johan se Ottovi vytrhl a odplivl si směrem k nim: „Pakáž mizerná!“

Otočil se k venkovanům zády a vzal uzdu jednoho koně. Skokem se vyšvihl do sedla. „Hlídej sluhy, Otto. Zajedu do lesa a ulovím jelena. Budu zpátky před soumrakem.“ Kopl koně patami do slabin a odcválal. Bylo to obtížné - cválat v bahnu, vyhýbat se stanům, boudám, povozům i chodcům, ale muž jménem Johan byl zjevně skvělým jezdcem.

„Jede lovit tvoje jeleny,“ strčil Floyd do Paula. „Hmm... tedy myslím tím jeleny barona Lectera z Gentu.“

Paul pokrčil rameny: „Nejsem ve službě.“

„Člověče, Paule,“ vzpomněl si Floyd. „Potkal jsem tvoji Annu. Tu, co si pak vzala Rífa.“

Paul překvapeně vzhledl. „A dál?“

„Dělala, že mě nezná. Nechtěla se mnou mluvit a snažila se mi utéct. Pak řekla, že odešli z Chawyny, protože orkové pobili jejich muže.“

„Odešli? Kdo odešli?“

„Nevím. Řekla, že se znovu vdala. Zdálo se mi, že jede s vystěhovalci do Gordonovy země.“

„Je to divný,“ zamručel Paul. Zdálo se, že ještě něco chce říci, něco důležitého, ale pak se rozhlédl kolem a jen potřásl hlavou. „Divný.“

„Jdu navštívit naši známou,“ pochlubil se Floyd.

„Známa?“ ožil Paul. „A koho, prosím tě. Už tady žádná známá není,“

„Tyldu.“

„Tyldu...! Půjdu s tebou!“

„Ne, Paule, nepůjdeš.“

„Půjdeme spolu. Já a ty. Za Rolfa.“

„Ne, Paule. Tam vespod je ještě něco mnohem nebezpečnějšího než Tylda. Pokud půjdu sám, nestane se mi nic. Pokud nás bude víc...“ zavrtěl hlavou a zatvářil se nesouhlasně. „Radši najdi Perette. Poslyš, jaký k ní máš vlastně vztah?“

„Přátelský. Hodnotil bych ho jako přátelský.“

„Jak moc přátelský?“ „Myslíš jako jestli se s ní muckám, osahávám ji, olizuju a tak podobně a ještě hlouběji? Ne, nic z toho s ní nedělám. Jsme přátelé. Nic víc... Víš, bráško, když jsem ji potkal, připadala mi jako jediná lidská bytost v tomhle hnojišti.“

„Lidská bytost? Ty blázne, vždyť ona je elf! Nevšímal sis jejích uší?“

„No tak se nezblázni! To mě musíš chytat za slovo? A co máš vlastně ty společného s Perette?“

„Zjistil jsem přece, že je to moje netař, nepamatuješ?“

„Heh?“ udělal Paul. Floyd ho přátelsky praštil pěstí do ramene a otočil se směrem k pevnosti. Poledne se blížilo.

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

HESLO: Chawyna Hraničářská osada Chawyna je velice důležitým bodem v historii Pohraničí. Její vznik se datuje vzápětí po předání Rudenrogu do správy společné zwergsko-lidské posádky. Po tomto aktu započala živelná kolonizace jihovýchodního předhůří Zrcadlových hor.

Do lesů mezi levým břehem Lodusu a jihovýchodním obloukem Zrcadlových hor začali pronikat první kolonisté.

Kolonisté? V dobových pramenech, které autoři této Ilustrované historie pečlivě studovali, jsou nazýváni buřiči, vzbouřenci, uprchlíci a podobně. Ano, jejich jádro tvořili uprchlí nevolníci, drobní řemeslníci, kteří upadli do dluhů, svobodomyšlní lidé, vzpurní sedláci. Ocitli se ve dvojím ohni - ze severu a severovýchodu je ohrožovaly orčí tlupy, na východě pak stál Rudenrog, představující státní moc. Jen jednou v historii, v roce 81 letopočtu království, se stalo, že z Rudenrogu vyšel oddíl, aby zpacifikoval a pozatýkal uprchlíky a předal je královským soudům. Ačkoliv se tato akce setkala s neúspěchem, patrně díky vlažnému přístupu tehdejšího velitele pevnosti, knížete Larse Oraka, a již nikdy nebyla zopakována, hraničáři nikdy nezískali k pevnosti plnou důvěru a raději stavěli svá sídla v bezpečné vzdálenosti od ní.

Právě řetězec hraničářských samot pod Zrcadlovými horami byl příčinou značného omezení Tourainových strategických možností. Dosud měl teoretickou možnost překvapivým útokem dobýt Rudenrog, případně ho oblehnout a odříznout - pak mohl přejít Brody a ohrozit Glen Karhó, a při troše vojenského štěstí pochodovat i na Thonnieriku. Po vzniku Chawyny a hraničářských samot už navždy ztratil výhodu nečekaného útoku.

Hraničáři rozvinuli důmyslný systém ostrahy a většinou věděli o bližících se orčích oddílech předem. Jejich samoty navíc představovaly pro orky jakousi návnadu - nedisciplinované orčí tlupy se věnovaly drancování, zatímco hraničáři již dávno před tím odehnali svá stáda do opevněné Chawyny či až pod ochranu hradeb Rudenrogu. Král i Rada v Thonnierice si brzy uvědomili všechny výhody nárazníku, který mezi Orcigardem a Brody vytvořilo hraničářské osídlení, a tak vydali tajný edikt, který nařídil velitelům Rudenrogu hraničáře tolerovat, podporovat.

Hraničářské osídlení Pohraničí se rozvíjelo devadesát let a za tu dobu se tam vystřídaly čtyři generace. Hraničáři zapomněli, že jejich pradědové přišli do pohraničních lesů jako uprchlíci na území, na něž si stejnou měrou činili nárok jak král, tak Touraine. Za celé století si zvykli pohraniční lesy považovat za svobodné území - a sebe samé za svobodné lidi.

Hraničáři z Chawyny svou přílišnou statečností paradoxně napomohli vlastnímu zániku. Nedali si pokoj, sami přecházeli přes hřebeny Zrcadlových hor, dráždili orky. V letech 150 až 167 letopočtu království se Chawyna stala významným centrem protiorčího odboje. V Chawyna se zastavovaly tlupy dobrodruhů, čili, jak se tehdy říkalo, komanda domobrany, při svých loupeživých výpravách do Orcigardu. Cestou tam nabírali dobrovolníky z řad hraničářů, cestou zpátky slavili v Chawyně svá vítězství, případně se zotavovali z utržených zranění. Během tohoto procesu ovšem v Chawyně zůstávalo množství naloupeného zlata i artefaktů tajemného národa Pterrů. Je zvláštní, jak bezcenné byly pro obyvatele Chawyny ony artefakty i zlato - byly rozprodávány překupníkům za pakatel, artefakty většinou skončily v soukromých sbírkách sběratelů v Thonnierice, zlaté dvojmince pak v tavičích tyglících královské mincovny.

Orkové ovšem nezůstali Chawyně nic dlužní. Předzvěsti byl nájezd orčího vůdce Kairó-cha-ta, známého pod přezdívkou Sršeň v roce 158. Zcela proti zásadám obvyklé orčí taktiky podnikl tichý, takřka chirurgicky přesný nájezd, zlikvidoval tři samoty a vzdálil se přes průsmyk na svou stranu Zrcadlových hor ještě dříve, než v Chawyně jeho přítomnost zaregistrovali. O dva roky později pak orkové tuto tichou taktiku zopakovali, ovšem v mnohem masivnějším počtu. Hraničáři byli zaskočeni, po urputných bojích se stáhli do Rudenrogu, při tom jich více než polovina zahynula.

V roce 167 v Chawyně a na samotách žilo ještě téměř tři sta padesát lidí, a to prokazatelně poté, kdy byl Alarich Touraine poražen a jeho sloupky popraskaly.

Na jaře 168 poutníci s hrůzou zjistili, že je Chawyna prázdná.

Všichni lidé zmizeli, ačkoliv jejich domy stály a v nich zůstalo i veškeré vybavení. Žádné stopy po případném orčím nájezdu nebyly nalezeny. Kam se všichni ti stateční hraničáři z Chawyny poděli? Nevíme. Zůstává to jednou z velkých záhad Pohraničí.

kapitola šestá

STVŮRY Z PODZEMÍ

Floyd stál v boční uličce a prohlížel si nové kančí kopí. Půl druhé stopy dlouhá čepel s oboustranným ostřím, které kovář nestačil obrousit pilníkem, takže se ježilo otrepy ostrými jako iglerovy bodliny. Mezi čepel a ratiště nasadil Kurt příčné raménko, které bránilo zbrani vniknout příliš hluboko do těla lovené zvěře a uváznout v mase. Ratiště z jasanového dřeva bylo omotáno měděným drátem. Na délku mělo kopí šest a půl stopy, když je Floyd postavil vedle sebe, převyšovalo jej o dva palce.

Čekal na zvonění poledne, ale nic se nedělo a slunce se pohybovalo po obloze. Cítil, jak mu po zádech i po břiše stékají potůčky potu. Na setkání s Tyldou si oblékl zdobený pancíř z modravé oceli a aby už pancíř nikoho neuváděl v pokušení, skryl jej pod pláštěnku s kapucí - značně obnošený kus obleku z hrubého plátna, který patřil Thorpimu. Protože měl Thorpi jiné tělesné rozměry, pláštěnka Floydovi vůbec nepadla. V ramenou mu byla příliš široká, na délku zase příliš krátká. Připadal si v ní jako pasáček koz.

Pak si uvědomil, že misie byla dobyta davem a nezbyl tam zřejmě nikdo, aby obsluhoval zvony. Shrábl kopí, došel za roh a zabušil na dveře bývalého zwergského domu. Uvnitř čekal Kroll Rozenkranz a onen Rufio. Rozenkranz kývl na pozdrav: „Už jsem měl obavy, že jste to vzdal.“

„Bez starosti,“ zavrčel Floyd. „Zapalte mi lucernu.“

Povšiml si, že úplně vzadu v místnosti stojí chlapík v plášti. Plášť se ve stínu zdál být černý, ale jeho skutečná barva byla modrá či snad nachová. Majitel pláště byl robustní postavy, vlasy měl ostříhané nakratičko, tvář porostlou kučeravými vousy. Zvláštními vousy. Ti, co si v Rudenrogu na svém vzhledu dávali záležet, nosili jen knír a bradku, rámuující ústa - stejný stříh, jaký vytvořil Floydovi holič. Venkované a vystěhovalci se zase o své plnovousy nestarali a ty jim vlály kolem hlavy jako houští. Tohle byl plnovous, sice zkracovaný, ale jinak nijak neomezovaný.

A nad vousy svítily bělma očí jako kapky rozžhaveného kovu.

Neviděl jsem ho už? napadlo Floyda.

V temném stínu se pohnulo velké zvíře. Černohnědý pes na dlouhých štíhlých nohách. Vyšlechtěný elfský Ohař.

Floyd si vzpomněl. Tohoto majitele elfského ohaře přece včera potkal v sídle králova místodržícího.

„Tady je lucerna,“ přerušil Rozenkranz jeho úvahy. „Mám s vámi poslat Rufia? Nebo pár dalších chlapů?“

„Ne. Byli by mi na obtíž,“ odmítl Floyd a Rufio si viditelně oddechl.

Otevřeli mu dveře a on vešel na schodiště, směřující do podzemí.

Zwergské podzemní chodby. Nebyl v nich snad už deset let, ale na to, co v nich prožil, nedokáže do nejdelší smrti zapomenout.

Dobrodružství. Čistá, intenzivní rozkoš z objevování, jakou mohou prožívat jen desetiletí kluci. Bylo jich šest, kteří s tím začali, tajný spolek Zabijáci orků. Synové hraničářů, kteří uvízli v misii, protože jejich rodiče byli pobiti Sršňovou výpravou. Mapovali chodby. Vyžívali se v hledání věcí, které pod zemí zbyly po zwergských hornících. Jejich sbírku tvořilo polámané nářadí, téměř kompletní důlní vozík, dva džbány. Své trofeje ukládali v kruhovitě kaverně, které říkali „hlavní stan“.

Kavernu vytesali Zwergové jako místo pro odpočinek na samém okraji druhé úrovně chodeb (počítáno shora). Nebyla větší než pět kroků v průměru, a protože se nacházela v boku masivu, na němž byl Rudenrog usazen, postarali se Zwergové i o její osvětlení pomocí úzkého střílnovitého okna. Když kavernu Zabijáci orků objevili, našli v ní zwergský dřevěný stůl, pár židlí a zteřelý slammík.

Objev hlavního stanu byl tak úžasný, že jim vystačil na celé první léto. Archivovali v něm získané předměty, spřádali plány na pomstu orkům, kteří zničili jejich domovy. Spoustu času věnovali vymýšlení mučení, kterému podrobí samotného Sršně, pokud ho dostanou živého. Jistě, byla to jen hra. Ve skutečnosti nevěřili, že jsou jejich rodiče mrtvi. Mysleli si, že prostě zůstali v misii proto, aby se naučili číst, psát a počítat a odpracovali svůj díl při provozu chrámu Bledé paní Matky. Řeči o Sršňově nájezdu pokládali za úskok mnichů.

Druhé léto pak pronikali do spodních úrovní kanalizace, jenže tam už to přestávalo být bezpečné. Rolfa kousl jedovatý pavouk, na čtrnáct dnů z toho onemocněl. Paul a chlapec přezdívaný Rorejs se utkali s útočnými krysami, velikými jako křepelák. Podařilo se jim uprchnout, ale bylo to o fous. A co hůř - jejich mozky začaly zachytávat ozvěnu Tyldiných myšlenek. Zabijáků orků se postupně zmocňoval strach.

Rorejs se v hrozném strachu svěřil otci Morrisovi, ten si Zabijáky orků nechal předvést na koberec a svým laskavým způsobem jim vysvětlil, co je to zač, ta Tylda. Bratr Patcham pak jednomu každému z nich nařezal březovou metlou. Zabijáci orků byli rozpuštěni a přestali se starat o podzemí.

Svou znalost chodeb pak Floyd, Paul a Rolf využili, když příštího jara prchali z misie.

To bylo tehdy... Kolik vlastně uplynulo roků od doby, kdy on a Paul uprchli z misie i z pevnosti, aby pak tři roky žili v lesích? Tehdy jim bylo třináct. Teď dvacet let. Vida, vlastně je to nedávno.

Šel po pěšině, sousedící s kamenným žlabem odvádějícím splašky. Už po pár krocích sfoukl lucernu - vzhůru skalním masivem vedly šachtice k mřížím dešťových vpustí na ulicích a jimi vnikalo do chodeb světlo - dostatečné světlo pro jeho kočičí oči. Kamenným korytem líně odtékaly odpadní vody a stoupala z nich pára.

Premýšlel: kde asi hledat toho, kdo zabil Rozenkranzova poskoka? Určitě se nebude skrývat v nejhořejší úrovni kanalizace. Musí mít místo na přespání, dostatečně velké, protože není sám. Potřebuje potravu a navíc se nechce setkat s Tyldou — nebude ani ve spodních patrech. Jako nejjednodušší řešení hádanky mu vycházela ona kaverna, kterou kdysi nazvali Hlavní stan Zabijáků orků.

Do spodnější úrovně se mohl dostat po strmém točitém schodišti, ale nepoužil ho - bál se, že je tam nastražená past. Místo toho sešplhal po železných kramlích, zasekaných do skály v úzkém skalním komíně. Ještě než došlápl na dolní podlahu, pověsil se na žebříku a zakřičel do temných chodeb: „Drobečku? Drobečku!“

Ozvěna mu vracela jeho volání. Pak vykřesal jiskru a znovu zažehl lucernu, v těchto místech byla téměř úplná tma. Drobnými krůčky postupoval vpřed a lucernu nesl tak, aby mu plamen osvětloval obličej. Ramínkem kopí přitom hlasitě klepal do stěn. Občas vykřikl: „Drobečku!“

Křik i zvuky, které vydával, se ztrácely v bublání odpadních vod, padajících ve vodopádech do spodních pater.

„Stůj!“ zaskřehotalo za ním.

„Drobečku?“ řekl Floyd nejistě.

„Na co si neseš zbraň?“ zakváká hlas v temnotách.

Otočil se. „Ne na tebe. Vysvětlím ti to.“

Ve světle lucerny vyvstala drobná, ale neuvěřitelně ramenatá postavička, na níž byla posazena hlava jako neforemná brambora. Dominantu hlavy tvořily dvě obrovské zašpičatělé uši a chumáč vlasů na temeni, vyčesaný vzhůru a vyztužený tukem, takže se podobal iglerovým bodlinám. Od levého chřípí rozplesklého nosu k levému uchu tvaru a velikosti menší lopaty se mu táhl stříbrný řetizek.

„Stůj,“ zaskřehotal znovu tvor a pozdvihl úctyhodnou zubatou šavli. „Kdo tě poslal?“

„Přišel jsem sám. Myslím, že potřebujete pomoc. Ne ty, Drobečku, ale ti, kteří jsou s tebou.“

„Gordon je tu taky?“

„Ne. Gordon vůbec není v Rudenrogu.“

Tvor vstoupil do světla. Měl temné šedou kůži s nádechem až do zelena, roztlemenou papulu, z níž mu vzhůru trčely přerostlé spodní špičáky jako kančí kly. Byl oblečený, pokud se o oblečení dalo mluvit, do složitého řemení s přínýtovanými železnými chrániči.

Odplivl si. „Gordona bychom tu zrovna potřebovali... Jak jsi věděl, že tu jsem? A kdo si myslíš, že je tu se mnou?“ „Viděl jsem toho parchanta, kterého jsi rozpáral Vlaštovičkou,“ kývl Floyd k zubaté šavli. „Drobečku, ty se nikdy nenaučíš seknout rovně. Zaslechl jsem, že dav napadl misií a začal pobíjet mnichy - pak se tam zjevil d'ábel a začal pro změnu pobíjet dav. Ten d'ábel - kdo by to mohl být jiný než ty?“

Skřet kývl a položil si šavli na ramenní chránič. Zachechtal se. „Jo, nečekali, že tam narazí na bojovníka. Měl jsem pár šrámů po naší poslední výpravě a bratr Patcham mne dával dohromady... Tak pojd',“ zaskřehotal.

Pohnul se do trny a Floyd ho následoval.

V kruhovitě kaverně, dříve zvané Hlavní stan Zabijáků orků, byli další tři: otec Morris, bratr Patcham a drobný elfík Grinee, který dříve pracoval jako písař pro Rogera Schniregu.

Veliký, ramenatý bratr Patcham v zíněném rouchu přecházel v tom stísněném prostoru dva kroky tam, dva kroky zpět. Grinee seděl na jedné ze židlí, nohy měl na sedadle a zadek na opěradle, podobal se zmoklé a smutné sýkorce. Otec Morris ležel na hromadě slámy přikrytý hadry páchnoucími zatuchlinou. Floyd k němu přiklekl:

„Otče! Otče Morrisi! To jsem já, Floyd Bartlett!“

Opat k němu otočil propadlé tváře. „Bartlett! Tak nadaný žák a tak darebný! Co z tebe mohlo být a co je z tebe teď: tulák! Tolik zármutku jsi nám způsobil - ty, Kranis a ten malý Rolf, když jste zmizeli bez rozloučení. Půl roku trvalo, než jsme se dozvěděli, že žijete a že jste v pořádku - mysleli jsme, že jste si znovu hráli v kanalizaci a že vás všechny tři chytila Tylda!“

„Co je vám, otče? Udělám cokoli, abych vám pomohl.“

„Nic mi není,“ mávl opat rukou, bylo to takové téměř nepostřehnutelné mávnutí. „Jenom tady mne bolí,“ ukázal si na prsa. „Představ si, Floyde, obvinili mne z čarodějnictví!“

„Já vím, že jste nic neudělal,“ pokusil se ho potěšit Floyd.

„Taková hanba, Floyde,“ zasípěl opat. „Já... chtěl jsem vyjít ven z kanálu, jít do ulic a všem to říct - obhájit se. Jenže... nemám sílu. Nikdy jsem nebyl nemocný... až teď... Mluví jen o sobě, chlapče. Co děláš ty? Jak žiješ? Slyšeli jsme, že tě přibral Gordon Fee do svého komanda. Byli jsme na tebe pyšní...“

„Gordon Fee se vrátí, otče,“ zatřásl se Floydovi hlas. „Očistí vás.“

„Ah, na mně už nezáleží... Ale misií musí být vrácena čest...“ Opat chtěl ještě něco říct, ale přemohla ho lítost. Převalil se na lůžku ze shnilé slámy. Otočil se ke všem zády, ramena se mu zachvívala pláčem.

Floyd vstal. „Co mu je? Je zraněný?“

Bratr Patcham ustal v přecházení. „Není zraněn. Já...“ chytil se za hlavu a chvíli mlčel.

„Tolik roků jsem věnoval studiu léků,“ řekl pak, „a když chci pomoci otci Morrisovi, nic nezmůžu. Naši přátelé Grinee a Orclik-er-haut dokonce pronikli v noci zpátky do misie a přinesli z úkrytu mou brašnu s léky. Nebylo to k ničemu.“

„Bylo to k něčemu,“ zahučela zrůdička jménem Orclik-er-haut, které Floyd říkal Drobeček. „Aspoň víme, co se v misií děje.“

„Má zlomené srdce,“ kývl bratr Patcham k opatovi. Starý muž během té krátké chvílky přestal plakat, zdálo se, že upadl do spánku.

„Co se stalo? Pro Bledou paní - co se stalo s misií?“

„Někdo ji potřeboval,“ zahučel Drobeček. „Jsem si skoro jistý, že to byla ta parta, která sídlí v trpasličí kantýně.“

„Proč? K čemu ji mohli potřebovat?“

„Komu by se nehodily tak pěkné baráky, ne? Takové solidně vystavěné, se silnými stěnami, diskrétní... Poštvali dav, aby udělal špinavou práci, a pak misií zabrali.“ „Co tam teď je?“

„Bordel, Floyde. Bordel. Tak, jak to říkám. Žádná tahleta... alegorie. Bordel. Když jsme se támhle s Grineem plížili po chodbách, tak se za všemi těmi dveřmi vesele funělo, hekal a souložilo. Takový nevěstinec v takovémhle hnízdě, přečpaném nadrženejnma chlapama, to je hotový zlatý důl.“

„Aha,“ řekl Floyd tupě. „Seženu vám nějaké jídlo.“

„Nepotřebujeme. Grinee je liška podšitá a opatří nám všechno, co potřebujeme. Jen bychom se rádi dostali z téhle pasti,“

Floyd si vzpomněl, co se o elfíkovi jménem Grinee povídalo: že umí létat, že se dokáže udělat neviditelným. Nepřekvapilo by ho ani, kdyby se Grinee dokázal protáhnout támhle tím střílnovitým okénkem a vylézt po skále vzhůru jako moucha.

Přistoupil k okénku a podíval se jím, skála byla v těchto místech silná šest kroků, a tak uviděl jen rozostřenou zelenomodrou skvrnku. Na tváři ho zalechtal vánek, voněl vodou, protože skála byla přivrácena k Lodusu.

„Vrátil jsem se s Thorpi a Alexandrou,“ řekl. „Thorpi je slepý, nenávratně. Alexandra zakletá do kamene. Přišel jsem do kanálu také proto, abych zabil Tyldu. Za to, že ji zabiju, mi ti hajzlové řeknou, kde se ve městě skrývá čarodějka jménem Jacinta, a tu pak přesvědčím, aby pro Alexandru provedla odevléací kouzlo. Tohle mi bude trvat tak tři dny. Pak odvedu Thorpiho do zwerghských hor. Můžu vás vzít s sebou - přejdeme Lodus přes Brody a půjdeme starou zwerghskou stezkou do Zrcadlových hor. Můžete jít s námi.“

Drobeček kývl. „To by šlo. Ale je tu jeden problém, brácho. Pokud zabiješ Tyldu a předhodiš ji těm gaunerům, začnou se tady hemžit po tuctech. Nezadržím je!“ „Vyvedu vás ven. V křovinách na některém ostrůvku si postavíte chatu a počkáte na mne.“

„Kdyby tady byl Gordon,“ zahučel Drobeček. „Dali bysme to těm hajzlům sežrat...“

„Jsem tady já a ty,“ řekl Floyd. „A Thorpi. Je slepý, ale zdá se, že má ještě nějaký další smysl. Skvěle se orientuje.“

Alexandru dáme dohromady. Co ostatní komanda?“

„Z toho nic nebude, brácho, jsou pryč. Thompsonova parta se nevrátila z Orcigardu. Jasmína se spojila s Ikem a před prvním sněhem vyrazili do Gordonovy země. Moji kámoši tu čekali na Gordona, ale s koncem zimy už tu nechtěli zůstat. Kromě Rimisena byli všichni elfové, pamatuješ? Odešli na sever, říkali, že se nechají najmout do armády krále Eagerpeho.“

„Král Eagerpe přece sídlí na jihu, v lese Izironk!“

„Už dávno ne. Ono už totiž z lesa Izironk moc nezbyvá, dřevorubci z Glen Karhó si ho vzali do parády. Elfové se přes zwergskou stranu Zrcadlových hor vystěhovali do Gordonovy země.“

„Pro Bledou paní!“ vyhrkl Floyd. „Tam teď míří stovky vystěhovalců!“

Chvilí mlčeli.

„To nemůže dopadnout dobře,“ vyhrkl pak Floyd.

„Tak,“ přisvědčil Drobeček. „Z toho bude válka. Možná už je. Povídá se něco - tam nahoře?“

„Nee..., ještě jsem nic nezaslechl. Pro Bledou paní, cožpak je možná válka mezi lidmi a elfy?“

„Možná, že ne,“ zachrochtal Drobeček. „Možná, že se elfové sbalí a půjdou dál na sever.“

„Myslím, že se to nestane,“ zapípal znenadání Grínee. „Lidé nám nedají šanci. Chtějí válku... Chtějí krev!“

„Nedokážu si to představit,“ vydechl Floyd. „Během pár dnů,“ pocukl elfik drobnými ramínky, „budeme vědět, na čem jsme.“

„Během pár dnů... Nechápu to. Elfové nechali lidské dřevorubce pronikat do svých lesů, kácet stromy... proč se jim elfové nepostavili už tenkrát? Proč nebránili Izironk? A proč vůbec odešli? Vždyť Izironk, srdce elfských lesů, byl loni ještě téměř neporušený?“

„To je záhada, bratře,“ potřásl Drobeček lysou nazelenalou kebulí, „Proč elfové nedali lidem přes držku už dávno? A proč odešli a nechali jim Izironk napospas? Taký mi to nebylo jasné. Jestli chceš, tamhle Grínee ti to vysvětlí,“

„Proč?“ obrátil se Floyd na elfika. „Proč jste nebránili Izironk?“

„Udělalí jsme chybu. Král Eagerpe, já, Feleara..., my všichni. Podcenili jsme situaci. Vlastně jsme o lesu Izironk věděli velice málo. Ale mohli jsme to předpokládat.“

„Co jste mohli předpokládat?“

„Les Izironk je živá bytost. Je ohraničený starými stromy - ale vyslal svá tykadla i do ostatních lesů. Stromy a skupiny stromů, které patřily k Izironku, rostly v jiných lesech, na míle daleko. Dřevorubci je vykáceli. Je to, jako by ti někdo usekal prsty. Navíc dřevaři začali kácet i samotný Izironk. Loni v létě zřejmě zasáhli nějakou důležitou část nervového systému.“

„Nerozumím.“

„Před pěti lety byl ještě čas. Mohli jsme vytáhnout proti lidem, spálit dřevařské osady, zatlačit vetřelce až k vesnicím založeným na místě původních lesů. Co já vím - měli jsme zaútočit na Glen Karhó a zapálit je. Ale nevěděli jsme, co se děje. Někteří cítili neklid. Les vysílal špatné signály. První z nás začali odcházet zwergskými stezkami do Gordonovy země. A pak jich bylo víc. Král Eagerpe zůstal v Izironku s posledními až do loňského podzimu - a pak odešel i on.“

„A proč? Proč odešel?“

„Izironk zešlel. Působil nám bolest, tady,“ dotkl se Grínee své sýkorčí hlavy. „Bude ubližovat i lidem - ale oni nejsou k hlasům lesa tak citliví jako my. Vlastně je mi jedno, co se stane s lidmi. Způsobili si to sami.“

„Aha,“ vyhrkl Floyd a odmlčel se. Cítil něco jako stud. Pak se obrátil ke skřetovi: „Drobečku, Tylda je pořád tam dole?“

„Jo, je tam. Párkrát jsem ji slyšel, volala mne. Nějak jsem si netroufl se s ní poměřit. Ale s tebou půjdu, jestli chceš.“

„Ne.“ odmítl Floyd. „To je věc mezi mnou a jí,“

„Vážně nechceš, abych ti píchnul? Dvě ostří jsou dvě ostří, jak říkala Jasmína. Vzpomínáš na ni?“

„Jasně, že si na ni vzpomínám.“

„Čtyřicítka plná jizev,“ zívá blaženě Drobeček. „To byla Jasmína. Kozy měla jako melouny. Oblečená v kůži a v železe. Tak moc jsem si přál ji přefíknout...“

„Ale nepodařilo se ti to,“ nadhodil Floyd.

„To by ses divil, bráško,“ vyjekl nadšen Orcik-er-haut. „Měl jsem kliku. Loni na jaře jsme já a Jasmína zapařili u Štítu a korouhve a na ni přišlo svrbění - a protože nikdo nebyl nablízku, jen starý tenhleten... já -“

„Tak dost!“ vykřikl bratr Patcham, který už znovu přecházel dva kroky tam a dva kroky zpět. „Už nechci slyšet žádné necudnosti v přítomnosti otce Morrise! On potřebuje klid, chápete?“

Drobeček a Floyd zmlkli, zadívali se na velikého bosého mnicha.

„Bratře Patchame,“ řekl Floyd, „kolik je ti vlastně let?“

„Proč? K čemu to potřebuješ vědět?... Je mi třicet tři.“ „Před osmi roky,“ pousmál se Floyd, „ti bylo dvacet pět let. Já jsem byl kluk a tys mi připadal dospělý, chápeš? Hrozně starý.“

„No a? Co má být?“

„Připadáš mi mnohem mladší než tehdy. Je to zvláštní, nemyslíš?“

„Nevím,“ pocukl bratr Patcham rameny, zakrytými žíněným hábitem. „Studoval jsem léčitelství, ne filozofii.“

Floyd se nepřestával usmívat. „Možná si o tom někdy popovídáme...“

* * *

Odzdola nahoru táhl průvan, svištěl po schodištích, lámal se v komínech, ztrácel se v chodbách. V nejhořejších patrech kanalizace nebyl znatelný, ale tady fičel Floydovi kolem uší. Nesl s sebou pach bahna. Tohle už nebyly zwergské chodby - tady trpasličí horníci narazili na přirozené jeskyně, vyhledané Lodusem. Zwergové pouze urovnali dna jeskyní, případně je opatřili schody. Odpadní vody stékaly do vodní hladiny zatopených jeskyní, pak zvolna

odplývaly s proudem. Kanalizační vyústění mohly sloužit i jako únikové chodby, kdyby byl Rudenrog dobyt nebo oblehnut příliš dlouho.

Floyd zvolna scházel dolů, všechny smysly měl nastražené.

„Vítám tě,“ ozvalo se mu uvnitř hlavy. „To už jsi zpátky?“

Čekal, že se to stane, přesto se lekl tak, až nadskočil.

Lucerna v jeho levici rozházela po skalních stěnách světlé skvrny. Položil ji na zem, bude se bez ní muset obejít. Obouruč sevřel kančí kopí.

„Pamatuju si tě,“ promluvila v jeho hlavě Tylda. „Ty jsi Floyd, Floyd Bartlett. Ty a Paul a Rolf jste mě kdysi přišli navštívit. Bratrstvo Zabijáků orků, bylo to velmi zajímavé... Ach, jako by to bylo včera. Pojd' blíž, popovídáme si.“

Slova žhnula v jeho mozku, jako by hořela. Byla sladká a vmlouvavá. Slova pomatence, který láká malé dítě na opuštěné místo.

„Přišel jsem tě zabít,“ vykřikl.

„A proč? Proč mne chceš zabít? Ublížil jsem ti snad? Nechal jsem tě projít, nevzpomínáš? Tebe a tvého přítele!“

„Zabila jsi Rolfa!“

„Šli jste přece přes cizí území! Někdo musel zaplatit! A on není mrtvý, stal se částí mne...“

„Floyde,“ ozvalo se změněným hlasem, hlasem malého Rolfa, „vzpomínáš na naši přísahu? Jak jsme si rozřezali palce zahradnickým nožem a navzájem si olizovali kapky krve?“

Ve zmatku si Floyd uvědomil, že o Tyldě přemýšlí jako o ní, o samici, kdežto Tylda sama sebe pokládá za muže.

„Rolfe?“ pokusil se ji oklamat, zdánlivě přistoupit na její hru. „Kde jsi? Rolfe!“

Opatrně se přibližoval do míst, kde se bestie skrývala.

Vycítila nebezpečí a rozhodla se jednat. Úder jejích myšlenek zasáhl Floyda jako palcát. Amulety na jeho krku zapraskaly. Vykřikl bolestí - kovový pohlcovač psychické síly se rázem rozžhavil a popálil mu kůži na prsou.

VZTEK!

Byl to Tyldin vztek nad nezdařeným útokem, cítil ho hmatatelně. Vespod vzteku byl hrozný hlad, zvířecí hlad způsobený mnohatýdenním nedostatkem, protože ryby v Lodusu, decimované samozvanými rybáři z města, byly buď uloveny, nebo odpluly jinam.

Strach.

Tyldin vztek vyprchal, ale strach zůstal.

Floyd, ostří zbraně napřažené do tmy, šel směrem, odkud vnímal ten strach. „Jsi silný,“ přiznala Tylda. „Mnohem silnější než kdokoliv, s kým jsem se setkal. Co chceš za to, abys mne nechal žít?“

Zarazilo ho, že stvůra vyjednává. Jen jedinkrát se ho pokusila omráčit silou svých myšlenek... Že by se vzdala tak brzy? Nesmysl. Chce jím manipulovat, oklamat ho.

Pokusil se ji vyprovokovat.

„Spletla ses, Tyldo,“ řekl. „Tohle není tvé území. Je moje a vždycky bylo. Tys ho zneužila a teď zaplatíš.“

Po páteři mu přeběhly drobné vlnky, Tylda se smála. „Překvapuješ mne, človíčku. Uznávám porážku. Zaplatím a odejdu. Chceš nějaké zlato? Mám tady dvojité zlaté mince s ražbou ptačí hlavy, vzal jsem je těm, kteří prchali od Zrcadlových hor. Prchali z měst a paláců, které jsou teď v troskách, v tom největším z nich provozuje Alarich Touraine svou nekromancii.“

Sledoval tok jejích myšlenek a šel podle něho, proplétal se mezi ostrými čepelemi skalisek v téměř dokonalé tmě.

„Touraine je mrtvý,“ snažil se udržovat kontakt.

Přečetla si část jeho myšlenek a zjistila, jak Touraine zemřel.

„Och!“ zajíkla se. Byla opravdu překvapena.

Tma už nebyla úplnou tmou, na bocích jeskyně zamíhotaly světlé skvrnky, jak se světlo zvenčí odráželo od vodní hladiny. Floydovy boty začvachtaly ve vodě. Lodus byl na dosah.

A pak ji uviděl, zatím jen jako světlou skvrnu v nejzazším koutě. Váhala, zda má skočit na něho nebo do vody a uprchnout do Lodusu. Bála se jeho, ale bála se i světa venku. Příliš dlouho žila v chodbách pod Rudenrogem a živila se krysami, rybami, vodními ptáky i srnčaty, zaběhlými psy i zbloudilými dětmi, které k sobě lákala silou myšlenek. Byla stará. Unavená. Kdysi ji snad vzrušoval boj, rvala se, vítězila i prchala, živila se strachem svých obětí a vysávala jejich myšlenky. Teď už ne... Zmizel i strach a zbyla jen únava.

Udělal několik rychlých kroků a odřízl jí únikovou cestu do Lodusu.

„Nejsem už Zabiják orků. Jsem zabiják Tourainových stvůr!“

„Tyyy!“ zaječela. „Urazils mne! Já jsem žil dávno před Tourainem a budu žít i po něm. Já -“

Vymrštila se, jediným skokem přelétla deset kroků. Čekal to, ale ona byla velmi rychlá.

Byl připravený nastavit čepel kopí, zapřít ratiště o podlahu a zakleknout.

Stihl pouze to první.

Masa svalů a kostí narazila do hrotu kopí. Čepel pronikla dovnitř a zarazila se až o příčné raménko. Tylda zařvala bolestí, skutečně zařvala, tentokrát žádné myšlenky. Náraz srazil Floyda na skálu, vylomil mu kopí ze zpocených pěstí.

Na malý okamžik zpanikařil. Překulil se na kolena a hmatal kolem sebe. Ratiště kopí se zmítalo a tlouklo do skály. Pokusil se ho zachytit a už ho téměř měl.

Tylda, nabodnutá na kopí jako brouk na špendlíku, vykoplá zadními nohama. Její drápy se zasekly do vypůjčené pláštěnky, zaškrábaly po povrchu pancíře. Prudce škubla.

Tyldin pohyb Floyda pootočil a strhnul zpět na zem. Jak padal, zakryl si rukama obličej - do levice mu sama vklouzla násada kopí.

Chytil se jí a vzepřel se o ni do kleku. Tylda, drápy chycené do pláštěnky, škubala zadními nohama. Víf-víf-víf

škrábaly drápy o pancíř.

Jak získával převahu, začal kopím zlehka pohybovat tam a zpátky. Otřepy na ostří se zakously do těla bestie a páraly je jako pila. Řval, aby přehlušil návaly Tyldina zoufalství a bolesti, které pulzovaly všude kolem a zářily se mu do mozku.

Drápy drásaly povrch pancíře ve stále rychlejším tempu, přední končetiny a hlava tloukly do vody a zalévaly Floydovu tvář sprškami páchnoucích kapiček. Ohon zrůdy se svíjel jako had.

Ječel. Div si nevyrvál plíce. Zapřel ratiště o rameno a ještě více se napřímil. Nepatrnými pohyby se opíral o kopí a zase je uvolňoval. Z šedavého těla Tyldy bublala krev.

V jednom okamžiku zřejmě prořízl střeva či žaludek. Odporný kyselý pach z vnitřku břišní dutiny na něj zaútočil intenzitou sršního roje.

Celé tělo bestie se roztřásl v poslední křeči.

Pak Tyldiny myšlenky zeslábly a ona se přestala zmitat.

Odevzdaně ležela nabodnutá na kopí a slabounce se zachvívala. Zapáchal ratištěm dolů, tiskl ji k zemi, aby se mu nevysmekla, kdyby se pokusila o nějaký poslední odpor. Pravičkou sáhl na záda a vytáhl z opasku válečné kladivo. Rozpřáhl se a vrazil nosec zbraně tam, kde v šeru rozeznával Tyldinu hlavu.

Lebeční kosti zapraskaly a Tylda zplihla. Její bloudící myšlenky byly náhle pryč.

Pokusil se vymotat její drápy z pláštěnky, ale nepodařilo se mu to ani na druhý pokus. Svlékl pláštěnku přes hlavu.

Po kotníky ve vodě odklopýtal o kus dál, předklonil se a začal se dávit. Zvracel to, co mu v žaludku zbylo ze snídaně. Pak zvracel už jen kyselé šťávy.

„Ty blbče!“ vyřázel ze sebe. „Ty zkurvenej idiote!“

Tím blbcem myslel sebe. Vlastně měl neuvěřitelné štěstí. Tylda sice nemohla prorazit pancíř a vyhrábnout mu z těla vnitřnosti, jak měla v úmyslu, kdyby však její pohyb pokračoval dál, rozdrásala by mu slabiny a stehna.

To ta Thorpiho pláštěnka z pevné zvergské látky ho zachránila.

Napřímil se a pokusil se uklidnit. Třesoucími prsty odepnul od pravého boku čturu a její obsah si malým pramínkem vyléval na zakloněný obličej. Vypláchl si ústa a pak se napil.

Drobnými stařeckými krůčky pročvachtal vodou na suchou skálu. Došel pro lucernu a posvítil si na tvora, kterého zabil.

Starý. Při prvním pohledu měl pocit, že se dívá na něco tak starého, jako jsou Zrcadlové hory.

Bílá, místy vylínalá srst, na níž byla ještě tu a tam patrná původní pruhovaná kresba. Svaly svaštělé a vpadlé do sebe, jako to bývá u velmi starých šelem, kterým se podařilo přežít. Tělo přerostlého rysa i s kočičím ohonem a tlapami, ale na něm bylo posazeno další tělo, něco jako sražený trup rozložitého orka. Trup, čtyři tlapy, ohon, dvě dětské ruce se zatažitelnými drápy na prstech. A hlava.

Nechápal, jak může mít něco takovouhle hlavu. Kdosi se pokusil vymodelovat tvář démona s rozšklebenými ústy, šikmými očima, lehce naznačeným chrípím a špičatými ušima - ale ten někdo prostě modelovat nedovedl. Hlava bez výrazu se podobala hliněným modlám orckých šamanů. Ústa plná drobných zoubků, zasazených do horního patra, a krk roztažitelný, podobně jako je tomu u hadů. Floyd by se vsadil, že Tylda polykala menší oběti vcelku, ty větší musela ovšem rozsápat na kusy.

Nebyl to samec ani samice. Nevykazovalo to žádné pohlavní znaky.

Jak to vzniklo? Touraine to určitě nevyrobil, protože právě on si dával záležet, aby vytvářel samce i samice, jeho ctižádostí bylo, aby se stvůry dále rozmnožovaly. Tylda byla evidentně pokus. Jenže čím pokus? Zalitoval, že ji zabil tak rychle. Mohla mu říci něco o svém stvořiteli i o oněch tajemných bytostech, kterým dal Rónard jméno Pterrové.

Ostřím kopí jí otevřel tepny a díval se, jak krev zvolna vytéká na skálu. Čekal, až vykrváčí, a pak ji zvedl. Překvapilo ho, jak je najednou lehká, nevážila víc než padesát liber (on sám měl asi osmdesát). Nebude problém ji odtáhnout až k Rozenkranzovi.

Kančí kopí opřel o stěnu, už ho nepotřeboval. Vezme si ho tam později buď on, nebo Drobeček, nebo někdo jiný. Ale možná tam zůstane stát, dokud nezreziví a nerozpadne se na prach.

* * *

Strávil v podzemí celé odpoledne i kus večera. Ještě se stavil za Drobečkem a ukázal mu cestu z kanalizace, vedla do neproniknutelných křovisek na březích Lodusu. Drobeček, Grinee a bratr Patcham museli vynést nemocného otce Morrise okamžitě - nebylo pochyb, že Rozenkranzovi poskoci se ještě této noci rozběhnou do podzemních chodeb, když je teď budou považovat za bezpečné. Floyd se domluvil s Drobečkem na značkách, které pro něho skřet zanechá, aby později našel jejich nový úkryt.

Když vystoupal po schodech do zvergské kantýny, za okny už byla tma - dlouhý letní soumrak končil. Čekalo na něj pět chlapků včetně Krolla Rozenkranze, seděli na židličkách s nohama na stole. Věděl, že tu sedí už od chvíle, kdy odešel, jejich nervozita byla téměř hmatatelná. Letmo je prohlédl: majitel elfského psa s kučeravým plnovousem mezi nimi nebyl.

Hodil mrtvolu na stůl a muži zděšeně vyskočili. Floyd sám v Oreigardu viděl různé Tourainovy stvůry, ale ty byly dělány s láskou a rukou odborníka. Tylda mu připadala nevkusná. Takoví Tourainovi griffiti, iglerové nebo drakonidi v sobě měli kus vznešenosti, ale Tylda byla odporná. Hnusila se mu. O to hůř působila na městské lupiče, kteří nikdy neviděli ani obyčejného medvěda nebo skalního dráčka. Zírali na Tyldu bez hlesu s ústy dokořán.

První se vzpamatoval Kroll Rozenkranz. „Dál jste si na čas,“ kývl. „Trvalo vám to celou věčnost.“

„Zabloudil jsem,“ pokrčil rameny Floyd. „Chodby nejsou tak, jak si je pamatuju. Pochopte, byl jsem dítě, když jsem jimi naposled procházel.“

Rozenkranz se pousmál. „Správně, příteli. Odvedl jste svou práci a nechcete nám dát plány podzemí zadarmo. Já bych

to udělal zrovna tak. Kolik chcete za to, abyste nám nakreslil mapu?“

„Nemáte už nic, co by mě zajímalo,“ prudce se ohradil Floyd. „Nemáte mi co nabídnout.“

„Třeba máme,“ zavrňel Rozenkranz.

„Tak mě napadá,“ zkusil ho Floyd, „prý provozujete v bývalé misi... hmm... pánský klub s dámskou obsluhou.“

„To ano,“ rozveselil se Rozenkranz. „Pár přítulných děvčátek. Umějí skvěle věci. Uděláme obchod?“

„Dnes ne. Řekněte mi adresu té čarodějky a já vypadnu.“

Rozenkranz se nepřestával usmívat. „Ta Jacinta bydlí u místního kováře. O dvě ulice dál.“

Vlastně to mohl čekat. To ty Kurtovy postranní pohledy, jeho nejistota, lačnost po penězích, promíchaná se strachem. Vždyť kovář Kurt Bonnekan předtím fungoval částečně i jako felčar, léčil koně a někdy i zranění lidí a zvergů. Zlomené ruce i prasklá žebra dokázal rovnat s obdivuhodnou zručností. Říkalo se, že Kurtova matka byla léčitelkou a on že po ní část léčitelských schopností zdědil. A léčitelství, jak je známo, je forma přírodní magie. Nebylo nic divného, že se Kurt spojil s čarodějkou, mohl jí za úplatu dohazovat klienty, na jejichž problémy nestačil.

Floyd bez rozloučení vyšel ze zvergské kantýny, o dvě ulice dál zabušil na kovářova vrata. Kurt vykoukl a Floyd mu sdělil: „Jdu za čarodějkou. Posílá mne Kroll Rozenkranz.“

„Rozpáral jsi toho hajzla kopím?“ sykl Kurt, když ho vpouštěl dovnitř.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Floyd. Vůbec neměl náladu se s kovářem bavit.

Kurt ho vedl přes dílnu, Floyd věděl, že tam jsou už jen dva pokoje a malinká kuchyňka. Býval tady hostem, dokud ještě bylo všechno normální a dokud byla naživu Kurtova žena, která před dvěma lety zemřela na zápal plic.

Jedna z těch dvou místností teď patřila Jacintě.

Floyd nikdy neviděl čarodějnickou pracovnu. Jeho přítel Rónard byl tulák bez domova a Touraine vlastně nebyl čaroděj, ale mág. Mág obrácený k temné straně a to, v čem provozoval své děsivé pokusy, byla obrovská hala plná kádí se živnými roztoky, v nichž plavaly roztodivné zrůdy i kusy mrtvol různého stupně oživenosti.

Kovářův pokoj teď vypadal přesně tak, jak si obyčejní lidé čarodějnickou pracovnu představují. Pohovka potažená rudým sukem a na ní polo sedí, polo leží démonická čarodějka s rozpuštěnými černými vlasy, oblečená v bílé roucho posíté černými a žlutými runami. Na stolku křišťálová koule, na polici vycpaný sýc a pod ním tlustý foliant. Obraz rudého skalního dráčka, pověšený na stěně.

Pozlátko. Lež. Aranžmá pro ohromení prost'áčků.

„Nech nás o samotě,“ vystrčil Floyd Kurta z místnosti a zavřel za ním dveře. Bez vyzvání se posadil na taburetek před pohovkou, na níž si hověla červovlasá žena.

„Jsem Floyd Bartlett,“ představil se. S úžasem zjistil, že čarodějka, ačkoli disponuje siluetou mladice, má obličej čtyřicetileté ženy: hubený, s vráskami kolem úst a očí a kruhy pod očima.

„Mé jméno je Jacinta,“ pronesla žena hlubokým altem, ale hlas se jí zatřásl.

„Rozenkranz vás upozornil, že za vámi přijdu, že?“ zeptal se Floyd. „Rozsvítila jste lampy, vystavila syče a křišťálovou kouli. Čekala jste dlouho. Celý večer.“

Žena shodila nohy z pohovky a přes kolena si pečlivě přetáhla lem roucha. „Dostala jsem pokyny, že vám mám vyjít všemožně vstříc. Co potřebujete, pane Bartlette?“

Mnohem později, když na jejich rozhovor myslel, si uvědomil, že neřekla, od koho dostala pokyny.

„Má přítelkyně je proměněna v kámen. Potřebuji odeklinadlo.“

„Já myslela, že váš přítel zverg...,“ vyhrkla, ale zarazila se.

„V kámen?“ řekla nejistě.

„Znáte Rónarda?“ zeptal se jí. „Tady na Hranici je to poměrně známý čaroděj. Dával mi lekce o základech magie. Myslím, že to, co se mojí přítelkyni stalo, je uvedení do letargie spojené s částečnou petrifikací. Jistý si ovšem nejsem.“

„Jak se jí to stalo... Kdo jí to udělal?“

„Můžete se ode mne dozvědět spoustu lží nebo nic. Vyberte si.“

„Musím vědět, jaký byl zdroj toho zakletí. Jinak nic nesvedu!“ vykřikla.

„Budete se muset obejít bez toho,“ přerušil ji hrubě. „Ta zakletá dívka je i přítelkyní Gordona Fee. Vrátil jsem se do Rudenrogu před třemi dny a místo svého domova jsem našel... hnojiště. Zvěři a bezpráví. Já s tím nic nesvedu, ale Gordon Fee se vrátí. On je sám o sobě zákonem, soudcem i vykonavatelem. Pokud té dívce nepomůžete a ona zemře, protože i to se může stát, budete na Gordonově seznamu.“

Zajíkla se a celá se schoulila do sebe. Bylo mu jí líto. Vstal.

„Hned jak jsem vás viděl,“ řekl, „mi bylo jasné, že Alexandře nepomůžete. Zapomeňte na to, co jsem vám teď řekl. Vy to nedokážete.“

Vyskočila a vykřikla: „Proč bych to neměla dokázat?“

Na výšku mu byla sotva po ramena.

„Stárnete,“ pokrčil rameny. „Čarodějové nestárnou.“

„A kolik jste jich viděl,“ zaječela, „že jste si tak jistý?“

„Rónarda. Bylo mu sedmdesát let a vypadal na čtyřicet. Alarich Touraine byl starý skoro dvě stě let a vypadal -“ nedopověděl.

„Špatně,“ vyhrkla. „Jdeme na to špatně. Posad'te se, pane Bartlette. Prosím.“

Sedl si a ona se taky posadila. Chvilí se na něj upřeně dívala, a pak začala mluvit: „Možná víte něco o magii, ale není vám známo, že magie není oficiální věda. Neexistuje žádný souhrn poznatků! Žádné knihy, žádné učebnice, nic! Každý čaroděj si své znalosti chrání a nechce se s nikým dělit! Já jsem se nikdy nedostala ke kouzlům, které zabraňují stárnutí, ale to neznamená, že nedokážu odčarovat vaši přítelkyni!“

Věděl, že Jacinta má pravdu, a trochu se styděl. Čarodějka sáhla někam dozadu a vytáhla svazek obyčejných, olůvkem

popsaných papírů. Listovala jimi a nakonec přikývla. „Pokud je to tak, jak říkáte, letargie spojená s částečnou petrifikací, dokážu vaši přítelkyni odčarovat.“ Potěšilo ho to. „Zbývá domluvit se na termínu a na ceně. Co se týká termínu, chci, aby to bylo co nejdříve. Může to být zítra večer?“

Prstem jezdila po řádkách na olůvkem popsaném papíře a bezhlesně pohybovala rty. „Ne,“ řekla pak. „Zítra ne. Pozitíí.“

Kývl. Vlastně čekal, že bude mluvit o týdnech. „A cena? Nabízím sto sorynů.“

Usmála se na něj. Byl to omluvný úsměv. Omlouvala se mu za to, co po něm bude chtít, ale to pochopil mnohem později.

„Přinesl jste si z Orcigardu něco, co mě zajímá, pane Bartlette. Něco naloženého do lihu.“

Po páteři mu přejel mráz. Jak to mohla vědět? Určitě ji podcenil! Jacinta je mocnější, než si myslel!

„K čemu vám to bude? To je bezcenná trofej!“

„Mozek ještě nepodlehli hnilobě, pane Bartlette, alespoň v to doufám. Třeba z něho dokážu vyčíst kouzlo proti stárnutí.“

Chvilí přemýšlel. „Možná bychom si mohli promluvit znovu, ale tentokrát otevřeně,“ nabídl jí.

„To by neposloužilo ani mně, ani vám,“ usmála se na něj koketně. „Souhlasíte?“

Koketní úsměv odkvétající ženy po čtyřicetce - možná měl pro někoho kouzlo, ale určitě ne pro dvacetiletého Floyda.

„Souhlasím,“ řekl. Vstal. „Pozitíí v poledne.“

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

HESLO: Rónard Nevíme, kým byl Rónard ve skutečnosti (ale tušíme to). Se vši pravděpodobností je to pseudonym jednoho z pětky Heretiků, kteří byli v roce 118 letopočtu království vyobcováni z Vysokého učen. Akt vyobcování byl znakem úrovně religiozity té doby. Církev již nebyla natolik silná, aby nechala kacíře soudit, odsoudit a upálit, zároveň však měla dost prostředků k tomu, aby je odstranila z veřejného života. Dva z Heretiků byli za podezřelých okolností usmrceni při nehodách, které navenek vypadaly jako náhodné, dva se uchýlili do ochrany vévodství Barro. Ten pátý je zřejmě Rónard.

V letech 122 až 155 působil jako pevnostní čaroděj Rudenrogu, v Pohraničí, obklopený bojovníky, kteří potřebovali jeho pomoc, bezpečný před úklady Církve. Během svého působení v Rudenrogu nepřestával bádát. Z té doby je znám jeho spis *Je magie věda?*, který posunul chápání magie i přírodního čarodějnictví blíže rovině exaktních věd.

Rónardův význam však spočívá v jiném období - těžiště jeho práce spadá do let 156 až 167, kdy ve společnosti dobrodruhů, vedených válečníkem Gordonem Fee, několikrát pronikl na území Orcigardu.

Jeho první zásluha, ta menší, spočívá tom, že popsal, zdokumentoval a pokusil se vysvětlit dosud neznámé druhy magie používané Alarichem Tourainem - nekromancii (oživování mrtvol) a homonkuloidní magii (oživování tvorů, sestavených z částí různých živočichů).

Hlavním Rónardovým přínosem vědě ovšem bylo zdokumentování pozůstatků po tajemné magické rase, pojmenované jako Pterrové. Jeho nákresy pterrské architektury, popisy kosterních pozůstatků i artefaktů spolu s pterrskými předměty, které systematicky odesílal do Thonnieriky, nám poodhalily roušku zakrývající fantastickou minulost území na severovýchodě Zrcadlových hor.

Práce, kterou Rónard provedl na poli zkoumání minulosti Pterrů, je gigantická a můžeme jen litovat, že Rónard v tomto svém úsilí nenašel důstojného následovníka.

Ostatně - třeba se dočkáme překvapení? Existuje pověst, která říká, že Rónard nezemřel ani nezahynul v boji. Prý dosud žije, usídlený v Citadele, z níž byl odstraněn Alarich Touraine. Tam bádá a sepisuje svůj stěžejní traktát o národu Pterrů. Může to být pravda? Víme již dobře, že dokázal zastavit své stárnutí, v roce 167 mu prokazatelně bylo sedmdesát let a vypadal na čtyřicet. Třeba opravdu žije v Citadele uprostřed orcigardských bažin - kdo ví?

kapitola sedmá

KONEC LŽÍ

Thorúpigon Musgróve snad celý den nezměnil pozici. Bez hnutí seděl na miniaturní židličce, lokty opřené o desku nízkého stolu. Válečnou sekeru měl opřenou o podlahu a násadu svíral mezi kolena - sekera tak nebyla skoro vidět. Svými slepými očima neviděl, jak kulminuje den, ale po poledni ucítil zář slunce, když zasvitlo oknem do místnosti. Den se změnil ve večer a začal se přechylovat v noc. Nevšímal si toho. Nepotřeboval jíst ani pít. Zrak mu nebyl k ničemu, ani chuť, hmat a čich.

Jediné, co mu zbývalo, byl sluch.

„Vůbec se nehýbá,“ zasykl pobuda, balancující na konci žebříku. Zvenku tiskl tvář na průsvitný pergamen, jímž bylo vylepené okno do dvora. Pozoroval Thorpiho siluetu v posledních záblescích odcházejícího dne.

„Tak jdeme dovnitř, než nás někdo zahlídne,“ šeptl muž držící dole na vnitřním dvoře žebřík.

„Jasně,“ kývl ten první. „Ještě chvíli a už v tý cimře neuvidíme ani hovno. Máš kuši nataženou?“

„Chceš ho snad zabít, blbče? Radši ho vezmi tupou stranou sekyry po palici. Chceš snad, aby Gordon hledal, kdo mu zamordoval parťáka?“

O těch dvou se vlastně nedalo říci, že jsou pobudové. Nebyli ani velcí, ani malí, ani vyfintění, ani otrhaní. Neurčitý věk, něco mezi třicítkou a čtyřicítkou. Obyčejní chlapi, kteří by nikomu neutkvěli v paměti. A přece kdyby je někdo vytáhl na světlo a pořádně si je prohlédl, zjistil by, že mají zvláštní, jakoby vyhaslý pohled.

Byli poražení. Servali se se životem a prohráli. Možná kdysi měli ideály a sebeuctu, ale to už bylo dávno. Teď jim zbývala jen flaška s kořalkou a starost, jak si na ni vydělat.

Ten první, který balancoval na žebříku, nadzvedl kapesním nožikem západku okna. Otevřel okno a spustil nohy

dovnitř, vše v naprosté tichosti. Druhý vylezl na žebřík a zvenčí opřel o rám okna sochu nataženě kuše.

„Mám pocit, že je po něm,“ sykl ten první. „Umřel ve spaní. Chudák trpajzlík, prošel s Gordonem celej Orcigard tam a zase zpátky a šlehne ho tady v zaplivaný putyce.“

„Však už si užil,“ kontroval ten s kuší. Vousy má celý bílý, koukni na něj, svítí i v tomhle šeru.“

„Pro jistotu ho klepnu,“ kývl první. „Sichr je sichr. Krej mě, kdyby se probral.“

„Jo,“ špitl druhý, v této chvíli balancující na konci žebříku. Chytil zwerga do mřídel kuše.

„Má to bejt hliňák plnej lihu a v něm naložený něco hnusnýho. Čichám, čichám, Bártíku - támhle v tom koutě to bude. Ale nejdřív toho mrňouse trochu majznu -“

Thorpi se pohnul jako útočící had. Válečná sekera se zabořila do mužova hrudníku. Šipka z kuše se zasekla do srubové stěny - ne snad, že by Bártík chtěl Thorpiho trefit. Prostě se lekl, trhl sebou a stiskl spouštěcí páku.

Nestačil se rozhodnout, zda má vskočit do místnosti a utkat se se zwergem, či snad skočit se žebříku do dvora a utéci.

Thorúpigon sebou smýkl přes postel a sekerou mu rozpoltil lebku.

* * *

Floyd pochopil, že se něco děje, teprve když přišel až k Orčímu hnátu. Na ulicích postávali štamgasti, kterým byl odepřen vstup do jejich lokálu - částečně rozzuření svou žizní, částečně vzrušení tím, co se vevnitř odehrálo.

Floyd se prodral davem až ke dveřím a tam se srazil s Paulem.

Paul se tvářil vážně, což znamenalo, že se stalo něco nepříjemného.

„Pár chlapů si na Thorpiho nejspíš něco dovolilo a on je zabil,“ sdělil Floydovi. „Městská garda obsadila hospodu a místodržící se snaží zjistit, co se stalo.“

„Městská garda?“ podivil se Floyd. „Vždyť žádná neexistuje!“

Dveře se snažil vyplnit chlapíček s červenou páskou na rukávu a s píkou v pěstích. „Vstup zakázán,“ zaječel.

„Místodržící uvnitř provádí ohledání místa činu!“

Floyd ho prostě vzal za rameno a trhnutím ho vyhodil na ulici. Uvolněnými dveřmi vešel dovnitř.

Ve výčepu křičelo asi tak deset chlapíků. Muž s chlapeckým obličejem, který se Floydovi včera ráno představil jako králův místodržící Joselin Backer, se je snažil uklidnit. Thorpi stál stranou, žádá chráněná srubovou stěnou, v pravici svíral sekeru, na jejímž ostří se srážela a černala krev. U nohy měl položenou síťovou tašku s hliněným hrncem.

Majitel putyky apaticky vykukoval zpoza dřevěné plenty, oddělující nálevnu od kuchyně. Na pódiu seděl na židličce vedle sudů jakýsi opilec, kterého zapomněli vyhodit, a upíjel ze sklenice. On byl zdrojem toho největšího křiku.

„Dovolujeme trpajzlíkům, aby se producovali po našich ulicích!“ krákorál, „a oni teď zabíjejí naše lidi! Jestli nebude viset ještě před půlnocí, tak jste sračky - vy všichni, jak tady stojíte!“ Králův místodržící se obrátil na putykáře: „Buďte tak laskav a už mu přestaňte nalévat!“

„Hovno!“ zaječel opilec. „O co se tady snažíte, Backere, vy šašku? Starejte se o sebe, nebo vám pobleju kvádro!“

Přítomni byli ještě dva gardisté v jakémsi náznaku uniforem, těm se do sporu s opilcem nechtělo. Kromě nich tam však postávali čtyři muži v pěkných oblecích, zákazníci nálevny ze včerejška, které Floyd odhadl na řemeslníky. Jeden z nich se k opilci přitočil a láskyplně ho křisnul pěstí za ucho. Ožrala padl bez hlesu na zem. „Odtáhněte ho dozadu a nechte ho vyspat,“ řekl muž.

„Co se tady stalo?“ zeptal se Floyd.

Králův místodržící se na něj nedůvěřivě požíval a pak se usmál: „Á, pan Bartlett. Nepoznal jsem vás hned. Nechal jste se oholit, že?“

„Co se stalo mému příteli?“ přerušil ho Floyd.

„Zabil dva muže,“ zatvářil se Joselin Backer starostlivě. „Právě vyšetřuji okolnosti, ale na panu Musgróvovi lpí závažné podezření z vraždy.“

„Ale hovno,“ řekl muž, který omráčil opilce. Natáhl k Floydovi ruku: „Já jsem místní tesař - a tihle tři chlapíci jsou truhlář, řezník a jirchář. K vašemu příteli vlezli oknem do pokoje dva gauneři a on je zabil. Nic víc se nestalo.“

„Pane Oldriku,“ řekl tesaři nespokojeně Backer, „uvědomujete si, že rušíte vyšetřování prováděné královským úředníkem? Proč vůbec nevyklidíte budovu, jak jsem vám už nařídil?“

„My tady bydlíme, pane místodržící, v tomhle městě,“ ohradil se neohroženě tesař. „Zajímáme se o to, co se tady děje. Chceme si udělat vlastní názor.“

Backer se usmál: „Možná budete svého chování jednou litovat.“ Je tvrdší, než se zdá, pomyslel si Floyd. V králově místodržícím s dětskou tváří, kterého na potkání urážejí opilci, je síla, ctižádost a vytrvalost. Ano, on chce moc a jednou ji bude mít.

„Tady,“ zvedl Joselin Backer z jednoho ze stolů černou kuší. „Tohle je rozhodující důkaz. Pane Floyde, víte, co to je?“

„Řekl bych, že samostřil,“ nadhodil Floyd.

„Správně. Samostřil, zbraň vynalezená zwergy. Tím ovšem netvrdím, že tento samostřil patří vašemu příteli, právě naopak. Tohle je evidentně lidský výrobek, víte? Viděl jsem v Thonnierice několik zvergských kuší a všechny byly z vrstvených kovů a ušlechtilého dřeva, bohatě zdobené. Tohle je pokoutní výrobek nějaké lidské truhlářské dílny. Jeden z mužů, kterého pan Musgróve zabil, jej pevně svíral v ruce. Jistě víte, že samostřil je zbraní zakázanou Tyrskou konvencí. Před deseti lety v bitvě u Selkidy rozstříleli naši kušníci obrněnou jízdu vévody Ferdinanda la Barro. Účinek kuší byl tak strašný, že v mírové smlouvě, kterou podepsali náš nejosvícenější král a vévoda, byla kuše označena za nelidskou a zakázána. Její pouhé držení se trestá vězením. Z toho vyplývá: dva lupiči vnikli do pokoje pana Musgróva, vyzbrojeni zakázanou zbraní s evidentním úmyslem zabít, pokud narazí na odpor. Následující krok pana Musgróva byl tedy naprosto oprávněný.“

Tesař uznale přikývl: „Tohle je řeč, která se mi líbí. Takže je ještě nějaký problém, pane místodržící?“

„Je problém. Následkem nepokoju v území zvaném Bi-egro-log jsem dostal rozkazy prověřovat totožnost zvergů a

elfů, pohybujících se na území Rudenrogu. Snažím se zbytečně neobtěžovat naše elfské a zwerghské... spoluobčany, ovšem dnešního večera zde došlo k násilí. Máte nějaký dokument, kterým byste se mohl prokázat, pane Musgróve?“ obrátil se na zwergha, stojícího u stěny nehybně jako socha.

„Papíry! K čemu vám budou papíry,“ vyštěkl truhlář. „Napadli ho a on se bránil a teď mu budete dělat další nepříjemnosti? A co s ním chcete udělat, když žádné doklady mít nebude? Pověsit ho ještě před půlnocí, jak už tady navrhoval Floxík? Je to dobrý chlapík a já se za něj zaručím, i támhle moji partáci -“

Zajíkl se a zmlkl, protože Thorpi stál náhle vedle něho. Sáhł pod halenu a vytáhl žlutou obálku z tuhého pergamenu. Podal ji místodržícímu.

Ten obálku obřadně otevřel a vyndal z ní složené listy. „Vážený pane,“ zaprotestoval, „já přece nedokážu číst zwerghské runy!“

„Na druhém listu je opis v lidské řeči a v lidském písmu,“ řekl Thorpi. Hlas měl naprosto nevýrazný.

Místodržící obrátil list: „Thorupigon Musgróve, družiník Goduruda Soví oko, zasloužil se o zájmy království... nechť je s ním jednáno s úctou a všemi ohledy... otisk palce... ukázal byste mi svůj palec, pane Musgróve? Ano, zdá se být v pořádku. Podepsáno Godurdem a knížetem Larsem Orizakem v královské pevnosti Rudenrog dne... To není možné! Ta listina byla vydána před osmdesáti sedmi roky! Nemůžete být tak starý, pane Musgróve!“

„Je mi sto čtyřicet šest let,“ řekl lhostejně zwergh.

„Ach,“ vydechl užasle Joselin Backer a jaksi už ho vůbec nenapadlo o čemkoliv pochybovat. Poskládal lejstra a vtiskl je zwerghovi do ruky: „Bylo mi potěšením, pane Musgróve. Jako představitel města se omlouvám za vámi nezaviněné nepříjemnosti... Pane Oldriku, buďte tak laskav a postarejte se se svými přáteli o ty dvě mrtvolky..., když se tak o všechno zajímáte. Ať jsou pohřbeny podle vydaných předpisů, víte, že nějaká morová nákaza je to poslední, co bychom si tady přáli. Desátníku, uvolněte vchod a vpust'te lidi dovnitř. Vyšetřování je u konce.“

Nakonec se ještě obrátil k Floydovi: „Pane Bartlette, už jste se rozhodl? Přijmete mou nabídku zaměstnání v královském úřadu?“

„Rád bych,“ řekl Floyd nepříliš přesvědčivě. „Myslím, že bych o to stál, ale teď mám ještě nějaké vyřizování. Dostavím se k vám nejpозději do týdne a domluvíme se na podrobnostech.“

„Neváhejte, pane,“ usmál se Backer. „Tohle město nutně potřebuje lidi jako jste vy... A nezapomeňte na to ocenění majetku, jak jsem vám říkal. Zbývají vám už jen dva dny.“

Otočil se k odchodu. Dav žíznivých zákazníků se vhrnul dovnitř. V náhle vzniklé tlačenci, doprovázené strkáním židlí, výkřiky a dupotem položil tesař Floydovi ruku na rameno. „Blbec,“ ulevil si. „Jen bych rád, abys věděl, chlapče, že v tomhle případě jsme byli na tvé straně. Nenechali bychom toho zwergha jen tak šikanovat.“

„Díky,“ kývl Floyd. Zaskočilo ho, že v téhle hromadě červů se najdou i chlapi, pro které čest a spravedlnost nejsou prázdňá slova.

Vzal Thorpiho za ruku a vedl ho proti proudu tlačence. Pak si všiml, že Paul zabral jejich včerejší stůl a že tam sedí i Perette. Uvědomil si, že má hrozný hlad a že není od věci něco si zakousnout. Dostřkal Thorpiho ke stolu a usadil ho na židli.

„Co se stalo?“ zeptal se Paul a Floyd mu to několika krátkými větami vyličil. „Máte nějaké doklady totožnosti, slečno?“ obrátil se na Perette.

„Průvodní list z Glen Karhó,“ usmála se na něj příjemně. „To jsem rád, protože jinak bychom vám museli nějaké obstarat. S Thorpim to bylo o fous.“

„Ty chceš pracovat pro toho kašpara?“ zašklebil se Paul.

„Myslím, že není takový kašpar, jak vypadá. A co ty,“ rozohnil se Floyd, „co ty mi budeš vyčítat, ty lesníku barona Lectera z Gentu. Už jsi vůbec viděl člověka, kterému sloužíš?“

„Ne. A víš, co je zvláštní? Barona Lectera ještě neviděl nikdo. Dokonce začínám pochybovat, že nějaký baron Lector vůbec existuje.“

Dostali objednané jídlo i pivo. Mlčky pili a žvýkali. Pak Floyd řekl: „Myslel jsem, že Thorpiho dovedu domů, do zwerghské části hor, ale teď soudím, že to uděláme jinak. Svěřím ho přátelům, kteří se o něho postarají. Pamatuješ na Orclík-er-hauta, Thorpi? Má nějaké problémy a skrývá se, plánuje cestu na západní pomezí Gordonovy země. Půjdou s ním ještě nějakí lidé... dobří lidé. Nechcete se k nim připojit, slečno?“

„Já nevím. Musím tady čekat na Felearu a Gordona Fee.“

„Já tady budu. Všechno s nimi dojednám..., pokud se vrátí. Tady pro vás možná bude brzy nebezpečno, protože v Gordonově zemi se schyluje k válce mezi lidmi a elfy.“

„To není možné,“ zavrtěla prudce hlavou. „Válka mezi lidmi a elfy? Nic takového se nestane!“

„Ještě jsme se nezeptali Thorpiho,“ přerušil ji Paul, „co se vlastně stalo!“

„Byli dva a chtěli tu hlavu,“ zahučel zwergh.

„Hlavu?“ vypískla Perette.

„Pst! tišeji,“ dotkl se jejího ramene Floyd.

„Myslíš tu hlavu,“ ztišil hlas Paul, „cos měl v tom hrnci, kterým jsi včera nakřápnul Scionkovi lebku?“

Všichni se nenápadně podívali na hliněný, stojící u nohy stolu na zwersově straně. „Či je to vůbec hlava, bratříčku?“

„Někdy ti to řeknu... Thorpi, o tu hlavu je nějaký zájem. Chce ji ta čarodějka za to, že zlomí Alexandřino zakletí.“

„Kdo věděl, že tu hlavu máme?“ zeptal se zwergh.

„Ukazoval jsem ji místodržícímu,“ zajíkl se Floyd.

„A já ji včera viděl taky,“ houkl Paul, „když jsi ji přendával z hrnce do hrnce a zaléval čerstvým špiritusem. Chcete mě z něčeho obvinít?“

„Bylo u toho plno dalších čumilů,“ řekl ulehčeně Floyd. „Nemůžu na nikoho ukázat.“

„Tak dobře, vy tajnůstkáři,“ začal Paul zostra. „Nechte si to pro sebe. Ale já vám něco povím. Povyprávím vám o Chawyně a osadách. Co jsem zjistil a bál se o tom vyprávět, abych se nenamočil... Nepůjdeme radši nahoru do pokoje?“

„Jo,“ souhlasil Floyd. „Vezmeme si pivo s sebou.“

Nahoře usadili Thorpiho na židli a rozesadili se na postele. Na podlahu postavili veliký džbán plný piva, aby z něho mohli popořadě upíjet.

„Bylo to všechno tak, jak jsem ti včera řekl,“ začal Paul vyprávět a hlas se mu zachvěl. „Až na to, že jsem se nesmířil s tím, že bych se nepokusil zjistit, co se v Chawyně stalo. Jsem přece stopař, ne? Prohledával jsem Chawynu snad deset dní, dům od domu. Nic. Pak jsem začal chodit v kruhu kolem ní.“

„A cos objevil?“

Paul skryl obličej do dlaní a procedil přes prsty:

„Hromadný hrob!... Byl mimo Chawynu, až úplně za poličky, tam v té skupině velikých buků.“

„Co to říkáš? Hrob?“

„Hrob. Začal jsem ho odkrývat - našel jsem Groinka a Čtyřprstého Franka. Byli po smrti víc než měsíc a maso z nich částečně opadalo, ale poznal jsem je podle oblečení. Franka podle těch čtyř prstů... Kopal jsem dál. Myslím, že jsem v té chvíli nevěděl, co dělám. Představ si, za odpoledne jsem z hlíny vytahal dvanáct mužů a šest žen. Všechny jsem je znal.“

„Osmnáct lidí!“

„Ano. Možná jich tam bylo ještě jednou tolik. Stmívalo se a já jsem z těch mrtvých dostal strach. Zahrabal jsem je zase zpátky.“

„Ale na samotách a v Chawyně žilo víc než tři stovky hraničářů!“

„Právě. Chodil jsem v kruhu kolem Chawyny a hledal další společný hrob. Už tam žádný nebyl. Není tam! Kdyby tam byl, objevil bych ho. Pak jsem v lese našel... v lese jsem... tři oběšené muže.“

„Cože?“

„Tři oběšence. Viseli na silných větvích, ohlodaní ptáky, s šaty rozervanými větrem a s údy odpadlými. Nebyl mezi nimi nikdo, koho bych znal. Cizinci. Válečníci. Nikomu nestáli za to, aby si vzal jejich kožené krunýře, dlouhé pláště a vysoké boty. Dva měli za pasem ještě své dlouhé nože... Na tom místě jsem pak našel ještě sedm dalších mrtvol. Muži, cizinci, válečníci, stejně jako ti ostatní. Oběšení, jenže těch sedm dalších se utrhlo z oprátek a spadlo do listí...“

Paul skončil a ve světle blikající lampičky se Floydovi zadíval do očí. „Řekl jsem ti všechno, co vím. Pověš mi teď, komu patřila ta hlava v hrnci?“

„Alarichu Tourainovi.“

„Cože?“ vyhrkla Perette.

„Pane jo,“ vyhrkl Paul. „Tak to jsi v pěkným průseru, brácho.“

„Jak může mít Floyd Tourainovu hlavu, když Touraina zabil baron Lecter?“ „Baron Lecter z Gentu, kterého nikdy nikdo neviděl,“ doplnil Paul.

Mlčeli. Pak Paul prohodil: „Nejspíš to bude tím, že Touraina nezabil baron Lecter.“

„Jak to? Jak si můžeš být tak jistý?“

„Maličká, Tourainovy sloupky se zlomily loni uprostřed léta, ještě než jsem vyrazil na podzimní lov. Dozvěděl jsem se to od hraničářů v Chawyně, když jsem se tam cestou stavoval. Teď sbírám různé zprávy o tom, kdy baron, pokud nějaký existuje, vlezl do Orcigardu, ale ať to převracím jak chci, vychází z toho, že se vydal na tažení až po tom, co sloupky padly.“

„Nevěřím, že by byl někdo schopný takové podlosti,“ zajíkla se elfka.

„Nevěříš? Myslíš, že vznešený pan baron není něco takového schopen udělat? Já tě vyvedu z omylu. Myslíš, že Gordon Fee je čestný člověk?“

„Jistě... Je to ten nejstatečnější a nejčestnější muž v celém Pohraničí,“

„Tak dobře poslouchej, kočička. Před dvaceti pěti lety tehle Gordon Fee uprchl, když orkové masakrovali kolonisty v Biegro-logu. Čekáš tu na něho zbytečně, nepomůže ti. Vykašle se na tebe.“

„Ne!“ zhrozila se Perette. „Nemůžeš ho takhle urážet!“

„Cožpak nemám pravdu, Floyde? Vždyť ty jsi s ním žil tři roky! Je to tak, jak to říkám? Je pravda, že Gordon založil Biegro-log, přivedl do něho kolonisty a pak, při nájezdu orků, uprchl?“

Téměř křičel a hlas měl tak zoufalý, jako by si přál, aby mu Floyd řekl, že je lhář a že takhle to s Gordonem určitě nebylo. Jenže Floyd mlčel.

„Thorpi,“ poprosil pak zwerga, „můžeš nám říci, jak to bylo?“ Další dlouhá chvíle mlčení. Lampa se rozhořela jasným plamenem, jak stravovala poslední zbytky oleje, a pak zhasla. Tma ovládla maličkou místnostku.

„Nevím,“ řekl konečně zwerg. „Nikdo to neví. Jenom Gordon sám.“

Mlčeli. A pak, ačkoliv to nikdo nečekal, začal Thorpi vyprávět:

„Byl jsem v posádce Rudenrogu, když byl Gordon určen jako velitel. Bylo mu dvacet pět let. Tak mladý velitel... byl převelen, protože zabránil porážce vašeho krále v bojích s vévodstvím Barro.“

„Byl převelen do Pohraničí za to, že byl úspěšný?“ podivila se Perette.

„V rozhodující bitvě, když už větší část armády byla obrácena na útěk, sešikoval svou jednotku a bránil cestu, po níž chtěli postupovat nepřátelští vojáci. Svým příkladem strhl některé z dalších královských bojovníků, a když shromáždil dostatečně velkou jednotku, provedl výpad, který rozhodl bitvu v králův prospěch. Ano, za to byl přeložen do Pohraničí. Velitelé vojska, kteří v bitvě uprchli, ho chtěli... onsaroo...“

„Uklidit,“ napověděl Floyd.

„Byl tady v Rudenrogu, mladý, silný, veselý... Uzavřel jsem s ním pokrevní bratrství. Ukázal jsem mu mapy, v nichž bylo zakresleno veliké území severozápadně od Zrcadlových hor. Prázdné území. Nepatřilo nikomu.

Gordon se nechal vyvázat z královské služby a spolu se mnou a s několika lovci z Pohraničí se vydal na průzkum toho kraje, kterému se dnes říká Biegro-log, První tábor...

Následujícího roku se Gordon vydal do sídelního města a s využitím všech svých známostí z války proti vévodství Barro získal povolení ke kolonizaci Biegro-logu i dekret umožňující nábor dobrovolníků. Bylo to čtyři sta dvacet mužů a žen. Borinovy schody byly uzavřeny Tourainem, a tak jsem je převedl tajnou stezkou přes západní část Zrcadlových hor. Společně s několika svými příbuznými, příslušníky mého klanu, jsem Gordonovi pomohl vybudovat Biegro-log, opevněnou osadu. Pak jsem odešel, protože byl čas, abych znovu nastoupil službu v Rudenrogu.

Na jaře jsem spěchal za svým bratrem a našel jsem Biegro-log vypálený a zničený, ohořelé mrtvolky kolonistů na spáleništi... Alarich Touraine se od zvěďů dozvěděl o Biegro-logu a poslal proti němu své hordy, protože osada pro něho znamenala nebezpečí. Zaslechl jsem, že orkové osadu tak snadno zničili i proto, že Touraine najal jako velitele lidské žoldnéře... Hledal jsem tělo svého přítele, ale nenašel jsem je...

Za půl druhého roku nato, při další službě v Rudenrogu, jsem se dozvěděl, že Gordon žije. Jak mohl přežít? Nevím. Hledal jsem ho, abych se ho zeptal. Hledal jsem ho téměř dvacet let.

Myslím, že Gordon se dostal do stavu óketi -“

„Zešilel,“ přeložil Floyd.

„Tak, zešilel. Byl hned tu a hned tam. Podnikal válečné výpravy do Orcigardu, sám nebo se společníky, ale jeho společníci hynuli a on zůstával naživu. To on přinesl první předměty vyrobené národem Okii, kterému pak Rónard dal jméno Pterrové. To on zjistil, že v doupatech orků lze najít bohatství i magické artefakty, protože orkové obvykle žijí v troskách sídel někoho nesrovnatelně mocnějšího...

Strhl i Rónarda, pevnostního čaroděje Rudenrogu. Rónard byl Pterry posedlý. Dosáhl již toho, že zastavil své stárnutí, ale chtěl víc. Chtěl Moc, jakou měl Alarich Touraine, a věděl, že Touraine ji získal jen a jen studiem pozůstatků po Okii..., Pterrech. Byli oba ve stavu óketi, Gordon i Rónard... Našel jsem je v Thonnierice před osmi lety, byli na pokraji smrti. Přišli do města bez peněz, chtěli navštívit krále. Jenže starý král zemřel a k mladému je nepustili.“

„Pro krále Jonna Druhého je přece Gordon ideálem hrdiny!“ namítl Paul. „Král Jonn při mnoha příležitostech vyjádřil ke Gordonovi svůj obdiv.“

„Ano. To byl ten problém. Dvořané Gordona nenávidí, a tak ho prostě ke králi nepustili. Zatajili králi Jonnovi, že se s ním přišel Gordon pozdravit... Gordon a Rónard hladověli, nikdo jim nechtěl dát ani krajíc chleba. Neměli prostředky na to, aby z Thonnieriky odešli, ani na to, aby v ní mohli žít. Přežívali v brlohu v chudinské čtvrti a tam se oba nakazili skvrnitou horečkou. Byli by oba zemřeli, jenže Alexandra se jich ujala.“

„Já vím.“ kývl Floyd. „Měla pro Gordona vždycky slabost. Kolik jí tehdy v Thonnierice mohlo být? Stěží jedenáct. Byla ještě dítě.“

„Dítě chudinské čtvrti,“ přikývl zwerg. „Dítě bez rodičů. Kradla, aby přežila, a pak musela krást trojnásobně, pro sebe, pro Gordona i pro Rónarda. Jednou mi řekla, že pro peníze i zabíjela.“

„Jedenáctiletá holka,“ užasl Paul. „No to mi povídej...“

„Našel jsem je v Thonnierice a postaral se o ně. Vyléčili se. Tam se k nám přidala Feleara a Baugée... V té době už bylo víc skupin, které podnikaly loupeživé výpravy do Orcigardu. My jsme se stali jen další z nich.“

„Ale jak to bylo tehdy v Biegro-logu? Zeptal ses Gordona?“

„Gordon mi řekl, že byl v době orčího útoku na průzkumu u horního toku Lodusu.“ Thorpi zavrtěl hlavou: „Jenže jak to, že přežil jenom on? Což byl na průzkumu sám? A další věc: Biegro-log nepadl za jediný den. Byl obléhán a dobýván mnoho dnů...“ „A co si myslíš ty, Thorpi?“

„Nevím. Nikoho neodsuzuji. Nikdo si nemůže být jist, co v takové situaci udělá... Já... chci se vrátit do naší části Zrcadlových hor, ale nejsem si jistý, zda mě přijmou... Mohl sis všimnout, Floyde, že na čapce nemám barvy klanu. Byl jsem z klanu vyobcován. I já jsem udělal chybu.“

Odmlčel se a ostatní nic neříkali.

Dívali se do tmy a mlčeli, podlahou k nim pronikal hluk z nálevny. Konečně se ozval Floyd: „Myslím, že bychom měli jít spát. Já určitě, jsem hrozně unavený. Mimo chodem, Paule, Tylda už to má za sebou.“

„Konečně jedna dobrá zpráva,“ zahučel jeho přítel.

„A jak budeme spát?“ zachichotala se Perette. „Jsme čtyři a máme jen dvě postele...“

„Vyspíme se s Floydem v jedné,“ navrhl Paul. „Ty budeš mít druhou. Thorpi, jak se zdá, žádnou postel nepotřebuje.“

„Vy, takoví velcí chlapi,“ poškádlila Perette temnotu, „a budete se strkat v jedné posteli? A já taková maličká - vždyť v té své zabloudím.“

„Perette,“ zakřikl ji Paul.

„Co se děje?“ řekla udiveně elfka. „Naskládáme se všichni tři do jedné, a tak nebude mít nikdo výhodu...“

„Se mnou teda nepočítejte,“ zamručel Floyd. „Jak jsem říkal, chci už jen hodit si deku přes hlavu a spát.“

Paul prudce vstal. „Jdu spát na správu lesů, mám tam v kanceláři přidělenou deku. Stejně se tam musím zase zítra ráno hlásit. Dobrou noc vy všichni vespolek.“

Dveře se otevřely a vpustily do pokoje trochu žlutého světla z chodby. Paul vyšel ven a zavřel je zvenku.

„Co se stalo?“ podivila se elfka. „Řekla jsem něco špatného?“ „Ano,“ přisvědčil Floyd. „Myslím, že jste řekla něco špatného.“

„Urazila jsem Paula?“

„On to překousne. Myslím jen, že si přeje, aby jeho přítelkyně byly zdrženlivé.“

„Já nejsem jeho majetek,“ rozdurdila se.

„Ano, a on to ví. Váží si vás. Ví také, že se zřejmě za pár dní rozejdete a už se nikdy nevidíte. Chce vás mít ve vzpomínkách... čistou. To, co jste navrhovala, nebylo v pořádku. Já jsem strávil s dvěma elfkami tři roky a něco o vás vím. Řekl bych skoro, že o elfkách vím všechno. Jaké mají nálady v závislosti na fázích měsíce, jak funguje jejich samičí cyklus. Dneska je úplněk a ten na vás působí. Ale Paul to neví. Tady v Pohraničí jsou mezi ženami a muži jiné vztahy. Musíte na něho opatrné.“

„Ale já nejsem žena!“ ohradila se. „Já přece nejsem člověk!... Mrzí mne, že jsem Paula urazila. Mohu to nějak napravit?“
„Nechte to být. Už o tom nemluvte. Paul na to zapomene.“

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

HESLO: Likario Likario je opevněné gobliní město, nacházející se v místě, kde východní Zrcadlové hory přecházejí v pahorkatinu a kde se stýká nezřetelná hranice Arkastie s nezřetelnou hranicí vévodství Barro. Likario je umístěno v jihovýchodním cípu Pohraničí, podle některých názorů už vlastně do Pohraničí nepatří.

Napsali jsme, že Likario je gobliní město a už samotná tato informace je podivná. Cožpak goblini mají svá města? Ano, mají. Goblini mají jediné město: Likario.

Není to vlastně jejich původní sídlo. Likario bylo vybudováno na místě opuštěného sídliště národa Pterrů. Goblini našli zachovalé trosky, vysekali je z pralesa, vykopali z nánosů půdy a obehnali dvojitou palisádou.

O význam Likaria se postaral především Alarich Touraine. V devadesátých letech letopočtu království Arkastie poskytl Likariu ochranu a učinil z něho středisko výměnného obchodu. Do Likaria přicházeli obchodníci z Thonnieriky i z vévodství Barro, divocí orkové z bažin, hraničáři z Chawyny, potulní elfi dobrodruzi. Orčí bojovník tam mohl, pokud měl dost prostředků, získat zwerpský samostřil nebo sekeru vykovanou kovářem z Thonnieriky či z Glen Karhó.

Hraničáři si tam často obstarávali dobré ochranné amulety či proslulé likarijské šípy, vyráběné gobliními řemeslníky. Říká se, že obchodníci z Thonnieriky či hraničáři z Chawyny tam čas od času zahlédli samotného Alaricha Touraina, obklopeného tělesnou stráží z vybraných orků či zjizvených lidských žoldnérů, jak na tržišti od překupníků z Barro nakupuje železné zbraně pro své orčí poddané. Touraine od lidí rovněž získával přísady do svých kouzel, na oplátku jim dával pterrské artefakty.

Jsou známy i případy, že obchodníci dostali od Touraina doprovod a odvezli mu zboží osobně až do Citadely - z jejich zaznamenaných vyprávění dnes čerpáme informace, protože cesty k Citadele jsou v současné době pohlcné pralesem.

Likario bývalo územím míru a není znám případ, že by se tam byl někdo pokusil například Touraina napadnout a zabít. Ovšem likarijští goblinové byli proti srsti jak orkům, tak lidem. Pro orky byli příliš civilizovaní, uhlazení. Lidé z Thonnieriky i hraničáři z Chawyny zase dráždili jejich obchodní schopnosti, navíc likarijští goblini nezapadali do jejich teorií o „podřadných“ bytostech z bažin. Po Tourainově smrti se našlo bezpočet oddílů a soukromých armád ať z Arkastie, či z vévodství Barro nebo z Orcigardu, které se pokusily Likario dobýt a obohatit se na úkor gobliních obchodníků. Všechny tyto pokusy skončily fiaskem - goblini se ukázali jako tuzí a dobře organizovaní a skvěle vyzbrojení bojovníci, své město dokázali uhájit. I v dnešních dnech je Likario územím nikoho, příslušejícím jen a jen goblinům, a probíhá v něm čilý obchod mezi vévodstvím Barro a nově vzniklými arkastskými osadami na okraji Orcigardu.

Zbývá zodpovědět poslední otázku: proč vlastně Touraine likarijské gobliny podporoval a poskytoval jim ochranu? Myslíme si, že známe odpověď. Touraine byl především vědec. Půl století bádá v pterrském paláci, nazývaném Citadela, který učinil svým hlavním stanem.

Objevoval pterrskou magii, vytvářel magii vlastní. Toužil své poznatky zprostředkovat jiným svým kolegům. Mágové a čarodějové ve vévodství Barro se věnovali magii jako oficiální vědě, v Arkastii byla ovšem magie zakázána, ale i tak měla velké množství utajených adeptů. Pro ty všechny psal Touraine své spisky, rozmnožované gobliními písaři v Likariu a distribuované za směšné ceny vážným zájemcům. Z této doby jsou známa zejména Tourainova díla O magii obecné a magii speciální, Biologická energie, Antigerontika, Přirozená magie aneb o elfech. Poslední z jmenovaných spisků je založen na pitvách a vivisekcích elfů, zajatých jeho orčími pochopy.

Je to zvláštní. Touraine, ten netvor a veřejný nepřítel království Arkastie číslo jedna, si cenil vědomostí nade vše. A co víc: dával je zdarma těm, kteří si jich vážili. Bohužel - úroveň Tourainových vědomostí byla o několik stupňů výše, než úroveň vědomostí ostatních magiků. Je nesporným faktem, že jeho postupy nedokázal do dnešního dne žádný z mágů a čarodějů pochopit, natož zopakovat a využít k praktickým účelům.

kapitola osmá

ORKOVÉ! ORKOVÉ!

Měl pocit, že ještě vůbec neusnul, když mu někdo zalomcoval ramenem: „Vstávej, Floyde!“

Otevřel oči. Za oknem, vylepeným oknem už byl zářivý den. Nad Floydem se skláněl Paul a vypadal poněkud vystrašeně.

„Děje se něco?“ zeptal se Floyd.

„Orkové!“ vyrazil ze sebe Paul.

„Co to meleš, člověče?“

„Orkové napadli stanový tábor, zabili nějaké lidi a ukradli pár mezků!“

„To je nesmysl!“ vybuchl Floyd. „Nevěřím, že by nějakí orkové byli tak pitomí, že by se vůbec přibližovali k Rudenrogu!“

„Přestaň přemýšlet o pitomostech, brácho, a navleč se do pancíře. Budou tady potřebovat každého chlapa se zbraní! Viděl jsi přeci ty sruby a stany a to všechno! Tábor mimo opevnění! Jestli se orkové vrátí, dojde tady k hroznému

masakru!“

„Jestli se vrátí? A viděl je vůbec někdo?“

„Věř mi, Floyd! Po nájezdu zůstal v ohradě jeden mrtvý ork!“

Floyd znejistěl. „Co si o tom myslíš, Thorpi?“ zeptal se.

Zwerg chvíli mlčel a pak zachraptěl: „Jediní orkové v blízkosti Rudenrogu jsou ti, které jsi sem přivedl ty.“

„Ty jsi sem přivedl nějaké orky?“ vykřikl Paul zděšeně.

„Ne!“ zarazil ho Floyd. „Nepřivedl jsem nikoho..., jen pár ubohých pobudů, ale ti se od průsmyku vrátili zpátky do Orcigardu.“

„Nebo se nevrátili,“ nadhodil Thorpi.

„Cože? Aha. Jo! Máš pravdu, Thorpi. Proklatě. Ogrom-chii a ta jeho parta žroutů ponrav se zapletli do nějakého průseru. Ah! Cítím za ně zodpovědnost! Paule, kdeže je ten mrtvý ork?“

„Odnegli ho k místodržícímu,“ zablekotal Paul, který nic nechápal.

Floyd vyskočil z postele. Spal v kalhotách a v košili, takže stačilo, aby si obul boty, a byl připraven. Přes košili přehodil Felearinu hadí vestu, na záda si za opasek zastrčil válečné kladivo.

„Jdu tam,“ oznámil všem kolem. „Jdu to zjistit.“

„Kamže to jdeš?“

„Za místodržícím,“

Nedbal na jejich otázky a vyšel z pokoje. Město se podobalo mraveništi, které někdo neurvale rozkopl těžkou botou. Ten pohyb neměl žádný řád. Orkové! Orkové!, to bylo slovo, které se opakovalo v každé z vět, které Floyd mimoděk vyslechl. Zdálo se, že většina z lidí neví, co dělat - zda sbalit všechny své věci a přebrodit Lodus na pravý břeh, či snad důvěřovat královi místodržícímu a jeho pětičlenné gardě, poddat se osudu a počkat, až se nebezpečí přežene. Floyd zajímalo, co by se stalo při skutečném orčím útoku. Nepočtený oddíl bojovníků se mohl jen objevit na kraji stanového tábora. Osadníci by v šílené hrůze uprchli a opustili svůj majetek - orkové pak mohli zabrat opuštěné stanové město, v klidu je vyrabovat, zabít pár opozdílů a pak se zase vrátit k průsmykům v Zrcadlových horách.

Před otevřenými vraty do pevnosti hulákalo asi dvacet ženšin, tři gardisté se je snažili vystrkat ratišti svých pík. Floyd se prodral chumlem a bezstarostně zamířil do brány.

„Stůj! Pevnost je uzavřena!“ zastoupil mu cestu gardista, jeden z těch, kteří se včera účastnili vyšetřování v hospodě.

„Jdu za Backerem,“ řekl pokojně Floyd. Vnitřkem lokte zlehka odstrčil ratiště kopí, které mu hrotem mířilo na obličej.

Pak provedl drobný trik, ve kterém ho vycvičil Gordon: pohnul rukou a kopí rázem změnilo majitele. Gardista jen užasle zíral, jak Floyd chytil jeho zbraň v těžišti a s rozmachem ji zabodl do vrat.

„Jsem Backerův poradce v orčích záležitostech,“ vysvětlil Floyd.

Gardista zkusmo sáhl na ratiště a pokusil se prku vyprostit z fošny. Nepodařilo se mu to.

„Hej,“ zakňoural, „kdo si myslíš, že to bude tahat?“

Ale Floyd si ho nevšímal.

Vyšel po schodišti, prošel městem až do posádkového domu. V kanceláři místodržícího vpadl přímo do válečné porady Joselina Backera s asi deseti řemeslníky, mezi nimiž byli i jeho staří známí ze včerejšího večera - tesař, truhlář, řezník, jirchář - včetně onoho opilce, který si přál pověsit Thorpiho ještě před půlnocí,

„Pan Bartlett dorazil,“ rozveselil se trochu Backer. „Nesete nějaké zprávy?“

„Myslím, že mám dobré zprávy. Řekl bych, že není žádné nebezpečí orčího útoku.“

„Vážně? Pánové, někteří ještě neznáte pana Bartletta, osobního přítele Gordona Fee. Přes své mládí je odborníkem na všechny záležitosti týkající se orků. Podařilo se mi ho přesvědčit, aby přijal zaměstnání v mém úřadě. Pane Bartlette, tohle jsou...,“ pokusil se představit Floydovi všechny zúčastněné.

„Není čas na zdvořilosti, Backere,“ utrl se na něj tesař. „Proč myslíš, že žádné nebezpečí nehrozí, chlapče?“

„Řeknu vám to. Ale nejdřív bych chtěl vidět mrtvého orka a ty lidi, které údajně orkové zabili.“

Nikdo neměl námitky, a tak Floyda odvedli do vedlejší místnosti. Tam, na dubových lavicích, vedle sebe ležel drobný skřet a starý vyhublý děda. Skřet měl hlavu rozčísnutou sekerou, ale přesto v něm Floyd na první pohled poznal Górika, onoho nešťastníka, kterého před pár dny zachraňoval griffit. Mrtvý starý muž měl na spánku temně fialovou podlitinu. Byl to člen oné rodiny, která včera dopoledne odmítla prodat mezky Ottovi a Johanovi, těm pěkně oblečeným chlapíkům.

Floyd se dotkl okraje skřetovy rozčísnuté lebky: „Takhle jste ho našli?“

„Takhle. Něco není v pořádku?“

„Ležel v kaluži krve, předpokládám.“

„Byla tam krev, Jokkore? Mám pocit, že ani ne. Vlastně tam žádná krev...“

„Pak je to jasné. Toho orka někdo zabil jinde a hlavu mu rozťal dodatečně, až když už byl krevní oběh zastavený. Tady - vidíte?“ převrátil Floyd drobné kostnaté tělíčko na břicho a odhrnul kazajku z vylínalé kožešiny. „Myslel jsem, že najdu něco podobného. Rána po šípů. Někdo šíp vytáhl a krev omyl vodou. Vidíte? Kůže je tu světlejší. S krví totiž smyl i skřetovu špínu.“

„Ten kluk má pravdu,“ zařval řezník. „Nalítli jsme. Toho zeleného mrňouse tam někdo nastražil!“

Místností zavlála bouře hlasů. Jedni říkali, že řezník i Floyd mají pravdu, že mrtvolu do ohrady někdo pohodil. Jiní jim odporovali, že je to možná tak, jenže kde se mrtvola orka vzala? Z nebe nespadla. Někde tu orkové jsou!

Floyd, aniž sám věděl proč, se ohlédl. Po páteři mu přeběhla ledová vlnka leknutí: v chodbě, kousek za dveřmi, stál ve stínech černohnědý elfský ohař. Zdálo se, že pozorně sleduje, co se tady děje. Naslouchá.

Naslouchá? Cožpak pes může naslouchat?

Řemeslníci se uklidnili a s důvěrou pohlédli na Floyda. „Co nám k tomu ještě můžete říct?“ zeptal se jirchář.

Floyd si důležitě prohlédl skřetovy bosé šlapky. „Myslel jsem si to.“ řekl pak. „Vidíte? Tady ten prst byl zlomený a špatně rostl.“

Všichni se dívali a o překot ujišťovali Floyda, že to vidí také, ačkoliv prst nikdy zlomený nebyl.

„Vyšli jsme z Orcigardu před pár dny,“ pokračoval Floyd. „U průsmyku jsme narazili na čtveřici stop, jedny z nich patřily i tomuhle mrňousovi. Pokoušel jsem se po stopě jít, ale v průsmyku jsem ji ztratil. Malá skupinka skřetů přešla na naši stranu Zrcadlových hor - no a co má být? Ostatně tohle není ork. Je to goblin.“

Někteří z ostatních hned začali přitakávat, že ano, že se jim to na orka hned zdálo malé.

„Přešel průsmykem,“ nechtěl se dát tesař. „Ale jak se ocitl tady? Že by se tenhle malý bastard odvážil až k městu?“

„Máte úplnou pravdu,“ přitakal Floyd. „Musel by být slepý, hluchý a navíc pitomý, aby se přiblížil k Rudenrogu jen na deset mil. Ale já mám své vysvětlení. Včera dopoledne jsem byl svědkem hádky u ohrad. Dva dobře oblečení mladí muži, zřejmě zamožní, protože mluvili o svých sloužících. Jeden z nich se jmenuje Otto, druhý Johan. Měli dva koně, byla s nimi i žena. Otto a jeho přítel chtěli koupit dva mezky od rodiny, k níž patřil tento mrtvý starý muž. Rodina prodeje odmítla, strhla se kolem toho dost hlučná hádka. Johan pak skočil na koně a odjel do lesů s tím, že uloví jelena. Co se vlastně ztratilo v ohradě?“

„Ach!“ vykřikl tesař. „Dva z mezků, které hlídal tenhle dědek! Na hlídce s ním bylo i dítě, desetiletý kluk. Děda to nevydržel, kluk leží v bezvědomí. Ti parchanti! Zabijou člověka kvůli mezkům!“

„Můžete vyslechnout rodinu,“ navrhl Floyd. „Uvidíte, že si nevymýšlím. Kromě mne tam bylo nejméně padesát svědků.“

Joselin Backer přikývl: „Věřím vám, Floyde. Věřím vašim závěrům. Ten Johan místo jelena ulovil goblina... Ukradli mezky a mrtvého goblina pohodili v ohradě. Obrátili město naruby! Musí být potrestáni!“

„Jasně,“ přisvědčil opilec. „Nikdo tu nemůže jen tak mýrnyx-týrnyx rozhazovat mrtvé gobliny,“ Zamžoural krhavýmá očkama a pak rychle dodal: „A krást mezky a vraždit lidi.“

„Budeme je pronásledovat,“ rozhodl Backer. „Myslíte, že máme šanci je dostihnout, Floyde?“

Floyd přikývl. „Ano. Mají pár hodin náskok, ale jejich mezci je budou brzdit. Pronásledovatelé, pokud půjdou pěšky, je dostihnou na Borinových schodech.“

„Jo, pronásledujte je,“ souhlasil jirchář. „Lumpy mizerný.“

„Jak to - pronásledujte,“ rozhorlil se Backer. „Tohle je záležitost nás všech! Moje i vaše!“

„A co naše živnosti?“ zabručel jirchář. „Myslíte, že naše práce jeden den počká?“

„Je to tak,“ kývl tesař. „Zločinci musí být potrestáni... královským úřadem. Ostatně tady soused má pravdu - naše práce stojí. Co se týká mne, považuju tuhle záležitost za vyřízenou. Pane místodržící - poručím se. Mládenče,“ kývl k Floydovi, „máš můj obdiv.“

Floyd popošel dva kroky ke dveřím a zadíval se do chodby - pes už tam nebyl.

Za tesařem šli další a místnost se vyprazdňovala. Poslední z odcházejících byl řezník. Rozpráhl ruce v omluvném gestu: „Je mi líto.“

V místnosti zůstali mimo obě mrtvolky už jen Floyd, Backer a opilec.

„Věděl jsem, že to tak dopadne,“ usmál se Backer. „Vždycky jsou plní elánu a vždycky si chtějí dělat vlastní názory, ovšem pokud se to nedotkne jejich výdělků. Živnostníci! Cítí solidaritu jen mezi sebou. Nevěřte, že by se byli včera zastali vašeho přítele. Oni jen chtěli být za každou cenu proti mně. A co vy, Floyde, půjdete se mnou k Borinovým schodům?“

Floyd se na okamžik zamyslel. Uprchlíky určitě dostihnou ještě před večerem. Zítra má domluvenou schůzku s čarodějkou, ale nic nebrání tomu, aby byl před svítáním zpátky v Rudenrogu.

„Půjdu,“ kývl. Cítil nenávist k tomu hezkému, bohatému Johanovi, který zabil ubohého Górlíka, jako by zaplácnul mouchu. Čím se vlastně ten neškodný mrtváf provinil? Jeho jedinou neřestí bylo chroupání živých brouků a velkých larev.

„Správně,“ pochválil ho Backer. „To se mi líbí. Kolik myslíte, že by nás mělo být?“

„Oni jsou jen dva, zato mají výcvik se zbraní... Mají sluhy, ale ti nebudou nebezpeční. S tou ženou by mohly být potíže. Pět chlapů by je mělo zvládnout.“

„Já jsem taky cvičený se zbraní,“ pochlubil se Backer.

„Budou za to nějaký drobný?“ zajímal se opilec.

„Určitě,“ ujistil ho místodržící. „V tom případě jdu taky!... Ale musíte mi půjčit sekeru.“

„Chcete vzít gardisty?“ zajímal se Floyd.

Backer se na něho omluvně usmál: „Určitě ne, to by bylo, jako kdybych je vedl na porážku. Vždyť jste je viděl. Ti s bídou udrží pořádek tady a lidé se nebojí jich - bojí se krále, kterého zastupují.“

„A co chcete dělat?“

„Projdu se po městě a někoho seženu. Počkáte na mne laskavě v mé kanceláři, ano? Asi by vám nebylo dobře ve společnosti těch mrtvých pánů.“

Doprovodil Floyda s opilcem do kanceláře, nabídl jim židle a odešel. Floyd i opilec zaujali na tvrdých židlích co nepohodlnější polohu a čekali.

„Já jsem Floxík,“ řekl po chvíli opilec.

„Hmmm“

„Neviděli jsme se včera večer? Nic si nepamatuju, byl jsem vožralej.“

„Drž hubu,“ houkl na něj Floyd. Vstal a přistoupil k nástěnné mapě. Užasl, když zjistil, že do ní Backer zakreslil změny přesně tak, jak mu je předevčírem řekl.

Čas se vlekl. Kuchař jim donesl špekové placky a džbán se slabým pivem, Floxík se na to hladově vrhl, jako by to bylo

jen pro něho. Floyd pro sebe zachránil, co se dalo, věděl, že až do zítřejšího rána může být klidně o hladu. Snědli své porce, vypili pivo a čekali dál.

Nebylo pochyb, že Backer prověřuje Floydovu historku. Nebylo také pochyb, že ji shledal hodnověrnou, protože když se krátce před polednem vrátil do kanceláře, usmíval se a mnul si ruce. Křížem přes prsa měl řemen, na němž mu na zádech visela pochva s krátkým mečem. „Můžeme vyrazit, pánové. Floxiku, tady máš svou sekeru... Představím vám další dva chlapy do party: pánové Huff a Cheiery.“ Floyd užasl. Do kanceláře napochodovali parťáci Jorgeho Scionka, podmračený Huff a elfo-lidský míšenec Chcípák. Huff nehnul brvou, ale Chcípák na Floyda vycenil špičaté zoubky ve sladkém úsměvu: „Vidím tě!“

„Už se známe z dřívějšíka,“ prohodil Floyd. „S Huffem a Chcípá-... Cheierym jsme staří známí.“

„To jsem rád,“ zajásal Backer. „Rozeberte si balíčky s jídlem, které pro vás připravil náš kuchař. Vyrážíme neprodleně.“

Vyšli do ulic Rudenrogu, horké slunce je udeřilo do ramen. Prošli branou, v níž se opíral o piku jediný gardista. Lidé se starali o všední záležitosti, život se vrátil k normálu. Žádní orkové. Nikdy žádní nebyli.

Prošli srubovým městem a pak po jeho severním okraji. Snad to Backer udělal schválně - vedl Floyda kolem otevřených přístřešků, pod nimiž se činili řemeslníci. Nejprve minuli tesařův dvůr, plný oloupaných klád. Dva zoufalci dlouhou pilou podélně rozřezávali borovici. Kmen měli položený nad jámou, vykopanou do země. Jeden chlapík stál v jámě, druhý nad ní. Tahali pilu nahoru a dolů, potili se a tichounce kleli.

Byl to šílený způsob, jak kmen rozřezat na prkna.

Mládenec se širočinou osekával jiný kmen - vyráběl z něho trám. Tesař Oldrik osobně, opásaný dlouhou koženou zástěrou, se hlasitě handrkoval s vozkou, který mu na smyku, taženém hubeným koníkem, přitáhl další tři kmeny.

O kus dál řezník vyvrhoval poraženou krávu, zavěšenou na trámové šibenici. Odborně pracoval nožem, vyjímal z břišní dutiny vnitřní orgány a házel je do velkých hliněných hrnců, které mu přistrkoval učedník. Krev zvolna skapávala do dřevěné kádě. Přes svůj oblek měl řezník přehozenou světlou zástěru, která byla bez poskvrnky, ačkoli měl ruce po zápěstí vymáchané v krvi. Na praseti, již vyvrženému a zavěšenému o kus dál, se činili dva pomocníci, sdírali z něho kůži.

Ostatně jirchář měl živnost hned vedle - stažené kůže louhoval v jamách, vymazaných jilem, naplněných různými činidly - tyto jedovaté látky odtékaly z přeplněných jam korýtky, směřujícími k pobřežnímu porostu Lodusu. Floyd si stačil všimnout, že tam, kam stružky vedou, vegetace žlutne a usychá.

„Příčinliví lidé,“ poznamenal Floyd.

Backer se spiklenecky zašklíbil: „Máte pravdu. Příčinliví lidé.“

Nějak obešli tržiště a ohrady, vyšli rovnou na cestu do Gordonovy země. Dříve tu býval les, ale ten už byl pryč, a tak mohli dohlédnout až k vodopádům. Borinovy schody byly na tuto vzdálenost viditelné jako vodorovné čárečky, nad katarakty se zdvihala oblaka vodní tříště. Vrchol Borinových schodů - místo zvané Tunel - se zdál být blízko, ale Floyd věděl, že je vzdálený ostrý celodenní pochod.

Cesta do Gordonovy země vypadala přesně tak, jak si ji Floyd představoval: široká asi sto kroků, rozbahněná, pokrytá zvířecími výkaly, lemovaná vysokými pařezy vykáceného lesa. Tu a tam mršina zvířete, které padlo a nikdo se ho neobtěžoval odklidit. Skupinky vystěhovalců.

Místodržící nasadil dobré tempo. Pro vedení své malé skupinky si vybral erozní rýhu, vyrytou v rozdupaném bahništi nedávnými dešti. Bahno ztvrdlo na kost do složitého reliéfu podle otisků kol, kopyt, nohou i paznehtů, ovšem s výjimkou velkých louží pokrytých žabincem. Na dně erozní rýhy byla půda poměrně rovná a poměrně pevná.

Floyd rázoval za Backerem, byl rád, že se může po dlouhém čekání v Backerově kanceláři protáhnout. Ostatně - po několika dnech strávených ve městě mu takovýhle ostrý pochod na poměrně čerstvém povětří udělal vysloveně dobře.

Slunce se přechýlilo do poloviny odpoledne, když rozbahněná cesta přešla ve skálu. Tady už začínaly Borinovy schody. Floyd už tato místa dvakrát navštívil v minulosti, doprovázel Gordona i s celou partou, když šli cvičně poškádlit strážce Tourainových sloupů nebo orčí posádky v pevnůstkách u Tunelu. Na samé temeno Tunelu však nikdy nevystoupal.

Když se chvíli snažil, spatřil na hořejších kamenných plotnách droboučké pohybující se tečky. Tam se plahočily skupiny vystěhovalců, které vyrazily po ránu, aby do večera překročily Tunel a alespoň nahlédly do Gordonovy země. Vystěhovalci dobře věděli, že pokud nevyrazí hned po svítání, budou muset tábořit na skalách, kde nebude dřevo pro oheň ani píce pro zvířata, navíc budou v těsném sousedství zlověstných Tourainových sloupů a opuštěných orčích pevnůstek. Na dostřel šípu od Orcigardu.

Backer s Floydem šli rychle. Zbytek pětice se roztáhl - dvacet kroků pozadu se opožďovali Huff s Chcípákem a kdesi vzadu se ploužil Floxík.

„Máte představu, kolik lidí se už vystěhovalo do Gordonovy země?“ zeptal se Floyd.

„Zapisuji si své soukromé odhady,“ kývl Backer. „Vychází to na asi pět tisíc.“

„Pět tisíc?“ podivil se Floyd. „To je hodně.“

Ve skutečnosti si takové množství lidí vůbec nedovedl představit.

„Nějací ještě přibudou. Mám ale zprávy, že kolonizace bude ukončena. Majitelé polností se bouří, protože jim odcházejí nevolníci, osvobození královým dekretem pro kolonizaci Biegro-logu... Poslyšte, Floyde, myslím na to už od včerejšího večera: nechcete si se mnou tykat?“

„Rád,“ řekl Floyd. V chůzi si potřásl rukama.

„Kolonizace bude ukončena začátkem podzimu,“ pokračoval Backer ve vysvětlování. „Během zimy se situace stabilizuje, mnoho lidí z Rudenrogu odejde. Kolem města nejsou žádná pole, všiml sis, Floyde?“

„Pár zahrad jsem viděl, sem tam nějaké políčko. Ale máš pravdu, Joseline, že na uživení takového města to nebude stačit.“

„Josy. Můžeš mi říkat Josy. Mám v plánu udělat na podzim soupis potravin. Ti, kdo nebudou mít dostatečné zásoby, složí peníze do fondu, ze kterého ještě před zimou nakoupíme pšenici.“

„A ti, kdo nebudou mít ani jídlo, ani peníze?“

„Budou muset odejít. Vrátit se zpátky do poddanství ke svým bývalým pánům. Je to tvrdé, já vím. Ale v letošní zimě tu lidé umírali hladem! Věřím, že na jaře začnou v okolí Rudenrogu hospodařit rolníci. K městu náleží také nějaké lesy, přesně stanovíme hranici mezi naším územím a lénem barona Lectera z Gentu. Začneme v lesích opravdu hospodařit - tohle drancování musí skončit! Takovéhle bezhlavé kácení se mi přičí a věřím, že se nelíbí ani tobě, Floyd.“

„Ne, nelíbí.“

„Koneckonců - za dva roky už, doufám, budeme odebírat obilí od kolonistů z Biegro-logu. Na oplátku jim budeme dodávat nářadí. Staneme se obchodním centrem.“

Šlapali dál, cesta se začala zdvihát k vodopádu.

„Odsud je vidět Tunel,“ řekl Floyd. „Zdá se být blízko, ale je to jenom klam.“

„Já Tunel nevidím, mám slabší zrak. Ale vím, že tam je.“

„Byl jsi u něho někdy?“ „Jistě, Tunel je přece součástí královské cesty a spadá pod správu Rudenrogu.“

„Já jsem u Tunelu nikdy nebyl. Touraine ho dobře hlídal.“

„Ano! Víš na co narážíš! Tunel je jediným místem, kudy se dá přejít do Gordonovy země. Kus skály, pod kterou se prohlodala Lodus. Přírodní most, široký sotva dvě stě kroků! Nejstrategičtější místo při osidlování Biegro-logu! Upozorňoval jsem své nadřízené již několikrát, že by při Tunelu měla být obsazena orčí strážní věž stálou posádkou.“

„Tam jsou pořád orčí pevnosti? Vy jste je nezbořili?“

„Ah! Nebyl čas na nějaké bourání! A proč bourat stavby, které můžeme později využít?“

Floyd chvíli přemýšlel. „Říkáš správně,“ podotkl pak, „že temeno Tunelu je nejstrategičtějším bodem pro osidlování Gordonovy země. Ale do Gordonovy země lze dojít i jinudy. Průsmyky v Zrcadlových horách na pravém břehu Lodusu. Dá se jít i přes Orcigard a obejít přítoky Lodusu bažinami...“

„To jsou obtížné a nebezpečné cesty. Tudy nemohou procházet karavany s pšenicí pro Rudenrog. Pravý břeh patří zwergům - oni nás přes průsmyky nepustí.“

„Ne. To určitě ne,“ připustil Floyd, „I když Gordona pustili. I s dvěma stovkami jeho kolonistů.“

„Gordon byl jejich pobratim,“ upozornil Backer.

„Hmmm. To byl.“

„A vztahy se zwergy nějak ochladly. Od té doby, co jejich oddíl poslali z Rudenrogu pryč.“

„To musela být pro zwergy urážka.“

„To byla. Ale já jsem to nezpůsobil. Nebyl jsem tu ještě.“

Šlapali dál.

„Tak za dva, za tři roky,“ svěřil se Backer, „až se správa Rudenrogu stabilizuje, mám v úmyslu podniknout expedici do Orcigardu. Četl jsem nějaké spisky tvého přítele Rónarda a ty mě úplně pobláznily. Chtěl bych odkrýt trosky říše těch bájných Pterrů, odhalit jejich tajemství.“

„Po Pterrech toho moc nezbylo. A v Orcigardu jsou přece pořád ještě orkové. Tam jsou doma a jsou silní. Možná na nás už nebudou útočit, ale svá území určitě budou bránit.“

„Jistě máš pravdu, Floyd, ale nakonec orky přece jen vytlačíme. Když to nebude za pět, tak za deset let. A pak budeme hledat všechno, co zbylo po těch tvorech s ptačí hlavou.“

„Myslím, že ve skutečnosti neměli ptačí hlavy.“

„Ale Rónard píše o sochách...“

„Viděl jsem je taky. Ano, sochy mají ptačí hlavy a stejné portréty jsou i na dvojitéch zlatých mincích. Ale co to znamená?“

„Bytosti s ptačí hlavou,“ vyhrkl dychtivě Backer.

„Co když to jsou podobizny jejich vůdčů?“ namítl Floyd. „Nebo nějaké rituální masky -“ zajíkl se. Ledová ruka mu sevřela žaludek.

Měl pocit, že začne zvracet.

V chůzi se předklonil a na sucho se dával. V mozku mu vybouchovaly vzpomínky jako zapálené bubliny bahenního plynu.

Kostliví válečníci, oživení Tourainovou nekromancí. V bílých kostnatých pastech svírají štíty a meče, oblečení jsou do cárů rituálních pohřebních rouch. Na ramenních a klíčních kostech jim sedí... Ano, jsou to ptačí hlavy.

Bronzové masky ve tvaru ptačích hlav.

Vlna za vlnou kostlivých válečníků se valí z portálů. Šípy jim neublíží, neškodně prolétnou holými žebry, ale dobrý zásah čepelí je rozsype po barevných dlaždicích. Gordon Fee a Thorpi, dva příšerní ženci, si klestí cestu kostěným přívalem a za nimi zůstává brázda jako v pokoseném poli. Kostěný déšť se s melodickým cinkáním snáší na dlaždice.

Jsou tak tiší. Tiše útočí, tiše umírají - podruhé... a naposled.

„Co je ti?“ zadíval se Backer na Floyda. „Hrozně jsi zbledl!“

Floyd přemohl dávení, „Vzpomněl jsem si na hrobku, kterou jsme odkryli. Bylo v ní pohřbeno pět..., nevím, jak to říct. Nevím čeho. Tvorů podobných lidem, vlastně už z nich zbyly jen kostry. Na ramenou měli masky ve tvaru ptačích hlav a pod nimi lebky. I když těla se podobala lidským, byla jen o trochu menší a robustnější, ty lebky... Nikdy jsem takové neviděl.“

„Ano, tajemní Pterrové. Disponovali velkou mocí - soudím podle jejich šperků, zbraní i magických předmětů, které přinesli z Orcigardu dobrodruzi. Proč tak dokonale vymizeli?“

„Národ Ógu,“ řekl mimoděk Floyd. Proč vlastně včera Thorpi řekl národ a nikoliv rasa?

„Co říkáš?“
„Když o tom tak přemýšlím, jsou rasy, které mi připadají stejně tajemné jako Pterrové.“
„Elfové?“
„Elfové jsou naši blízcí příbuzní, dokonce tak blízcí, že se mohou rodit míšenci lidí a elfů. Podívej se za sebe, Josy. Uvidíš tam Chcípáka.“
„Chcípáka?“
„Cheieryho. Chcípák je, jak jsem pochopil, jeho přezdívka.“
„Ano. Pan Cheiery je výsledkem míšení elfů a lidí.“
„Vidíš. Na elfech není nic tajemného.“ „Cože?“ vyjevil se Backer. „A co elfská magie?“
„Elfská magie je velice jednoduchá. Elfové dokážou povzbuzovat nebo narušovat životní sílu jiných tvorů. Nic víc. Zjednodušeně - mohou ti vyléčit těžké zranění za dobu kratší než jedno odpoledne, ovšem pokud se zrovna setkáš s duševně silným a nevybitým elfem. S léčením nemocí už mají elfové docela problémy. Anebo tě mohou proudem energie i zabít. Je to prý, jako by tě zasáhla ledová dýka. Rónard říká, že tato forma magie se u nich vyvinula díky jejich těsnému sepětí s původními lesy.“
„Tomu dost dobře nerozumím.“
„Nemůžeš vyhrát boj s lesem, Josy, pokud neznáš nějaký trik.“
„Trik, říkáš? A jaký trik podle tebe znají lidé?“
„Oheň. To je velké kouzlo lidí. Elfové buď oheň nepoznali, nebo se s ním neztotožnili. Neuznávají oheň. Nenávidí ho.“
„Cože? Jak mohou přežít bez ohně?“
„Vyvinuli si vlastní triky. Například mají jinou, jak tomu říká Rónard, látkovou výměnu. Spotřebují podstatně méně potravy než my. Stačí jim pořádně se najíst jednou za osm, deset dní, mezitím potřebují jen pít.“
„Elfové přece znají oheň!“
„Znají. Nepoužívají ho.“
„A jak to dělají v zimě?“
„V zimním období mají jakési vnitřní vytápění, které souvisí s jejich magickými schopnostmi. Pokud přijdou kruté mrazy, pokud mají příliš dlouho hlad, někam zalezou a uvedou se do letargie. Jako medvědi a syslové. Probudí se až při oblevě.“
„Dobře,“ připustil Backer. „Ale mluvili jsme o Pterrech. Předpokládám, že jejich lebky se nepodobaly ani orčím, ne?“
„Orčí lebky se podobají lidským. Orkové jsou naši příbuzní, stejně jako elfové.“
„Co to povídáš?“ vykřikl Backer. „Míšenci lidí a orků přece neexistují!“
„Existují. Jednoho z nich znám osobně.“
„To není možné!“
„Je to možné. Ten míšenec se jmenuje Orclík-er-haut, což v elfštině znamená Skřet s velkou hlavou. Je synem orčí samice a člověka.“
„Taková zrůda! Kde ses s ním setkal?“
„Žil dříve v Rudenrogu. Byl členem jednoho z proti-orčích komand.“
„Fascinující. Potomek orků - a bojoval proti orkům... Kde je teď?“
„... nevím. Já vlastně nevím, kam zmizeli všichni ti dobrodruzi. Rimisen, Thompson. Jasmína...“
„A je jisté, že byl synem... orčky a člověka?“
„Je to jisté. Jeho matka byla zajata jako mládě a prodána do bordelu v Thonnierice.“
„To je hrozné! Taková ohavnost!“
„Někteří lidé mají tak zvrácený vkus, že se jim líbí orčky... Ale ona uprchla. Šla podél Lodusu, vyhnula se Glen Karhó, nějak prokličkovala Izironkem. Brody překonala ve vysokém stupni těhotenství. Vojáci Rogera Schniregy ji našli už na pokraji sil... Porodila v Rudenrogu.“
„Porodila? Oni ji nechali žít?“
„Ano, Josy!“ ohradil se Floyd. „Tady na Hranici nikdo nezabíjel samice. I laně a srny jsme lovíli jen ve chvílích největšího hladu.“
„Jasně. Zabíjet samice je nesportovní. A jak to s orčkou bylo dál?“
„Jedné noci uprchla, snad šla dál do Orcigardu. Dítě zůstalo v pevnosti, Rónard je prozkoumal a zjistil nade vší pochybnost, že jeho otcem je člověk.“
„Proč ji nepronásledovali?“
Floyd potřásl hlavou: „Její příběh byl tak zvrácený, že všichni, kdo ji potkali, k ní cítili něco jako stud... Dítě pak vychovali mniši v misi.“
„A stal se z něj zabíječ orků.“
„Ano.“
„To je zvláštní příběh, Floyd. Neuvěřitelný... Ale mluvil jsi o jiné tajemné rase. Neznám už žádnou.“
„Zwergové.“
„Zwergové? Vždyť to jsou jen zakrslí lidé! Trpasličí!“
„Ne. Oni mají úplně jiný, jak tomu říkal Rónard, dědičný vzorec než lidé. Jsou od nás vzdáleni stejně jako vlci od rysů, králci od srnců. Jsou nám podobní, nejsou s námi však příbuzní. Ano, viděl jsem už zakrslé lidi menší než zwergy a viděl jsem i zwergy tak mohutné, že byli vysocí jako obyčejní lidé. Ale lidé a Zwergové nemají nic společného.“
„Dobře. Ale co je na nich tak tajemného?“
„Tak schválně, Josy, přijdeš na to sám. Kde žijí Zwergové?“
„V horách, to ví každý.“

„A co tam dělají?“
„Kopou kovové rudy. Zpracovávají železo. Vyrábějí zbraně a nástroje, ty nejlepší, jaké se dají sehnat.“
„A čím se živí?“
„Cože?“
„No čím se živí v těch horách? Co jedí? Už jsi někdy slyšel například o zwerghském lovcí nebo farmáři? Ne. Jsou horníky, hutníky, kováři, řemeslníky. Válečníky.“
„Třeba je zásobují elfové?“
„Ne. Elfové jsou lovcí a užijí s bidou sami sebe. Možná je zásobovali kdysi, když byl Izironk obrovský a bohatý zvěř. Ale ne teď.“
„Budu hádat. Zwergové nepotřebují potravu tak, jako my. Mají jinou tuhleť... látkovou výměnu.“
„Ne. Zwergové potřebují jíst tak jako my.“
„Ale sami nepěstují ječmen, neloví zvěř. Nezískávají potraviny od lidí, ani od elfů... Neuvěřitelné. Dám se poddat. Jaké je řešení hádanky?“
„Nevím. Zwergové jsou jedna velká hádanka.“
„Proč se nevyptáš svého přítele Musgróva?“
„Neřekne nic. Rónard už ho kolikrát zkoušel vyzpovídat..., marně. Mluvit o vnitrodruhových záležitostech je pro zwerger tabu. Zakázané.“
„Zvláštní“, přisvědčil Backer. „Dokud jsi mi to takhle nevyložil, připadali mi Zwergové úplně všední...“
Šlapali mlčky. Backer přemýšlel, „Je jen jediné možné řešení“, řekl pak.
„Ano?“
„Co je severozápadně od Zrcadlových hor?“
„Nevím. Nikdo z lidí tam nikdy nebyl. Tam jsou draci, jak se píše v mapách.“
„Je tam to, o čem jsi mluvil. Zwerghští lovcí a rolníci.“
„Obrovská zwerghská říše“, přitakal Floyd.
„A je tam? Je tam skutečně?“
„Nevím... Ale uvažuji: máme jeden tajemný národ Pterrů. A pak máme jedny záhadné zwerger. Řešením je možná prolnutí těchto dvou tajemství.“
„Pterrové přece běžně vyrábějí magické předměty. Zwergové magii nepoužívají.“
„Ano. V každé pterrhské misce, poháru či noži byl kousek magie, který příznivě působil na držitele toho předmětu. Obě elfky, které chodily do Orcigardu s námi, tu magii dokázaly vycítit a popsat. I bez jejich výkladu byl ale příznivý vliv těch předmětů prokazatelný... Třeba byli Pterrové magickou variantou zwerghů, stejně jako jsou elfové magickou variantou lidí.“
„A ty lebký pod bronzovými maskami -“
„Nikdo nikdy neviděl lebku zwergha. Všichni mrtví Zwergové byli odváženi do západních Zrcadlových hor.“
„Floyde! Co když ti Zwergové ze severozápadního okraje Zrcadlových hor nejsou ničím jiným než zwerghskými hraničáři? Co když tam na severu je velká zwerghská říše, která se chystá proniknout na jih a ovládnout území, po kterém právě natahujeme ruce? Zwergové se svými dokonalými zbraněmi, samostříly a jinými důmyslnými vynálezy...“
Kamenitá cesta se změnila ve skálu. Šlapali vzhůru po první z obrovských žulových ploten, které se kaskádovitě zdvihaly vzhůru. Vzduch byl plný vodní tříště a vibroval hlukem padajících vod, ačkoliv vodopády byly ještě daleko. Floyd zdvihl hlavu: o dvě plotny výš a o půldruhé míle od nich se pohybovaly drobné postavičky.
„Zapomněl jsem luk!“ vyhrkl.
„Cože?“ znejistěl Backer.
„Luk! Nevzal jsem luk! Mohli jsme mít výhodu. Tady v tomhle terénu se nemají kde schovat.“
„Nemůžeš každého odstřelit na potkání. Musíme nejdřív zjistit, jestli jsou to ti, které podezíráme. Ta rodina, co přišla o mezky, měla svá zvířata ocejchovaná. Ukazovali mi značku: přeškrtnutý kroužek. Šikovná věc, tohle ocejchování. Pokud najdeme ocejchované mezky, bude to rozhodující důkaz... Ale přece jen radši počkáme na Huffa a Cheieryho...“
Jejich náskok před oběma lupiči se již zvýšil na dobrých dvě stě kroků, tak se zastavili a čekali. Floxík se ploužil kdesi daleko, ztracený v pláni. Slunce překonalo kritický bod a horko začínalo slábnout. Mlha od vodopádů byla velice osvěžující.
Huff a Cheipák je dohonili, a tak se Backer zase pohnul dál.
Žulové plotny byly vrstvené na sebe jako rozsypané karty, jejich okraje byly místy vysoké až deset stop. Jinde byly zase hrany sražené a bylo možné přejít z jedné plotny na druhou bez nejmenších potíží - těmito místy vedla cesta.
Pak zažil Floyd další z dnešní dávky překvapení: jako kmen staré borovice, zlomené vichřicí, před ním vyvstal temný pylon, vysoký asi dvacet stop a silný tak, že by ho dva muži snadno objali.
„Tourainův sloup“, vydechl.
„Ano“, kývl Backer. „Tourainův sloup. A támhle je další. Nemám moc dobré oči, Floyde, ale prý jich odsud můžeš vidět celkem pět.“
Floyd si zaclonil oči: místodržící měl pravdu. V intervalech asi pěti set kroků se černaly další zbytky označníků Tourainem stanovené hranice, ten poslední už jen jako bezvýznamná černá tečka těsně pod jedním z vrcholů Zrcadlových hor.
„Prý bývaly vysoké třicet pět stop“, nadhodil Backer.
„A při patě byly mnohem silnější. Každý míval svého strážce, nějakou Tourainem vytvořenou zrůdu. Po Tourainově smrti se všechny jeho sloupy zlomily“, podíval se po očku na Backera, zvědavý, jak bude reagovat.
„Ano“, přisvědčil Backer. „Ale strážci zůstali. Tady na Borinových schodech je našťástí Gordon Fee už dříve

vyhubil,“

„To jo,“ přisvědčil Floyd, „vyhubil je několikrát. Chodil se sem cvičit, protože na Borinových schodech Touraine strážce pravidelně doplňoval,“ „Támhle u toho posledního, na úbočí hory, objevili nějáci lidé živého strážce. Vypadal prý jako obrovský pes, ale hlavu měl hadí, Z očí prý střílel chladné blesky.“

„Některá z Tourainových verzí bazilicha,“ kývl Floyd. „Co jste s ním udělali?“

„Zřejmě je tam pořád. Z party průzkumníků, která ho objevila, dostal tři lidi. Nikdo pak neměl odvahu vydat se k němu znova. Proč taky?“

„Proč?“ trochu to nadzvedlo Floyda. „Tourainovy sloupy se vypaňují, to přece vidíš sám, Josy. Až zmizí, magické pouto se uvolní a zrůda začne shánět potravu. A kamjinam půjde než do Rudenrogu?“

„Aha,“ zarazil se Backer. „Vidím, Floyde, že budeš mít víc práce, než jsem si myslel.“

Šlapali dál. Jak stoupali vzhůru, byly kamenné plástve stále užší a užší, z jedné strany vysunuté nad vodopády, z druhé opřené o strmou stěnu Zrcadlových hor.

Floyda napadlo, zda dnes je ten den, kdy konečně uvidí temeno Tunelu.

Ne, neměl štěstí. Slunce se utopilo v šedém letním oparu. Vedro polevilo a den potemněl, ačkoliv obloha nahoře byla stále světlounce modrá.

V tu chvíli našli první krvavé skvrny.

„Krev,“ řekl docela obyčejně Chcípák. Nasál vzduch a podotkl ještě: „Zvířecí krev.“ Přejel po kapkách prstem a Floyd udělal totéž.

Skvrny byly zaschlé a zčernalé, ale to neznamenal, že by byly staré. Krev vytekla na rozpálenou skálu a okamžitě vyschla.

Huff si nervózně popotáhl pochvu s mečem, která se mu posunula na zadek, k levému boku. Vyzkoušel, zda může zbraň hladce tasit.

Řádka krvavých skvrnek stoupala na hořejší plotnu. Sledovali ji, na další terase se jako odhozená, nepotřebná věc povaloval šedý chuchvalec. Blížili se k němu obezřetně.

Byl to mrtvý mezek, stále ještě okřídlovaný v postroji. Kolem něj se povalovaly rozházené balíčky.

Prohlédli mršinu - bylo to pěkné silné zvíře s krátkou hebkou srstí, na kýtě mělo vyražený cejch ve tvaru přeškrtnutého kruhu. Někdo ho zabil několika seknutími do vazů.

„Tady,“ vycenil Chcípák na Floyda špičaté elfí zoubky, „rána po šípů.“ Ukázal na okrouhlou ránu na pleci mezka, ze které vycházela temná zaschlá stružka a rozlévala se na celou levou nohu.

Floyd vytáhl z boty nůž a rozřízl plec v místě rány, pak zalovil v mase, které bylo ještě teplé. „Já taky něco mám,“ ukázal jim hrot šípů. Malý trojúhelníkový odštěpek křemene s hranami ostrými jako břitva.

Sáhl mimoděk po jednom odhozeném balíčku a vytřásl z něj kus látky - byla to ženská košile z jemného batistu. Otřel do ní hrot šípů, ruce i nůž, který pak zastrčil zpátky do boty.

„Štípaný křemen,“ ukázal jim hrot.

„Tam,“ ukázal Chcípák ke svislé skále, „tam se někdo skrýval. Napadl je. Zasáhl šípem mezka. Chtěli uniknout, pobízeli mezka k chuži, ale zranění bylo vážné. Zabili zvíře a vzali všechno, co mohli pobrat. Spěchali.“

„Kdo používá takové šípy?“ zeptal se Backer.

„Orkové. Elfové,“ vysvětlil Floyd, „používají křemen v nouzi, když nemají pazourek. Ve skutečnosti mohl šíp vystřelit kdokoli - pokud si přál, aby podezření padlo na elfy nebo orky.“

Zatímco mluvil, doběhl Chcípák k vysoké hraně další plotny, povyskočil a podíval se na ni.

„Hej!“ zavolal, „Rychle sem pojďte!“ Našli místo, kde mohli na hořejší plotnu vyšplhat. Při jejím okraji leželo tělo postaršího chlapíka v šedém, zeleně lemovaném oblečení, Z hrudi mu trčel dlouhý šíp bez opeření. Druhý šíp nebyl téměř vidět - byl zabodnutý do krční tepny a ležel souběžně se skalním podkladem. Chcípák se ho dotkl: „Šťastná rána.“

„Cože?“ podivil se Backer.

„Smrtelná trefa šípem,“ vysvětlil Floyd. „To se hned tak nepovede.“

„Jak to myslíš?“

„Jelena trefíš šípem, někdy i dvěma šípy a pak ho ještě půl dne stopuješ podle krvavých kapek - a to i v případech, že ho zasáhneš do srdce. U lidí je to podobné. Smrtelný zásah je výjimečný.“

Chcípák zabrnkal na neopeřený konec šípů a zkoumavě se zadíval na Floyda. Floyd nechápal, co mu chce Chcípák naznačit. Míšenec nenápadně ukázal na konec šípů - byl obkroužený dvěma tmavými proužky. Ano, uvědomil si Floyd. Tohle už něco znamená.

„Takovýhle šíp jsem ještě neviděl,“ poznamenal Backer. „Vypadá spíš jako malý oštěp.“

V hukotu vodopádu ho nebylo téměř slyšet.

„Je to jeden z těch mužů, o kterých jsi povídal, Floyde? Otto nebo Johan?“

„Ne. Ale myslím, že to může být jejich sluha.“

„Útočníci je napadli tam od té skály,“ mávl rukou Chcípák. „Ale oni to nevěděli a utíkali přímo k nim.“

Nebe na jihozápadě bylo ještě světlé, ale soumrak přicházel rychle. Stmívalo se.

„Připravte si zbraně,“ zavelel Backer. „Za chvíli se setní a pak už nikoho a nic nenajdeme. Jdeme nahoru - myslím, že musíme být skoro u Tunelu.“

Měl pravdu. Překonali poslední stupeň a dál už nebyly žádné schody, které by stály za řeč. Nalevo od nich, na severu a severovýchodě, se ve tmách utápěla temně zelená krajina, Gordonova země. Přejít do ní byl, jak Backer správně říkal, po Lodusem vytvořeném přírodním mostě, klenbě široké asi dvě stě a dlouhé tři sta kroků. Dole pod nimi se Lodus hnal Tunelem, obrovskou škvírou, kterou si za staletí vyhlodal v měkké části skály.

Nalevo, na severovýchod od nich, šla přes temeno Tunelu cesta do Biegro-logu. Přímou na sever, přes blízký hřeben Zrcadlových hor, směřovala jiná vyšlapaná stezka. Ta vedla do bažin na levém břehu Lodusu a používali ji v nepříliš vzdálené minulosti orkové. Po Floydově pravé ruce strměla ona odseknutá skála, o kterou byly opřeny Borinovy schody. Teď už bylo vidět, že ta skála není tak hladká, jak se zdála ještě před chvílí, ale že je plná útesů a hlubokých svislých rýh. Mezi útesy rozeznal Floyd hradbu z nasucho poskládaných plochých kamenů - opevnění jedné z opuštěných orčích pevností.

„Tam jsou,“ mávl Chcípák ke skále.

„Hej,“ ozvalo se tam odtud. „Pro Bledou paní - pomozte nám!“

kapitola devátá

BACKERŮV ZPŮSOB

Sevěli v rukách zbraně a obezřetně se blížili k hlasům. Z houstnoucí tmy jim vyšla vstříc žena, ta, kterou Floyd viděl včera ráno ve společnosti mužů jménem Otto a Johan.

„Pomozte nám, prosím. Byli jsme přepadeni,“ řekla. Hlas měla příškrčený, ale nikoliv hysterický. Má kuráž, uvědomil si Floyd.

Oba koně i mezek stáli u skal, ve tmě už téměř nerozeznatelní. Na obloze začaly vyskakovat hvězdy. Měsíc, jak Floyd věděl, vyjde až kolem půlnoci a do té doby bude noc pro běžné oči neproniknutelná. On sám však měl své kočičí oči.

Jeden z mužů z včerejšího rána, Johan, ležel naznak v hromadě nerozbalených pokrývek, druhý, Otto, mu podepíral hlavu a zlehka se dotýkal dlouhého dřívku šípů, který trčel raněnému ze stehna. Třetí chlapík, zřejmě další sluha, stál u zvířat.

„Nevytahujte to,“ řekl Floyd, když viděl, jak Otto sevřel pěst kolem dřívku. Muž vzhlédl, jeho bledý obličej se zaleskl ve tmě.

„Až to vytáhnete, začne stříkat krev,“ vysvětlil Floyd. „Musíte být připravený zastavit krvácení.“

„Pro Bledou paní,“ zanařikal raněný. „Pro Matku světa!“ „Potřebujeme oheň,“ řekl Backer. „Floyde, ty vidíš ve tmě?“

„Něco vidím,“ zasykl Floyd.

„Kritzi,“ obrátil se Otto k muži u koní, „rozbal ten modrý balík. Je v něm lampa.“

Sluhovi jektaly zuby, ruce se mu třásl tak, že nebyl schopen uzly na balíku rozvázat. Huff vykřesal oheň a zapálil proužek látky, zřejmě naimpregnovaný nějakou pomalu odhořívající látkou. V jeho jasné záři vsunul ostří meče pod provaz na balíku a přetrhl jej. Z hromady nádobí se vykutálela lampa. Otto ji sebral a zapálil.

„Kdo jste?“ zeptal se Otto. „Jste lupiči?“

Backer se na něj chvíli díval. „Jsem králův místodržící Joselin Backer z Rudenrogu,“ představil se pak.

„Ahhh!“ vyhrkl Otto, ale nebylo jasné, jestli má radost nebo strach.

Tma houstla jako krupicová kaše.

„Floyde,“ zdvihl Backer oči, „dokážeš toho muže ošetřit?“

„Ano. Jistě. Chcípá... Cheiery, můžeš mi pomoci?“

Mišenec sáhl do rozházeného balíku a vytáhl z něj šátek. „Jen do toho.“

Floyd vytáhl z boty nůž. Rozřezal Johanovi kalhoty, kolem zabodnutého šípů byla látka nasáklá krví. „Máte nějakou kořalku? Potřebuju ji na vyčištění rány.“

„Tady,“ podala mu žena láhev. Floyd ji odzátkoval a uctil vůni dobrého, drahého pití. Polil jí čepel nože a pak ránu. Johan sebou zazmítal.

„Držte ho,“ přikázal Floyd Ottovi. „Budu potřebovat jehlu a nit.“

Tohle byl orčí šíp a on věděl, jak se s ním má zacházet. Určitě se nesmí vytahovat, protože hrot se uvolní a zůstane v těle. Proto dřív šípů lehce naklonil a rychlým pohybem nařízl sval vedle rány. Křemenný hrot se vyloupil z masa jako pecka z třešně.

Floyd nalil do rozšklebené rány další dávku kořalky. Raněný muž zanařikal, ale bál se pohnout, jeho strach byl větší než bolest.

„Jehlu a nit,“ zavelel Floyd. Žena mu oboje podala, měl pocit, že se na něj i zlehka usmála. Byla mu sympatická. Co vlastně má společného s těmihle dvěma nafoukanými panáky?

Zručně zadrhl v kůži několik rychlých stehů, zatímco Chcípák mačkal tepny, aby raněný nekrvácel. Když dokončil šití, Chcípák omotal šátek několikrát křížem kolem stehna. Uměl to dobře a Floyd uznale přikývl.

„Floyde?“ ozval se znovu Backer. „Ty vidíš dobře ve tmě - můžeš se kolem rozhlédnout? Nerad bych dostal další šíp do zad...“

Floyd chtěl namítnout, že kdyby je měl někdo v úmyslu napadnout, byl by to udělal ve chvíli, kdy byli zabráni do ošetřování raněného. Pak si uvědomil, že Backer se ho chce nejspíš na chvíli zbavit.

„Podívám se kolem,“ souhlasil. „Pochybuju ale, že najdu nějaké stopy. Tak skvěle potmě zase nevidím.“

Vydal se podél svislé skály, dál od Borinových schodů. Hvězdy už vyskákaly na obloze a trochu prosvětlyly temnotu. Jak šel, klopýtal o kamenné hrboly, protože terén už zde nebyl tak hladký, jako na kamenných deskách Borinových schodů. Uvědomil si, že jeho kouzlo kočičí oči rychle slábne. Pokud by se byl na Tyldu vydal jen o dva dny později, ztratil by svou výhodu nočního vidění a možná by Tyldu zabil jen za cenu vážného zranění.

Anebo by zabila ona jeho.

Proč se ho vlastně chtěl Backer zbavit?

Širokým obloukem se vrátil zpátky k Backerovi a jeho zajatcům. Přiblížil se k nim shrbený, neslyšný, s temnou skálou v zádech. Měl trochu strach, že Chcípák se svými jemnými elfími smysly jeho přítomnost zaznamená. Jenže Chcípák měl na práci jiné věci.

„Vůbec si neuvědomujete, co jste provedli,“ zaslechl od rozsvícené lampy Backerův hlas. „Zavraždili jste člověka. Zranili jste dítě. Ukradli dva mezky. Za krádež koně se tady v Pohraničí dával provaz.“

„Dědek už byl starý,“ ozval se hádavě Otto. „A mezek není kůň.“

„Takhle se na to díváte? Tak mi poraďte, co s vámi mám udělat.“

„Pokuta?“ zkusil ho Otto. „Zaplatíme za mezky trojnásobek ceny z Thonnieriky. Za dědka dáme tolik, kolik je obvyklé při zabíjení nevolníka.“

„Odvedu vás zpátky do Rudenrogu a nechám vás pověsit,“ řekl Backer bez stopy emoce v hlase.

„Ne!“ vykřikl Otto. „Nesmíte nás oběsit! Na to nemáte právo!“

„Mám právo vynášet rozsudky,“ řekl Backer pokojně.

„Ale ne na nás! Jsme šlechtici! Musíme být postaveni před královský soud!“

„Tak vás vezmu do Rudenrogu a uvězním vás. Dopisem požádám prefekta z Glen Karhó, aby pro vás poslal eskortu. Což může trvat až do zimy.“

„A co si pomůžete?“ vyhrkl raněný muž. „Kde budou pak vaši svědkové? Ta rodina, co jí mezci patřili, už bude kdesi v Biegro-logu. Co vám zbyde za důkazy? Jeden mezek? Kdo vám uvěří?“

Backer mlčel. Otto se přidal. „Bratr má pravdu, pane místodržící. Přinese vám to jen nepříjemnosti. Vždyť se můžeme dohodnout - dáme dvacet zlatých marek vám a dvacet pro vaše muže. V Rudenrogu řeknete, že jste nás nechytli... Cožpak nejsme už dost potrestaní?“ rozhorlil se Otto. „Přišli jsme o mezka i o sluhu, bratr je raněný. Jak to, vlastně, že nejste schopni zajistit bezpečí královské cesty?“

Backer řekl tak tiše, že ho Floyd téměř ani neslyšel. „Nabízíte mi úplatek? To si neuvědomujete, že vás můžeme jednoduše pobít a všechno si vzít, těla naházet do vodopádu?“

Ticho. „To nemůžete,“ zašeptal Otto. „To by byla vražda.“

„Pronásledovali jsme vrahy a zloděje mezků. Když jsme je dostihli, tak se nám postavili na odpor. Proč jste nesložili zbraně, pane Otto, když jsem se vám představil jako králův místodržící? Proč jste nás napadli? Nezbylo nám, než vás zabít v sebeobraně. Bezejmenné tuláky...“

Ticho. Floyd cítil, jak se mu ježí chloupky v týle. Nepochyboval, že Backer nechce ty lidi zabít, že je jen zpracovává, směřuje k nějakému cíli.

„Poslyšte můj rozsudek,“ řekl pak místodržící. „Zabavuji vám mezka a jako náhradu za druhého vezmu koně. Za mrtvého muže zaplatíte obvyklou cenu. To není trest pro vás, to je jen náhrada škody... Nemůžu vás odvést do Rudenrogu a nemůžu vás odsoudit. Také vás nemůžu zabít, protože nejsem vrah, ale králův úředník. Nechám vás jít, ale označené. Každému z vás nechám vypálit svou pečeť na čelo.“

„Ne! Na čelo ne!“ vykřikl raněný muž. „To radši smrt! Otto, to nesmíš připustit!“

„Na čelo ne,“ řekl vážně Otto. „To byste mohl označkovat jen naše mrtvoly.“

„Na rameno,“ navrhl Backer.

„Souhlasím,“ řekl Otto. „Na rameno.“

„Nejdřív vás, Otto,“ řekl Backer. „Pak vašeho bratra. Kdyby to bylo naopak, mohly by s vámi být potíže. Mohl byste si sundat košili?“

Floyd viděl, jak se ve tmě míhá světlá Ottova košile. Pak se Chcípák zvedl od lampy a Floyd si uvědomil, že míšenec celou tu dobu žhvil v plameni nějaký předmět, zřejmě ono pečtidlo. Tak proto se Backer hned od začátku sháněl po ohni!

Konec pečtidla ve tmě rudě žhnul a Chcípák jej přitiskl na mužovo pravé rameno. Otto zasykl, ale nevykřikl. Ať byl jaký chtěl, měl kuráž a sebeovládání. Raněnému muži svlékli košili za pomoci ženy, zatímco Chcípák znovu žhvil železo. Pak zopakovali rituál cejchování a ani raněný nekřičel, jeho bolesti v noze byly zřejmě nesrovnatelně větší.

Něco se změnilo. Jako by Backer provedl kouzlo - vůle obou mužů byla ta tam. S ocejchováním přišli o svou sebeúctu. Stali se povolnými, poslušnými. Floyd si s úžasem uvědomil, že Backer přesně věděl, že to tak bude.

„Teď tu ženskou,“ řekl Chcípák a znovu vstrčil železo do plamene. „Huffe, sundej jí košili.“

„Cheiery,“ křikl na něj Backer, „tohle je vážná záležitost, žádná zábava!“

„Pro vás vážná záležitost,“ souhlasil Chcípák, „pro mě zábava. Líbí se mi to. Označujeme jí prsa.“

„Držte hubu, Cheiery! Dejte mi to pečtidlo, to je královský symbol a ne vaše hračka! A dost! Uklidte se někam stranou! Překážíte mi!“

Chcípák s Huffem poodešli dál a Backer znovu promluvil k mužům: „Dám vám dopis. Dopis pro muže jménem Rienzza - má hodnotu setníka. Je to neoficiální hodnost. Najdete ho někde v Biegro-logu. Jasně?“

„Ano, pane místodržící,“ řekl pokorně Otto.

„Co jste v Biegro-logu vůbec chtěli dělat? Farmařit? Nesmysl - vy jste vojáci a ne sedláci. Setník Rienzza dává v Biegro-logu dohromady milici. Budete mu bezvýhradně podřízeni. Vaším úkolem bude pronikat do lesů a znepokojovat elfy. Bojovat s nimi. Zabíjet je... Souhlas?“

Floyd měl pocit, že už slyšel dost. Opatrně se odplížil zpátky ke skále. Věděl, že se nesmí vrátit dřív, než místodržící napíše dopis. Má tady čekat ve tmě, až ho orkové vyčíhají a napadnou?

A pak si uvědomil, jak vypadaly ty šípky, které zranily mezka i Ottova bratra a zabily sluhu. Narychlo vyrobené, co nejjednodušší, hroty z podřadného materiálu, bez opeření, A přece si dal někdo práci, aby před jejich koncem udělal dva kroužky, patrně štávou z borůvek.

Byl to znak pro krevní mstu!

Výdal se ke svislé skále, byla plná záhybů, malých kaveren, stínů. Došel až ke kamenné hradbě opuštěné orčí pevnosti. Šel podél ní až k vylomené bráně. Nakoukl dovnitř - nádvoří za celý rok stačilo porůst závěsemi kopřiv, které zakořenily v hromádách odpadků, které tu zbyly po orčích.

„Ogrom-chii!“ zavolal.

Kdesi nahoře se na kamenné věži uvnitř opevnění uvolnilo pár kamenů, a pak odtud seskočil jakýsi tvor. Pružně dopadl na nohy a zůstal stát, připravený při sebemenší známce nebezpečí prchnout. Z jeho robustní siluety trčely dřívky šípů, zastrkané za opasek, a stín zvláštního dlouhého předmětu, který držel v ruce. Bylo to zařízení, jemuž orkové říkají worama, prodloužená ruka, a používají ho k házení šípů.

„Ogrom-chii,“ oslovil ho Floyd. „Proč jste nešli domů?“

„My chtěli podívat se,“ zakňoural skřet. Zvedl ruce do gesta, vyjadřujícího naprosté zděšení: „Tolik lidí, tolik lidí! Víc než hvězd!... Zabili Górlíka,“ požaloval. „Ano, zabili Górlíka. Tys ho pomstil. Krev za krev. Udělal jsi to správně, Ogrom-chii. Splatil jsi dluh.“

„Splácení dluhu - hovno! Górlík mrtvý. Górlík můj přítel! Górlík už nikdy ne se mnou!“

„Ano. Já vím... Pamatuješ Gordona? On také můj přítel. On také nikdy ne se mnou.“

Mlčeli. Ork se otočil, jako by chtěl odejít, ale Floyd ho pohybem zadržel.

„Chci se tě zeptat na jednu věc, Ogrom-chii, odpověz pravdu.“

„Ptej se ty, Floyd. Já pravdu řeknu.“

„Opravdu jste byli loni koncem léta na válečné výpravě proti likarijským goblinům?“

„Ano, Floyd. Tam my byli. Jako je Bonn nade mnou.“

„Dobře. Věřím ti. Ale neslyšel jsi, Ogrom-chii, o nějakém klanu, který přešel Zrcadlové hory a pobil hraničáře z Chawyny?“

Ork se zakroutil jako žížala. „Já říkat pravdu vždy, Floyd. Ale já říct jenom její část. To my bojovali s muži z Chawyna. Ale ne tady. To oni přešli hranici.“

„Nerozumím. Nerozumím ti - napadli jste tedy gobliny z Likaria?“

„Dlouhá historka, Floyd. To tak bylo: likarijští goblini bohatí. Obchodníci. Touraine je chránil. Zakázal na ně útočit. Pak Touraine mrtvý.“

„Sačem řekl: půjdeme zabít gobliny z Likario, vezmeme jejich pěkné věci. Samice odvedeme do vesnice, z mláďat budou otroci.“

Šaman řekl: Likario opevněné. Dvojitá palisáda. Goblini mají zwergské samostřily.

Jeden mladý bojovník řekl: vezmeme goblinům jejich samostřily. Budeme nejsilnější klan. Tak my šli. Všichni jsme chtěli zwergské samostřily. My šli až k horám, podél hor a pak směr na Likario. My našli stopy. Lidské stopy.

Přišli zvědové a řekli: lidé z Chawyna sami chtějí napadnout Likario.

Šaman řekl: my ne dost silní, abychom porazili gobliny z Likario i muže z Chawyna.

Sačem řekl: my vyšleme posly ke goblinům. Pomůžeme jim pobít muže z Chawyny a oni nám dají dary.“

„Pro Bledou paní!“ vyhrkl Floyd. „Takhle to tedy bylo! Hraničáři zaútočili na Likario, ale goblini byli varováni a vy jste se na ně vrhli zezadu... Pobili jste je všechny?“

„Ne, oni uprchli. Prchali, my šli za nimi. My zahnali je do bažiny. Tam my doma. Šli bažinou, topili se, hledali cestu, my zabíjeli opozdilce. Ale bylo jich ještě mnoho, když je našel pes.“

„Pes?“

„Pes. Veliký, černý... Prokletý elfský pes. S ním lidé. Válečníci. Vyzbrojení. My zkusili je pobít, ale pes je varoval. ... To špatný den pro nás byl. Lidé z Chawyna tiskli z druhé strany nás...“

Já musím jít, Floyd. Já nechal Tam a Igrise u sloupu šamana Touraine. Tam jeho stvoř zůstává. Hladový. Já bojím, aby on Taní a Igrise nesežral.“

„Jdi,“ řekl Floyd. „Postarej se o Taní a Igrise. Odveď je do bezpečí,“

Ork přešlápl. „Floyd? Ty ne-nepřítel.“

„Já ne-nepřítel, Ogrom-chii. Ty také ne-nepřítel pro mne.“

Ork popošel tři kroky a dotkl se Floydova ramene. Pak se otočil na bosé patě a zmizel ve tmě.

„Co to dělám?“ řekl Floyd nahlas. „Co to, do hajzlu, dělám? Povídám si s orkem?“ Tmou doklopytal zpátky k plaménku lampy. Otto, jeho bratr, žena i sluha už byli pryč. U rozházeného balíku čekal Backer, Huff a Chcípák, s nimi mezek a kůň.

„Byli to orkové,“ řekl Floyd. „Jsou pořád někde tady.“

„Orkové nebo elfové,“ zívá Backer, „nic s nimi neuděláme. Doporučím vystěhovalcům, aby cestovali jen ve velkých skupinách.“

„Co jste udělali s Ottou a s tím druhým?“ předstíral Floyd zájem.

„Zabavil jsem jim koně a mezka a vzal od nich pokutu, která je obvyklá při zabítí nevolníka, to všechno dám postižené rodině. Nemohl jsem dělat víc, to víš, šlechtici, mají právo na královský soud. Než bych je dopravil do Thonnieriky, byl by podzim. Svědkové se mi rozutečou za tři dny a oni všechno popřou - tak co jsem měl dělat?... O tom to je, Floyd... Chceš se vézt na mezkovi nebo na koni?“

„Já neumím jezdit ani na jednom,“ přiznal Floyd. „Tohle není terén pro koně.“

„Vlastně máš pravdu. V téhle tmě bychom jim akorát zlámali nohy.“

„Měsíc vyjde už za chvíli,“ podotkl Floyd. „Je den po úplňku, a tak budeme vidět na cestu.“

„Jasně, rozumím. Myslím, že my dva půjdeme napřed. Cheiery, Huffe, vy se postaráte o zvířata, přivedete mi je zítra dopoledne před úřad. Já s Floydem budeme upalovat napřed - já mám zítra plno práce a potřebuju se alespoň trochu vyspat. Souhlas?“

„Souhlas,“ zabručel Huff.

Nad obzorem se objevil vrchlík měsíce, a tak Floyd s Backerem vyrazili na zpáteční cestu.

„Takováhle cesta při měsíčku,“ zamnul si po chvíli Backer rukama, „to se nezažije často.“ „Já už jsem nočních cest

zažil, že mě to kolikrát mrzelo,“ pousmál se Floyd. „Útoky, útky, přesuny...“

„Mohli bychom popoběhnout, Floyde,“ nedal si Backer pokoj. „Myslíš, že mi budeš stačit? Jsem sice starší než ty, už mi bude třicet, a taky už jsem dlouho netrénoval, ale myslím, že na mě nemáš.“

Vypadal v nejlepším náladě. Tenhle potrhlý velký kluk, uvažoval Floyd, že je oním královským úředníkem, který odsoudil vrahy, nechal je ocejchovat a poslal je zabíjet elfy? Už chápal, co Paul myslel tím dej si na něj pozor.

Přese všechno se nedokázal ubránit, aby Backera neobdivoval.

„Dokážu běžet noc a den a neunavím se,“ odfrkl pohrdlivě Floyd.

„Ovšem jen když mám v patách orčí komando,“ dodal.

Zasmáli se. A pak se Backer rozběhl.

Byl dobrý běžec, silný a vytrvalý, Floyd to musel uznat. On sám měl za sebou několik těžkých dnů a vlastně si po dlouhém pochodu z Orcigardu ještě neodpočinul. Měl co dělat, aby Backerovi stačil.

„Počítám s tím,“ vykládal Backer při klusu, „že brána Rudenrogu už bude zavřená.“

„A kde budeš spát?“ vyhrkl Floyd a zalapal po dechu.

„Neměj strach. Vnutím se k Oldrikovi. Víš - k tomu tesaři.“

„Uchhh?“ zafuněl Floyd. Opravdu neměl dechu na povídání.

„Překvapen?“ zasmál se Backer. Dýchal tak lehce a pravidelně, jako by se procházel v zahradě plné růží. „My se s Oldrikem dost často škorpíme. Oba chceme to samé, ale každý máme jinou představu, jak toho dosáhnout... Ve skutečnosti jsme spojenci.“ Dej si na něj pozor! Dej si na něj pozor! bušilo Floydovi ve spáncích.

Ostré tempo přešlo ve vytrvalý vlčí klus. Utíkali vedle sebe, rameno vedle ramene, dokud nedorazili ze skály na rozbahněnou cestu. Backer zvolnil. „Tohle je na zlámání nohou,“ podotkl.

Floydovi nezustalo dost dechu ani na to, aby přisvědčil.

Po rozšlapaném bahně, ztvrdlém na kost, klopýtal za královým úředníkem. Světla Rudenrogu se přiblížila.

Když vešli do ulice srubové části města, otočil k němu Backer tvář, postříbřenou měsíčním svitem. „Vyspi se dobře, Floyde. A nezapomeň zaplatit tu daň, člověče. Byl bych nerad, kdybys tě musel nějak popotahovat.“

kapitola desátá

PSÍ VYZVĚDAČ

Do hospody dorazil dlouho po půlnoci. Nakoukl do výčepu, několik pozdních opilců tam ještě pozorovalo bubliny v pivu. Došel nahoru, vzal za kliku. Co byli ubytováni U orčího hnátu, nikdy nezastrkávali závoru. To byl starý zvyk z Rudenrogu, ještě toho starého, kdy velitelem posádky byl Roger Snirega. Nezastrkávat závoru bylo jejich rituálem. Pokud budou dveře otevřené, nic zlého se nestane.

Tichounce vstoupil. Thorpi seděl za stolem, tak to bylo v pořádku. Na obou postelích se z polštářů zvedly rozcuchané hlavy. Jenže někdo tam byl navíc.

Na druhé židli naproti Thorpimu seděla drobná figurka. Měla zvláštní pozici - seděla na opěradle a nohy měla na sedačce.

„Kdes byl celý den?“ ozval se ze tmy Paul. „Někdo tě tady čeká.“

Floyd vzal naběračku a ponořil ji do vedra s čistou vodou. Zhluboka se napil. „Měl jsem těžký den,“ oznámil všem zúčastněným. „Vidím tě, Grinee.“

„I já tě vidím,“ zapípal droboučký elf, s nímž se Floyd včera setkal v kanále v Hlavním stanu Zabijáků orků.

„Neseš mi zprávu, Grinee?“

„Otec Morris je mrtvý. Zemřel. Bratr Patcham a Orclik-er-haut tě čekají v křovinách při východu z kanálu.“ „Otec Morris je mrtvý? Ah! Vždyť jsem s ním včera mluvil! To není možné!“

„Otec Morris je mrtvý,“ zopakoval lhostejně elf.

„Jak zemřel?“

„Selhání srdce.“

„Tys mu nemohl pomoci?“ obvinil elfa Floyd.

„Mohl. Byl bych mohl. Ale nevěděli jsme, že se něco takového může stát. Nečekali jsme to!“

„Puklo mu srdce,“ zašeptal Paul. „Ubohý otec Morris. Nezasloužil si takový konec.“

„Starej se o ty, kteří ještě žijí,“ utrl se na Floyda elfík. „Slíbil jsi pomoc bratru Patchamovi a Orclik-er-hautovi.“

„Pomohu jim. Pozitíí, Grinee. Vyříd' jim, že přijdu pozitíí. Vývedu je k průsmyku na zwergské straně Zrcadlových hor. Thorpi a tato mladá elfka půjdou s nimi.“

„Já už se k bratru Patchamovi nevrátím. Odcházím ještě dnes v noci,“ zapípal Grinee.

„Kam půjdeš?“

„Jdu za králem Eagerpem. Musím ho varovat. Vyslechl jsem hovor, který ho bude zajímat.“

„Co jsi vyslechl?“

„To není tvoje věc, Floyde Bartlette.“

„Třeba je to moje věc!“

„Třeba je a třeba není. Třeba spolu naposled mluvíme jako přátelé. Ty jsi člověk a já elf. Třeba se ještě setkáme. Ale už nebudeme přátelé.“

„Já nechci být tvůj nepřítel, Grinee.“

„Možná nechceš. Možná něco chceš, ale možná, že ve skutečnosti chceš něco jiného. Zdravím tě, Floyde Bartlette.“

Elfík sklouzl z opěradla, prosmýkl se otevřeným oknem a zmizel. Floyd rychle přešel k oknu a podíval se ven. Nic, žádný mrňavý elf na dohled. A dvůr pod oknem byl v hloubce deseti stop.

„Říká se o něm, že umí létat,“ řekl Floyd.

„On je gizmí,“ ozvala se Perette přesvědčivě. „On může mnohem víc.“

Floyd zavřel okno, z balíků, naházených v rohu, vytáhl dvě stočené přikrývky a rozhodil je na podlahu. Ještě než na ně lehl a usnul, dotkl se prsty kamenné sochy: „Zítřa, Alexandro. Dočkáš se.“

* * *

Spal dlouho. Matně si uvědomoval, že už je ráno a že ho někdo ohleduplně překračuje. Spal.

Spal, dokud jím Paul nešetně nezatřásl: „Tak co je, brácho? Už bude skoro poledne!“

Vyskočil z pokrývek: „Proč jste mě nevzbudili?“ Otevřel okno a rozhlédl se. Ráno už bylo pryč, ale poledne se zdaleka ještě nepřiblížilo. Oddechl si. Času bylo dost.

„Ještě neodcházíš, Paule? Ještě tě neodeslali zpátky do baronových lesů?“ zeptal se přítele.

„Zítřa. Tentokrát je to natuty. Vrchní lovci byl úplně střízlivý a dával si na čelo slupky z okurky. Zítřa se vracíme do lesovny, o tom není pochyb.“

„Zítřa...“

Zítřa Paul odejde, Floyd odvede Thorpiho s Perette za Drobečkem a bratrem Patchamem, všechny je pak doprovodí na starou stezku mezi lesem Izironk a zwergskými doly. K večeru se vrátí a vstoupí do králových služeb.

Dobrodružství skončilo. Definitivně, neodvolatelně.

Už zbývá jen pomoci Alexandře. Brzo po poledni se Floyd dozví, zda bude malá zlodějka žít, nebo jestli zůstane navěky zakletá do kusu kamene.

„Paule,“ požádal přítele, „mohl bys mi sehnat loďku?“

„Loďku?“ „Jo, loďku. Drobeček s bratrem Patchamem táboří u paty rudenrožské skály. Můžu se za nimi dostat buď kanálem, nebo po vodě. A kanálem to nepůjde, protože se nedostanu k žádnému vchodu.“

„Ty jsi blázen,“ vybuchl Paul. „Myslíš, že si nechám ujít, jak se tady z té sochy stane člověk?“ zaklepal kotníky na kámen a ten jemně rezonoval.

„Ty taky chceš jít k čarodějce?“

„To si piš, že chci. A Perette taky. Jsme přece parta, ne?“

Jistě. Parta, která už zítřa přestane existovat.

„Tak dobře,“ rezignoval Floyd. „Ale k čarodějce jdeme až po poledni. Do té doby by ses snad mohl po nějakém člunu podívat, ne?“

Paul s brbláním odešel shánět člun a Perette vzal s sebou. Floyd a trpaslík osaměli.

„Thorpi,“ řekl Floyd, „zítřa vás zavedu na stezku do zwergského průsmyku. Tebe, Perette, Drobečka a bratra Patchama,“

Zwerg přikývl, že rozumí.

„Já se vrátím zpátky. Sem do Rudenrogu. Přijmu zaměstnání v králových službách... Je tu jeden problém - podle místních zákonů si musím nechat ocenit majetek a zaplatit daň. Rozdělíme kořist z Orcigardu. Tři díly - já, ty, Alexandra.“

Zwerg beze slova odepnul ze silného trupu široký kožený pás. Pás byl dutý a uvnitř napěchovaný diamanty, rubíny, smaragdy a dvojími zlatými mincemi. Floyd měl pod košilí také opasek, ten ale nebyl dutý, na jeho vnitřní straně byla našita hustá řádka malých brašniček.

Zavřeli okno a zastrčili závoru. Pak obsah opasků vysypali na stolní desku. Hromádka zazářila zlatým leskem mincí a barevnými odlesky drahokamů.

„Máš nějaký zájem na některé z těch věcí, Thorpi?“ zeptal se Floyd. Zwerg zalovil v hromádce a vytáhl velký přírodní krystal křišťálu.

„Dar pro mého knížete,“ řekl. „Pokud mne přijme...“

„Nech si ho,“ kývl Floyd. „Nebudu ho počítat.“

Pak se dal do rozdělování kořisti. Deska stolku byla malá a hromádka velká, svůj a Alexandřin podíl musel ukládat na postel. Nejprve rozdělil mince, s těmi nebyl problém. Rozpočítal je na tři díly a bylo hotovo.

„Nevyznám se v těch kamíncích, Thorpi. Dokázal bys je rozdělit i poslepu?“

„Dokázal,“ kývl zwerg. Silnými prsty vjel do hromádky a začal ji třídit. Šlo mu to neuvěřitelně rychle a pokud to mohl Floyd posoudit, byl i neuvěřitelně přesný. Smaragdy ke smaragdům, rubíny k rubínům, vždy přibližně stejné velikosti. Poškozené kameny ukládal stranou.

Floyd se díval, jak se zwergovy ruce mihají a žasl. Slepý člověk je skoro mrtvý, uvědomil si. Ale slepý zwerg? Došel ze srdce Orcigardu až sem, cestou přizabil jednoho griffita a tady sám, bez pomoci, složil dva lupiče. Třídí barevné kamínky lépe, než bych to dokázal já. Zřejmě má kromě očí ještě nějaký další smysl...

„Hotovo,“ řekl zwerg. Na desce stolu ležely tři stejné díly.

„Jak jsi to dokázal, Thorpi?“

„Slyším zvuk kamenů. Cítím jejich teplotu. Každý druh má jinou..., ty to nepoznáš?“

„Ne,“ Floyd shrnul svůj podíl, nastrkal jej do brašniček na opasku a ten si zase připnul pod košilí, Alexandřin podíl shrnul do plátěného sáčku od mouky a podal zwergovi: „Nech to zatím u sebe, Thorpi. Jdu si nechat svůj podíl ocenit ke starému Muskimu Gormoonpovi. Taková jsou teď pravidla...“

* * *

V pevnostní bráně nikdo nestál. Floyda to překvapilo. Ať se dělo, co chtělo, vždycky tam postával otrapa s halberdou a obtěžoval slušné lidi otázkami. Dneska nic.

O chvíli později pochopil, proč byla brána prázdná - všichni ti polouniformovaní šašci stáli před směnárnou Muskiho Gormoona.

„Děje se něco?“ zeptal se Floyd krajního z nich.

„Jasně, že děje, ale do toho ti nic není!“

„Hele, protiorčí poradce,“ vyhrkl jiný, ten ze včerejška, a nebyla v tom ani stopa po ironii. „Pusťte ho dál,“

Floyd vzal za kliku dveří a pokusil se otevřít, šlo to ztuha. Zabral pořádně a pootevřel dveře alespoň na škvíru, kterou by mohl projít. Do vzniklého otvoru vypadla lidská hlava.

Měla rozšklebená ústa a vyvalené oči, visela na zplhlém krku, který patřil k trupu. Trup byl jakýmsi zvláštním způsobem připevněn k vnitřní straně dveří.

„Říkal jsem, aby sem nikdo nechodil!“ zaječel z krámků hlas Joselina Backera, králova místodržícího.

Floyd odstrčil hlavu a prodral se dovnitř. Pochopil, jakým způsobem je mrtvola připevněna ke dveřím - byla přistřelena šipkou. Trošku zvláštně. Mrtvý muž se tiskl ke dveřím břichem, jako by chtěl právě odejít nebo uprchnout, a v tu chvíli dostal do zad zásah. Šipka, zřejmě vystřelená z kuše, mu projela tělem až po opeření. Z těla stékala po vnitřní straně dveří krev a vtékala do krámků.

Na zemi ležel nznak Rufio, tomu trčela šipka z ramene. Hrdlo měl prot'até až k páteři, z přetržených tepen mu zvolna vytékala krev, v červeném mase prosvítaly světlé chrupavky dýchací trubice. Krev, krev, všude krev. Dalo by se říct, že si Muski Gormoon pořídil červenou podlahu.

Na židli v koutě seděl onen vlasatý mládenec, kterého si Muski pořídil jako strážce. V obličeji byl bledý jako stěna. Plakal, zřejmě byl v šoku. Do půl těla byl svlečený a jakýsi muž mu ošetřoval dlouhý šrám na žebrech. Kromě tohoto zranění měl Muskiho strážce zakrvácené rameno, a když se Floyd podíval zblízka, uviděl, že má levé ucho rozervané na cáry.

Joselin Backer stál před pultem, Muski Gormoon na svém místě za pultem. Kromě nich tam byl už jen černý pes, postával na jediném nezakrváceném místě podlahy, prudce dýchal, žebra se mu v rychlém rytmu zdvihala.

„Co tady chceš, Floyd?“ řekl unaveně Backer.

„Přišel jsem kvůli té dani.“

„Tak to budeš muset počkat. Nějak mi to tady přerůstá přes hlavu...“ Otočil se k Muskimu: „Říkal jsem vám přece, abyste jim zaplatil! Vysvětloval jsem vám, že nejsme ještě dost silní, abychom se s nimi vypořádali! Byli bychom je dostali, až posílím městskou gardu!“

Muski zavrtěl hlavou: „Já budu platit králi - a pak už nikomu jinému.“

„Mně jste tvrdil, že jste jim zaplatil!“ zaječel dlouhovlasý mladík. „A teď se na mne podívejte! Přišel jsem o ucho!“

„Bud' zticha, blbče, za to jsi placený. Kdybys udělal to, co jsem ti říkal, nemusels mít ani škrábnutí. Přišli nás jen postrašit!“

„Postrašit? Jen se na mne podívejte - to je moje ucho a já s ním takhle budu muset žít až do smrti. Nemluvil byste tak, kdyby to bylo vaše ucho!“

„Přišli nás postrašit,“ zopakoval Muski, „ale já jsem postrašil je. Postrašil jsem je tak dokonale, že tihle dva už určitě neprijdou.“ Nervózně se zasmál.

„Tak dost,“ bouchl Backer pěstí do prodejního pultu. „Tohle vůbec není k smíchu.“

„Jak jste je dostal?“ užasl Floyd. „To vy sám?“ „Mám tady nainstalované samostřily,“ mávl Muski rukou kolem dokola. „Spouštějí se tady zpod pultu.“

Sáhl pod pult, jako by jim chtěl něco předvést, a Backer znovu zaječel: „Nesahejte na to, Gormoone! Chcete prošpikovat i nás?“

„Tohohle jste podříznul vy, pane Muski?“ zeptal se Floyd s obdivem a ukázal na Rufia.

Klenotník hodil na pult zakrvácenou orčí šavli: „Co si člověk neudělá sám to nemá.“

Backer byl bledý vzteky: „Víte vy vůbec, že vlastnit zwergské samostřily je trestné? Myslím, že vás budu muset nechat zavřít, Gormoone!“

Muski se pousmál: „Co si o sobě myslíte, vy idiote? Já jsem královský oceňovač majetku. Jsem králův úředník a nepodléhám vaší pravomoci!“

„Cože?“ zesinal Backer. „Ten kšeft s oceňováním majetku jsem vám přece dohodil já!“

„V tom případě jste udělal velkou chybu. Mé slovo je teď stejně dobré jako vaše. A já už jsem udělal opatření. Před nedávným jsem odeslal přímo do Thonnieriky, na adresu královny kanceláře, stížnost na vaši neschopnost.“

„Vy jste se zbláznil!“

„Nejste schopni v Rudenrogu zajistit pořádek a bezpečí, pane Backere. Paktujete se s lupiči. Nebo snad chcete tvrdit opak?... Ten pes je váš?“ ukázal na elfího ohaře.

„Nee...“

Muski přešel ke dveřím a s obtížemi je otevřel, nohy mrtvého muže drhly o podlahu. „Vypadni, potvoro!“ houkl na psa.

A pes šel.

Floyd vyklouzl za ním.

Až do této chvíle si neuvědomil, jak zvláštně se pes chová. Všechno sleduje, je vždycky tam, kde se něco děje. Vzpomněl si, jak mu Feleara vyprávěla, že někteří vyšlechtění elfští psi dokážou telepaticky rozmlouvat se svým pánem. Že by to byl zvěd? Psi zvěd? Ale pro koho získává zprávy?

Sledoval ho. Bylo to snadné, pes se choval úplně bezstarostně. Zabočil za tři rohy, vyskákal po trojích schodištích, prošel dvěma uličkami a vydal se podél zdi bývalé misie. Kam jde? Napadlo Floyda. Tohle je přece slepá ulice.

Vzpomněl si, že na konci uličky bývala malá železná vrátka do misijní zahrady, nepamatoval si však, že by je byl kdy někdo použil. A přece pes mířil přímo k nim. Zaškrábal na ně packou a čekal.

Zámek cvakl, dveře se otevřely a pes vklouzl dovnitř.

Floyd se vracel zpátky s hlavou plnou myšlenek.

* * *

Když Paul a Perette vstoupili do dveří hostinské místnosti, zastihli Floyda do pasu svlečeného, jak si před malým zrcátkem nožem sdírá z tváře vousy. Obrátil se k nim, obličej ještě částečně pokrytý mýdlovou pěnou.

„Holíš se?“ podivil se Paul. „Proč?“

„Nevím,“ pocukl Floyd rameny. „Asi se chci zase stát sám sebou.“

Dokončil holení, přetřel si tváře kořalkou z láhve, nůž pečlivě oťel a zastrčil zpět do boty.

„Počkáš tu na nás, Thorpi?“ zeptal se zwerga. „Nemusíš jít s námi, já a Paul ponese nosítka.“

„Půjdu také,“ řekl zwerg.

„Dobře. Jak chceš. Perette tě povede.“

* * *

Čarodějka byla překvapena, že jich přišlo tolik. Floyd, Thorpi, Paul a Perette. A zkamenělá Alexandra.

Nic nenamítala, všechny vpustila dovnitř. Vměstnali se do pokojíku, který pro ně byl dost malý.

Floyd otevřel hrnec, zvnitřku se vyřinulo aroma silné kořalky, které přebilo všechny rafinované, jemné vůně čarodějčina kabinetu. Zalovil v hrnci a vytáhl za vlasy bledou hlavu s vytřeštěnými očima: „Tohle je vaše mzda, Jacinto,“

„V pořádku,“ kývla.

Položili kamennou sochu na pohovku a rozestavili se u zdi.

„Prosím o klid,“ řekla Jacinta. „Musím se soustředit.“

Měla připraveny láhve s různobarevnými tekutinami a miskou se šedým práškem. Na stolek rozložila papíry, do kterých se neustále dívala. Polévala sochu tekutinami, zatímco polohlasně recitovala nesrozumitelné básničky - Floyd měl pocit, že to nejsou zaklínadla, ale jakýsi způsob měření času. Nakonec sochu poprášila práškem, který se ze všeho nejvíce podobal popelu.

Vyčerpalo ji to. Sedla na židličku a oťela si pot, který jí ve stružkách stékal s čela na tváře. „Teď by se to mělo stát.“ řekla. Unavená vypadala ještě starší, než když ji Floyd viděl poprvé.

Zírali na kamennou sochu, popadanou tekutinami, poprášenou popelem. Nic se nedělo.

„Neměli bychom ji těmi vodičkami pomazat ze všech stran?“ zeptal se Floyd opatrně.

„Ne, stačí částečný kontakt,“ hlesla Jacinta. „Mělo by to působit...“

Neznělo to moc jistě.

Proměna proběhla tak, jak si ji Floyd i Paul představovali. Kámen se náhle prolнул s pokožkou, vlasy i látkou šatů. Bylo to rychlé. Místo kamenné sochy ležela na pohovce mladičká dívka s prohnáním výrazem ve tváři.

Floyd si představoval, že až se probere, řekne některou z obvyklých vět, například: Kde to jsem? Nebo: Co se to se mnou stalo?

Neřekla nic z toho. Pootevřela suché rty a zasípěla: „Mám žízeň.“

Čarodějka zřejmě věděla, co bude následovat, a podala Alexandře pohár s vodou. Ta jej vyprázdnila a chtěla další.

Vypila tři poháry a pak řekla: „Je mi zima... Chce se mi spát.“

Vyvedli ji na ulici. Klopýtala po rozpáleném dláždění, usínala v chůzi. Paul ji musel podepřít, aby neupadla.

Floyd se ještě otočil k čarodějce: „Díky, paní. Chtěl bych vám dát nějakou premii...“

Stárnoucí žena se na něj smutně usmála: „Jsme vyrovnáni.“

Rozpálenými ulicemi dovedli Alexandru k Orčímu hnátu a tam ji uložili do postele. Přikryli ji dekou a rozsadili se kolem ní,

„Zase jsem se nic nedozvěděl,“ zahučel Paul. „Zeptám se teda přímo: Gordon Fee je mrtvý, že?“

„Ano,“ kývl Floyd. „I Rónard a obě elfky,“

„Jak to?“ vykřikla Perette. „Vždyť jste řekl, že odešli na sever!“

Floyd mlčel.

„Přemýšlel jsem o tom,“ řekl Paul. „Vzpomněl jsem si, co se povídá - že staří Zwergové, pokud nepadnou v boji a mají pocit, že už žijí příliš dlouho, odcházejí zemřít do plání, kde leží věčný sníh. Na sever. Podle toho také říkají, když někdo zemře: odešel na sever.“

Perette se tiše rozplakala: „Feleara je mrtvá... Jak to? Vždyť Gordon slíbil, že nám pomůže s lesem Izironk? Jak mohl porušit slovo? Loni byl ještě čas, ale teď už je pozdě!“

„Je pozdě,“ souhlasil s ní Floyd. „Ale Gordon Fee nepočítal s tím, že zemře. Myslel, že zabijeme Touraina a vrátíme se ještě před koncem léta.“

„To není možné! Jak to, že považoval Touraina za důležitějšího než náš les? Touraina mohl přece zabít kdykoliv!“

„Nemohl,“ potřásl hlavou Floyd. „Vyskytla se potíž,“

„Potíž?“

„Obě elfky byly těhotné. Se mnou. Každá z nich čekala moje dítě... Gordon věděl, že pokud zaváhá, obě elfky už budou v takovém stupni těhotenství, že s ním nebudou moci jít pustinou. A pak, až porodí, odejdou z party. Potřeboval je! Byly dobře vycvičené, zkušené, sešvané. Takové dvě bojovnice by už nenašel. Navíc byly jejich magické schopnosti znásobené těhotenstvím... Rónard tou dobou podnikal pokusy s jasnozřivostí. Od likarijských goblinů získal nějaké artefakty, které pocházely přímo z Tourainovy Citadely. Věděli jsme už, že Citadela je jedním ze starých pterrských paláců. Měli jsme dobrou představu o pterrské architektuře a způsobu stavění. Věděli jsme, že do Citadely se pravděpodobně můžeme dostat katakombami, jejichž vyústění bude mnoho mil od samotného paláce. Rónard pomocí artefaktů určil, kde je vchod do katakomb... Bohužel se nemýlil... Vstup do podzemí byl v jakýchsi ruinách, které poměrně přesně lokalizoval a které ani nebyly hlídány orky nebo Tourainovými bestii. Touraine zřejmě o tajných chodbách pod Citadelou nevěděl, nevím. Vešli jsme dovnitř a pak už se dalo jít jen vpřed...“

Paul se nevesele zasmál: „Takže to ty jsi příčinou zániku lesa Izironk. Zbouchnul jsi dvě elfky - a kde je teď les? Na prach shořel..., volí ho vypili.“ „Ano,“ přisvědčil Floyd. „Udělal jsem to já.“ Paul vstal: „Jdu si někam dát panáka. Dneska se opiju. Pojď se mnou, Perette.“ Obrátila k němu uplakané oči: „Nemůžu.“ „Nemůžeš? Proč bys nemohla? Oni jsou mrtví. Les Izironk je pro vás ztracený. Nic s tím nezmůžeš. Starej se o ty, kteří ještě žijí. Třeba o mne. Kdo mi pomůže, až mi bude hrozně špatně?“

Usmála se. „Já. Já se o tebe budu starat.“ Odešli a nechali Floyda s Thorpim a spící Alexandrou. „Thorpi, myslíš, že je to opravdu moje vina? Kdybych neudělal elfkám děti, zůstal by Izironk králi Eagerpe?“

„Nee,“ zahučel zwerg. „Za nic nemůžeš. To Gordon byl posedlý Alarichem Tourainem. Pamatuješ si, kdy jsme vyrazili? Den poté, kdy Rónard určil místo vstupu do podzemí.“

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

HESLO: Eagerpe, elfský král Termín „král“ je v případě elfského společenství zavádějící. Elfské slovo craech, které je označením elfských vůdců, znamená něco jako „ten, který byl určen“. Elfský vůdce se vůdcem rodí, je pro své vůdcovství předurčen vynikajícími schopnostmi, které ostatní elfové vycítí a respektují je.

Eagerpe byl nejlaskavější z laskavých elfů. K jeho přátelům přináležely tak význačné osobnosti jako král Jonn, baron Lecter z Gentu a čaroděj Rónard. Vždy a za všech okolností se stavěl k lidem přátelsky, i když to byli lovci, pořádající hony na jeleny na elfském území, nebo dřevorubci, zatínající ostré čepele do kmenů lesa Izironku. Jiní, méně důležití členové elfského společenství, podnáčelníci a gizmíové (elfští kouzelníci) prý chtěli proti lidem zakročit silou a vyhnat je z Izironku i z území, která patřila podle mnoha smluv elfům. Eagerpe to však nikdy nedovolil.

Právě jeho smířlivost byla příčinou pozdější tragédie. Dřevorubci z Glen Karhó mytili okrajové části Izironku, a tím poškodili cosi v ochranném mechanismu lesa. Izironk, obrovská živoucí bytost, byl poraněn a jeho přátelská magie se změnila na nepřátelskou. Než se elfové odhodlali své území bránit, bylo pozdě. Neměli zač bojovat. Les je nechtěl.

Elfský exodus z lesa Izironk začal podle dostupných údajů zhruba někdy kolem roku 155 letopočtu království Arkastie, začátkem šedesátých let pak kulminoval. Zwergové zpřístupnili elfům stezku přes hřeben západních Zrcadlových hor. Elfové odcházeli do Bier-logu (Gordonovy země), což je obrovské území plné lesů a úrodné půdy, dno pradávného sladkovodního jezera. Na jaře roku 168 tam odešel i král Eagerpe, poslední z posledních. Nikdo z elfů už v Izironku nezůstal.

V roce 167 byl zabit Alarich Touraine a Gordonova země se otevřela i lidem. Nastala prudká kolonizace tohoto území, které lidé z Arkastie pokládali (na základě starých průzkumů, provedených Gordonem Fee) za prázdné. Už v létě roku 168 nastaly první srážky mezi elfy a kolonisty - elfové se vzdali Izironku bez boje a poučili se. Byli plni rozhořčení a odhodlání. Koncem léta se král Eagerpe vrátil do Izironku a s ním dvanáct jeho vybraných bojovníků.

Můžeme se jen dohadovat, co se stalo. Les Izironk zešílel a s ním zešílel i elfský král.

Se svými bojovníky vyvraždil Eagerpe několik dřevorubeckých osad, ale i farmářských vesnic. Pobílel desítky, snad stovky lidí. Provedl útok na Glen Karhó a stáhl se teprve poté, kdy on i jeho bojovníci vystříleli všechny šípy. Tito elfové, odedávna nenávidějící oheň, si osvojili ohňová kouzla, aby mohli zapalovat sruby, sýpky, stáje...

Na zdech domů vypálených, vyvražděných osad nechávali elfové desítky těchto nápisů: „Chcete válku? Tady je.“

Po onom krvavém podzimu roku 168 se elfové stáhli do hloubi Izironku. Vzhledem k tomu, že elfové jsou dlouhověcí, je možné, že tam král Eagerpe se svými dvanácti bojovníky stále ještě přebývá.

kapitola jedenáctá

MUŽ BEZ JMÉNA, JMÉNO BEZ MUŽE

Pololežel, poloseděl na lůžku. Na protější posteli zhluboka oddechovala Alexandra, přikrytá pokrývkami, tvář zalitou potem. Slepý zwerg seděl za stolem, nehybný jako socha.

„Thorpi?“ zeptal se Floyd. „Pamatuješ na Citadelu?“

„Horghh!“ zachrchlal zwerg. „Dobře si pamatuju!“

„Nemyslím na ten první den, ve kterém jsme porazili Touraina. Myslím na ty další dny... a měsíce, které jsme tam strávili.“

„Ahhh! Pamatuju si. Něco. Bolest...“

„Myslel jsem, že zemřeš. Ztratil jsi tolik krve. Obě nohy jsi měl zlomené..., dva prasklé obratle, nějaká vnitřní zranění. Nedával jsem ti vůbec žádnou šanci.“

„Přežil jsem. Uzdravil jsem se.“

„To Gordon na tom byl mnohem lépe. V prvních dvou dnech se dokonce sám pohyboval... Měl rozbité ledviny a bodnou ránu v tříslech. Nějaký z těch... kostlivců... se mu zespodu dostal pod krunýř. Kromě toho schytl asi deset šípů - do rukou, do stehen... Dostával jsem je z něj celé odpoledne.“

Jak říkám, Gordon mi pomáhal, když jsem ti rovnal stehenní kosti a dával tvoje nohy do dlah. A přece byl Gordon do dvaceti dnů mrtvý... Do té rány v tříslech se mu dostala sněť. Poslední dny blouznil. Mluvil s mrtvými — s Rónardem, Felearou, Baugée. Mluvil i s tebou, protože i o tobě si myslel, že už jsi zemřel... Omlouval se jim... vám. Vyčítal si, že způsobil vaši smrt.

Pohrbil jsem ho k ostatním. Vykopal jsem hrob pro Rónarda, Felearu i Baugée uprostřed nádvoří Citadely. Válečným kladivem, které jsem našel v budovách, jsem rozbil ty barevné dlaždice uprostřed nádvoří, abych se dostal k hlíně. A pak jsem čekal. Dlouhé dny jsem chodil po Citadele, prohlížel komnaty, pokoje, Tourainovy laboratoře, ve kterých pomalu umíraly zárodky stvůr. Dával jsem ti pít, převlékal tě, převazoval jsem ti rány, srážel jsem ti horečku studenými zábaly. A ty jsi pořád neumíral.

V jednom sklepení jsem našel ohromnou hromadu včelího vosku. Proč tam byla? Nevím. Kdo ji tam dal? Snad ještě ti

Pterrové. Ti, kterým říkáš rasa Ógii. Neměl jsem jinou zábavu, a tak jsem ten vosk vytahal na nádvoří. Nad hrobem našich přátel jsem z vosku vymodeloval obelisk.

Voskový obelisk.

Myslel jsem, že se později do Citadely vrátím a přivedu s sebou sochaře a kameníky, kteří pak nad hrobem postaví mohyly a vztyčí skutečný obelisk - obelisk z té nejtvrďší žuly.

Viš, nádvoří Citadely je obeháno vysokými budovami a slunce na ně zasvitne každý den jen na pár okamžiků.

Sluneční světlo mému obelisku neuškodí. Jenže vosk není nijak trvanlivý materiál. Teplo, zima, déšť, vítr - to všechno bude voskový obelisk pomaličku umenšovat. Jak dlouho tam ten obelisk vydrží? Pět let? Spíš méně. Voskový obelisk, jediná připomínka našich přátel, zmizí.

Náhrobek z vosku - to je ten pravý náhrobek pro válečníka. Viš, co se stalo s jeho jménem? Jdeš po Rudenrogu, ptáš se kolemjdoucích a oni se diví: Gordon Fee? Kdo je to? Jen pár lidí z těch, kteří jsou dnes v Rudenrogu, ho znalo osobně. A za rok už na něj zapomenou všichni. Gordon Fee, který zabránil porážce našeho království v jedné z válek s vévodstvím Barro. Objevil Biegro-log. Vedl výpravu, která zničila Alaricha Touraina, temného mága.

A nikdo už ho nezná. Jako by nikdy nebyl.“

Mlčeli.

„Někdo to tak zařídil,“ zachrchlal po chvíli zwerg. „Někdo se postaral, aby si na Gordona už nikdo nevzpomněl.“

„A kdo? Kdo by to mohl zařídít?“

„Ten, kdo ukradl Gordonovi jeho zásluhy. Ten, kdo se vydává za vítěze nad Tourainem.“

„Baron Lecter z Gentu? Ale takový člověk neexistuje! Nikdo ho nezná, nikdo ho nevidí! Jak by to mohl zařídít?... Ah! Thorpi! My máme jméno bez muže, jméno barona Lectera - jenže já znám i muže beze jména! Muž se psem... Muž s elfským ohařem, o kterém mluvil Ogg-rom-chu... Byl v orcigardských bažinách a teď je tady!... Thorpi, počkej tu s Alexandrou! Já vím, kde ho najít!“

Hrnul se ke dveřím. „Floyde! Počkej, Floyde!“ vykřikl zwerg. Bylo to poprvé po mnoha dlouhých měsících, kdy ho slyšel Floyd zvýšit hlas.

Ale nedbal toho.

* * *

Došel k železným vrátkům ve zdi misijní zahrady na konci slepé uličky. Přemýšlel, jak se dostat dovnitř. Napodobit psa, Zaškrábal na dveře, aby je ti na druhé straně otevřeli? A co když je právě teď pes uvnitř? Nechtělo se mu vynucovat si cestu škrábáním nebo klepáním, měl pocit, že by tím přišel o nějakou výhodu.

Zařídil se na zeď: byla vysoká asi osm stop, pro desetiletého chlapce, jakým byl kdysi, nepřekonatelná. Ale teď? Kdyby nadskočil a chytil se konečky prstů za okraj zdi, mohl by se vytáhnout nahoru. Rozhlédl se, zda je v uličce sám, a zkusmo nadskočil. K vrcholu zdi mu chybělo zhruba půl stopy.

Cítil rostoucí neklid. Musí se s tím mužem setkat teď - pak už bude pozdě. Ten tajemný Nikdo splétá příčiny a plánuje události tak, aby se podobaly náhodám. Má vždycky navrch, protože nikdo neví o jeho snahách.

Ještě jednou se rozhlédl po opuštěné uličce. Ustoupil k protější slepé stěně. Rozběhl se, povyskočil a špičkou pravé boty doskočil na kliku vrátek. Opřel se o ni a vymrštil se vzhůru. Prsty se zachytil za okraj zdi a přitáhl se nahoru.

Letmým pohledem zhodnotil zahradu. Čekal pečlivě obděláanou, přehlednou plochu, a místo toho uviděl vysoké kopřivy, přerostlou travu, lebedu. Přes vrcholky travin zahlédl vzadu nějaké barevné skvrny.

Přehoupal se přes vrchol zdi a skočil dolů. Dopadl do podřepu přímo na stezičku vyšlapanou v lebedě, ani při tom neudělal hluk.

V podřepu čekal, co se bude dít. Viděl ho někdo? Strhne poplach?

Nic. Pomalu se narovnal, poodstoupil a zahladil stopy, které při skoku vymáčkl do měkkého povrchu stezky. Vydal se po pěšině. Věděl, že jen o kousek dál, ukrytý v rybizových keřích, je starý zděný altán, který se dřív používal na uskladňování nářadí. Ten muž beze jména bude ubytovaný tam.

Od misijních budov k němu vítr zavál smích. Někde ženy tam seděly ve stínu jabloní a rozprávěly křiklavými hlasy.

Floyd přešel přes záhon s nevypletou mrkví, ztracenou v plevelu, pak přes záhon s vykvetlým salátem. Rádoví bratři i jejich svěřenci se o zahradu na jaře postarali tak, jak se má.

Ale pak už se o mrkev a salát nikdo nezajímal.

Rybizové keře byly hustě obsypány rudými přezrálými bobulkami, mezi nimi se bělaly obílené zdi altánu. K altánu byl nově postavený zděný komín, z jehož ústí stoupal bělavý kouř.

Floyd došel ke dřevěným dveřím altánu a zaklepal na ně.

Čekal, Pak se dveře otevřely, stál v nich muž, oblečený do kůže a šedého sametu. Krátce ostříhaný, tváře zarostlé hnědým kučeravým plnovousem. Byl to ten, kterého Floyd potkal druhého dne u místodržícího a pak ještě ve zwergské kantýně, když se vydával zabít Tyldu.

„Chtěl bych s vámi mluvit,“ řekl Floyd.

Na mužově tváři se objevilo lehké překvapení, které však ihned zmizelo. Mužův hlas zněl téměř potěšené: „Pan Floyd Bartlett osobně. Pojdte dál, prosím.“

Starý altán měl jedinou místnost o rozměrech pět krát čtyři kroky. Vešla se do něj široká postel, truhla, stůl se třemi židlemi, pár hřebíků zatlučených do zdi na pověšení šatstva, police s knihami. V koutě malý polokrb se žhnoucími uhlíky. Mladá žena v šedých šatech tam právě zdvihala z roštu cínovou konvici.

„Posaďte se,“ pokynul muž k jedné z židlí. „Dáte si se mnou čaj? Janno-Brigitto, jeden šálek tady pro pana Bartletta. Je to elfská směs, má povzbuzující účinky.“

„Já...“

„Ne, žádné drogy v tom nejsou. Buďte bez obav.“

Janna-Brigitta? blesklo Floydovi hlavou. To je přece ta dívka z Chawyny, o kterou se ucházeli všichni svobodní hraničáři. Ah! vydechl. Jsem na dobré stopě!

„Dám si čaj, díky.“ Janna-Brigitta před ně postavila šálky se zlatou tekutinou. Floyd ochutnal. Čaj byl horký, slazený medem a chutnal skvěle. Neznámý muž usrl ze svého šálku. „Tak povídejte, chlapče. Jak jste mne tu našel?“

„Vy jste,“ vyhrkl Floyd, „vy jste baron Lecter z Gentu!“

Vousáč nadzdvihl obočí na znamení údivu: „Obdivuji se vaším pátračským schopnostem, Floyd. Ano, Lecter z Gentu, to je moje jméno.“

„Loni v létě jste vyrazil do Orcigardu, protože jste věděl, že Alarich Touraine je mrtvý.“

„Proč myslíte, že to bylo takhle?“

„Touraine byl zabit na rozhraní jara a léta. S jeho smrtí se zborily hraniční sloupky, které vytvořil pomocí magie. Nějak jste se to dozvěděl.“

„Skvělá dedukce, chlapče. Nechcete zakousnout koláček? Nebo preclík? Jsou čerstvě pečené, právě přinesené z pekárny. Pekař je jedním z mála lidí, kteří tu zbyli ze starých časů - věděl jste to? Mluvil jste už s ním?“

„Ne. S pekařem jsem se nikdy dobře neznal...“

„Uvažujete správně, Floyd. Muž z posádky místního velitele přinesl do Thonnieriky zprávu, že hraniční sloupky popraskaly. Znamenalo to, že náš společný přítel Touraine je zřejmě mrtev, což, jak se později potvrdilo, byla pravda.“

Baron Lecter ukázal do kouta a Floyd s úžasem zjistil, že je tam odložena jeho sítěná taška s hliněným hrncem, kterou v poledne dal Jacintě jako odměnu za odčarování Alexandry.

„Chcete snad Tourainovu hlavu zpátky, chlapče?“

„Ne. K ničemu by mi nebyla... To vy jste poslal ty dva zabijáky na Thorpiho?“

„Taktak, mládenče. K cíli vedou různé cesty. Jedna nevyšla, druhá vyšla.“ „O tom, že mám hlavu, jste se dozvěděl od Backera, místodržícího.“

„Ano. Ale abych se vrátil k těm prasklým Tourainovým sloupům. Muži, který zprávu přinesl, jsem nabídl dobré zaměstnání. Za to, že zprávu pozdrží, pochopitelně.“

„Tomu nevěřím! Nikdo z vojáků Rogera Schniregy by se nedal podplatit.“

„Asi jsem se nevyjádřil přesně. Jistě, přišel voják z pevnosti, předal zprávu nějakému hodnostáři a zase šel. Já jsem podplatil právě toho hodnostáře.“

„A pak jste se vypravil do Orcigardu.“

„Chytil jsem příležitost za pačesy, jak se říká. Vystrojil jsem oddíl o síle sto dvaceti mužů a skočil jsem do toho rovnýma nohama.“

„Vytáhl jste do Orcigardu s velikou parádou. Tak, aby to v Thonnierice každý věděl.“

„Za zvuku bubnů a píšťal. Pod rozvinutými prapory. Nedokážete si představit, chlapče, co to stálo. Vystrojení oddílu v tak krátkém čase i celá ta paráda. Krvavě jsem se zadlužil.“

„Budu hádat, barone,“ osmělil se Floyd. „Vešel jste do Orcigardu a zmizel v bažinách. Asi tak za měsíc onen hodnostář, kterého jste podplatil, rozhlásil, že právě dorazil posel z Rudenrogu se zprávou, že Tourainovy sloupky popadaly. Což mělo znamenat, že vaše výprava byla úspěšná.“

„Hádáte správně. Bylo to tak.“

„Když jste to zařídil takhle - proč jste vlastně šel do Orcigardu? Proč jste se na ten měsíc někde neschoval?“

„Sto dvacet vojáků, chlapče, nepodplatíš. Musel jsem mít nějaké trofeje, zážitky. Oddíl musel trochu prořídnout, abych ušetřil na žoldu. Naivně jsem si myslel, že projdu Orcigardem až k Citadele a tam seberu kosti Alaricha Touraina, kterého po dvou stoletích konečně trefil šlak.“

„Jenže jste se přepočítal. Orcigard vás dostal.“

„Jak to všechno víš, Floyd? Cožpak jsi mluvil s někým, kdo Orcigard prošel se mnou?... Ty vlastně znáš Orcigard dobře a tak víš, co tam je. Bažiny a zase bažiny. Zrůdy vyrobené Tourainem. Jak mohli ti... Pterrové žít v bažinách? Jak tam mohli vystavět takové paláce?“

„Dříve tam nebyly bažiny. Pterrové měli na přítocích Lodusu a Vickey závlahové a odvodňovací kanály. Když Pterrové odešli, celý ten systém se zhroutil. Teprve pak tam vznikly bažiny - a pak se tam natáhli i orkové, protože oni v bažinách žijí.“

„To jsou pro mne cenné informace, Floyd. Odvodňovací kanály... Já jsem viděl jen bažiny, prales, mračna komárů. Někde ty ruiny také, oni ti Pterrové byli zřejmě úžasní stavitelé. Dobyli jsme a vypálili tři orčí města. S těmi orky nebyly žádné problémy, až mě to překvapilo. Myslel jsem, že jsou nebezpečnější. Horší potíže nám způsobily Tourainem vytvořené bestie. Například jsme narazili na takového obrovského ježka, který dokázal vystřelovat bodliny jako šípy z luku. Devět mých mužů pobodal, čtyři pak zemřeli. V těch bodlinách byl zřejmě nějaký jed.“

„To byl igler,“ kývl Floyd. „Dá se zabít poměrně snadno, když víte, jak na to. A ještě k těm orčím městům: orci nežijí ve městech, ale v osadách. V době, kdy jste tudy procházeli, nebyli v osadách žádní samci. Žádní bojovníci. Ti byli na lovu, opatrovali maso na zimu.“

„Aha..., máš asi pravdu. Mezi mrtvolami orků nebyli téměř žádní dospělí bojovníci. Myslel jsem, že při našem útoku uprchli a zanechali nám svá mláďata a samice napospas. Jak mohou mít orkové takovýhle idiotský systém? Zanechají své osady bez ochrany...“ „Orčí osady byly v bezpečí. Nikdo na ně neútočil. Bylo to proti zásadám slušného chování. Ano, jednotlivé orčí klany někdy mezi sebou bojovaly, tajně, aby se to nedozvěděl Touraine, protože on takovéhle rozmlísky mezi orky tvrdě trestal. Ale orkové nikdy nezabíjeli samice a mláďata svých nepřátel. Ovšem pokud pobili samce nepřátelského klanu, odvedli samice a mláďata do otroctví.“

„Tomu rozumím. Ale co Gordon Fee? A on přece nebyl sám - byla tu další komanda místní domobrany. Ta Jasmína...“

Floyd se otřásl odporem. „Nikdy bychom nenapadli nechráněnou orčí vesnici, barone. Nikdy! Nic by nás nedonutilo

zmasakrovat samice a mláďata!“

„Jasně,“ přikývl baron. „Rozumím vašemu pojetí cti a morálky. Takže jsem teď ve tvých očích asi trochu klesl, že?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Floyd. „Nevím. Ještě nevím, co si o vás mám myslet.“

„Může tě utěšit, že jsme se později střetli s orčím oddílem, který byl opravdu tvrdý.“

„Ale před tím jste zabloudili,“ nadhodil Floyd.

„Ano. Bloudili jsme v těch prokletých bažinách, trpěli horečkami a průjmami. Bažiny zdecimovaly mé muže na polovinu.“

„Divím se, že jste si nenajali průvodce. Třeba v Glen Karhó. Nebo v Chawyně.“

„Neměl jsem ponětí o nějaké Chawyně. A pak - uznej sám - najmout si pár hraničářů by nebyl dobrý tah. Musel bych je pak zlikvidovat jako nepohodlné svědky. Takové věci já vyřizuji velice nerad. Udělal jsem něco lepšího. Koupil jsem si elfského ohaře. Stál mraky peněz, ale vyplatil se.“

„To váš pes objevil hraničáře z Chawyny, kteří po nezdařeném útoku na Likario prchali před spojenými oddíly orků a likarijských goblinů.“

„Ty jsi mluvil s některým z těch hraničářů? Ale ne, to přece není možné. Třeba s nějakou ženou z Chawyny?“

Floyd se rozhodl vyrazit s těžkým kalibrem: „Vyprávěl mi to jeden z těch orků, kteří hraničáře pronásledovali.“

Baron Lecter se na něj užasle zadíval: „Fenomenální... Nikdy mne nepřestaneš překvapovat, chlapče. Ano, tak to bylo. Objevili jsme hraničáře z Chawyny - moji žoldnéři pak udeřili na orky a zdecimovali je. Byl to dobrý boj, i já jsem se ho zúčastnil. Zachránili jsme hraničářům životy a oni se pak stali na oplátku naší záchranou. Vyvedli nás z bažin.“

Floyd cítil, že se dobírá k jádru problému. Teď objasní zmizení lidí z Chawyny a z osad. Zadíval se na Jannu-Brigittu a řekl: „Hraničáři vás vyvedli z bažin a dovedli do Chawyny.“

Janna-Brigitta, která do této chvíle cosi kuchtila na otevřeném ohni, si sedla na malou stoličku vedle polokrbu. V obličeji byla bledá jako stěna, ruce stiskla mezi koleny.

„Není moje vina, co se stalo v Chawyně!“ vykřikl baron Lecter. „Onemocněl jsem! Trpěl jsem hroznými průjmy... Náš oddíl se roztáhl na délku jednodenního pochodu a já jsem zůstal v zadním odřadu. Do Chawyny jsem dorazil příliš pozdě!“

Janna-Brigitta udělala pohyb, jako by chtěla schovat hlavu pod stříšku z propletených prstů.

„Lidé z Chawyny přijali vaše žoldáky jako přátele,“ pochopil náhle Floyd. „Nakrmili je. Postarali se o ně. Ale vaši zdivočelí zabijáci chtěli víc. Tři nebo čtyři měsíce byli bez žen! Když je nedostali po dobrém, zachovali se v Chawyně jako v dobyté orčí vesnici...“

„To byla vina lidí z Chawyny!“ vyštěkl baron. „Neměli dát mým mužům kořalku! Neměli dopustit, aby se mí vojáci opili!“

„V Chawyně došlo k masakru,“ zašeptal Floyd směrem k Janně-Brigittě. „Tys byla při tom, že?“

Neodpověděla. Trásla se, v obličeji byla bílá jako rybí břicho.

„Kolik zbylo naživu mužů, Janno-Brigitto?“

„Pět,“ vzlykla. „Jonni a Torlik a... protože ti byli vzadu s Lecterem... Oni... ti vojáci... ublížili mi. Starý Falco se jim postavil, i Peter Špičák, který se právě vrátil z Glen Karhó. Usekali jim ruce. Rífa probodali dýkami, umíral celý den. Zešileli. Už nechtěli ženy, chtěli jenom zabít. Vyhnali dobytek z ohrad, hnali ho k bažinám a smáli se při tom... Většina našich zvířat tam uvázla, utopila se, zlámala si nohy.“

Zabíjeli každého, kdo neuprchl. Zabíjeli i ženy a děti. Jorgu pověsili za nohy na větev a střelili do ní šipou...“

„Zabili dvacet devět osob,“ přerušil ji baron. „Připravili Chawynu o většinu dobytka... Přiznávám svůj díl odpovědnosti za všechno, co se stalo. Dorazil jsem s půldenním zpožděním a zakročil jsem. Nechal jsem je na místě pověsit. Všechny viníky...“

„Deset mužů,“ přikývl Floyd. „A ti ostatní? Kolik lidí zbylo v Chawyně naživu?“

„Něco přes sto padesát, převážně ženy a děti. Jejich muži byli mrtví. Neberte to jako omluvu, Floyde, ale většinu z nich dostali orkové a likarijští goblini v bažinách. Nabídl jsem jim, že se mohou uchýlit na můj statek.“

„A kde jsou teď?“

„Budete se divit, Floyde, ale většina z nich je v Biegro-logu. Našel jsem ženám nové manžele. O zkušené hraničářky byl zájem.“

Floyd se pousmál. „Našel jste ženám nové manžele? Neptípadal jste si při tom tak trochu jako obchodník s otrokyněmi?“

„Ne. Byl to výhodný obchod jak pro hraničářky, tak pro jejich budoucí manžele, vystěhovalce. Těch pár sorynů, které jsem za to získal, nestojí za řeč. Mé kolosální finanční problémy to rozhodně nevyřešilo.“

„A muži? Jonni, Torlik a ti tři další? Kde jsou teď?“

„V Orcigardu,“ pousmál se baron. „Hledají tělo Alaricha Touraina. Co bys tomu řekl, Floyde - v Thonnierice se našli lidé, kteří pochybovali o tom, že jsem Touraina zabil. Ano, většina lidí mne oslavovala jako hrdinu, ale jiní chtěli důkazy. Důkazy! Důkazy, pánové, říkal jsem jim, cožpak není dostatečným důkazem, že Tourainovy sloupky popadaly? Oni chtěli víc - Tourainovo tělo. Taková nedůvěra!“ rozhorlil se.

„Ale vy jste přece Touraina nezabil,“ užasl Floyd.

„Řekl jsem těm zabeďněncům,“ nedal se baron zastavit, „že jsem Tourainovo tělo uložil v Citadele v nejspodnějším ze sklepů, ve kterém jsou stěny vyřezány z čistého ledu.“

„Jak jste mohl takhle lhát?“

„Copak jsem lhal? Věřil jsem ve svou šťastnou hvězdu. A pamatuj si, Floyde, štěstí přeje odvážnému. Vidiš, já už ten důkaz mám. Tourainovu hlavu. Předložím ji mladému králi i Velké radě...“

„Nechal jste odvolat Rogera Schniregu s jeho lidmi. Nechal jste poslat zwerger domů. Odkryl jste pevnost orkům,“

„Nesmysl! Divoké rozšiřování Rudenrogu i kolonizace Biegro-logu začaly ještě dřív, než jsem se vymotal z Orcigardu.“

Tohle město bylo už loni na podzim nacpané nejrůznějšími parazity a přivandrovalci, kteří káceli moje lesy a lovili moje jeleny. Pokud byli tak odvážní, měli mít i odvalu postavit se orkům se zbraní v ruce.“ „Vy jste bojkotoval snahy Joselina Backera na posílení městské gardy. Nechal jste lupiče, aby tu zavedli vlastní pořádky.“

„Chlapče zlatá,“ usmál se baron. „Obviňuješ mě z věcí, které jsem vůbec neudělal! To, že Backer nedokáže postavit gardu, je jen jeho vlastní neschopnost. Máš o Backerovi přehnané představy. Víš, kdo to je? Syn jednoho z královských kuchařů! Jeho otec dostal od starého krále šlechtický titul za to, že vynalezl zvlášť důmyslný způsob smažení brambůrek! Už jenom to jméno - Backer. Víš, co znamená ve staré řeči? Dalo by se přeložit jako -“ hledal baron vhodný výraz - „smažák. Ano, smažák. Cožpak se můžeš spolehnout na člověka s takovým jménem?“

„Backer mi připadá jako vzdělaný člověk...“

„To taky je, vždyť chodil s mladým králem do školy!“

„Cože?“

„To je teď nejnovější demokratická móda, hochu. Mladý princ už nemá vlastní učitele, ale navštěvuje třídu, do které chodí i děti dvorských hodnostářů, to prý proto, aby se pocvičil v disciplíně a zvykl si na kolektiv. No nekoukej na mne tak, já to nevymyslel. A za to, že byl Backer králův kámoš, dostal -“ rozpráhl baron ruce v nelíčeném údivu - „celé město. A mne, vítěze nad Tourainem, odbyli jen několika jitry mizerných lesů, které nikdo nechtěl. K tomu musím žít všelijaké parazity, jako například vrchního lovčího, toho nemožného opilce, protože je synovcem dvořana, jehož vliv potřebuji. Zadlužil jsem se až po uši svou výpravou do Orcigardu, tak je to. Všechny ty intriky a podplácení mne stály neuvěřitelné prostředky, všichni jen natahují ruce. Díváš se na mne, jako bych byl ten největší z chamtivců - a co ti tvoji přátelé z Chawyny? Kdo je nutil vytáhnout na likarijské gobliny? Kdyby byli seděli doma, starali se o dobytek, nic by se jim nebylo stalo. A všichni ti gauneré jako Scionk nebo Kroll Rozenkranz, kteří začínali jako silniční lupiči a teď se sem slétli jako supi - jak to, že se jim nikdo nevzepřel? Vždyť je jich jen pár! A pomysli na dřevorubce, kteří kácí lesy - je jim zatěžko se ohýbat, takže nechávají pařezy vysoké až k pasu. A co ti vystěhovalci, kteří spěchají do Biegro-logu, urvat si kus z půdy, která nikomu nepatří?“

„V Biegro-logu jsou elfové...“

„Elfové. Vezmi si všechny ty záruky, které dostal elfský král Eagerpe ohledně lesa Izironk, všechny ty smlouvy, které začínají vznešenými větami jako dokud budou svítit hvězdy na obloze, nebo dokud se Zrcadlové hory nerozdrolí na prach. Izironk je pro ně ztracený. Mohu za to snad já? A teď se elfové stáhli do Biegro-logu, stejně jim to není nic platné. Stali se rasou, která prohrála v boji o právo na život. Je to snad i moje vina?“

„Kdo za to může? Kdo je podle vás vinen tím, že teď budou elfové bojovat o holé přežití?“

„Kdo? Odpověz si sám, chlapče. Kdo uvolnil lavinu? Kdo otevřel cestu přes Borinovy schody? Uvažuj, chlapče, a já ti napovím: já jsem to nebyl, protože já Touraina nezabil, jak mi tady pořád připomínáš. Mimochodem kdo toho starého papriku odpravil?“

„Gordon Fee...“

„Gordon Fee?“ pousmál se baron. „Tys byl s ním?“

„Ano.“

„Jasně, žeš tam byl. Vždyť jsi přinesl Tourainovu hlavu. Předpokládám, že Gordon Fee a Rónard a ti další z Gordonova komanda jsou mrtví. Nebo se mýlím?“ „Nemýlíte se. Jsou mrtví.“

„Věděl jsem to od začátku. Vrátil ses s tím slepým trpaslíkem a s divenkou, proměněnou v kámen. A s mágovou hlavou v hrnci. Poslyš, Floyde,“ pousmál se baron, „pomysli, jaká je to ironie. Já jsem o Gordonovi Fee nikdy neslyšel. Gordon Fee je možná slavný tady, v Pohraničí. Ale v Thonnierice? Kdepak.“

„To Gordon Fee je skutečným vítězem nad Tourainem,“ zašeptal Floyd.

„Tak vidíš. Kdyby nebyl Gordon Fee tak snaživý, bylo by všechno v pořádku. Rudenrog by zůstal poslední výspou civilizace, hraničáři z Chawyny by se občas pobili s orky, jen tak pro udržení kondice, elfové by se zabydleli v Biegro-logu. Proti elfům by Touraine nic nesvedl - oni nežijí v osadách, které je možné oblehnout. Nepěstují ječmen, který je možné spálit.“

„Ahhh!“ vydechl prudce Floyd. „Ještě jsem se na to nepodíval z téhle strany.“

„Já nemám nic proti elfům, chlapče. Mám je rád. Chutnal ti ten elfský čaj? Víš, oni ho ve skutečnosti nevaří, nemají rádi oheň, čaj jenom louhují ve studené vodě. Ale mně takhle spařený vřelou vodou připadá chutnější.“

„Díky. Byl moc dobrý,“ zakoktal Floyd. „Myslím, že už musím jít.“

„Díky za návštěvu, Floyde. Byla poučná pro nás oba. Janno, otevři Floydovi vrátka, ať nemusí lézt přes zeď.“

Sám nevěděl, jak vycouval ze zahradního domku. Janna-Brigitta ho dovedla k železné brance, odemkla ji. Nepromluvila na něho, ani se mu nepodívala do očí,

Floyd vyšel do slepé ulice s hlavou plnou myšlenek: komu má věřit? Baronu Lecterovi? Kroll Rozenkranz je s baronem ve spojení, to Rozenkranz dal Floydovi tip na Jacintu. A Backer baronovi pověděl o Tourainově hlavě. Zbývají řemeslníci: tesař, řezník a ti ostatní. Nejsou Floydovi příliš po chuti, ale zdají se být nejpoctivější ze všech.

K d'asu, cožpak je tohle Floydova starost? Přijme místo v královské službě, nechá se Backerem zaměstnat, bude dělat dobře svou práci a bude se starat jen o sebe - jako všichni tady. Když došel na konec slepé uličky, minul se s černým elfským ohařem.

* * *

Maličká místnost v patře Orčího hnátu byla prázdná, jen Thorpi seděl ve stále stejné pozici na židli.

„Kde je Alexandra?“ zeptal se Floyd.

„Odešla...“ zachrul zwerg. „Vzbudila se chvíli po tom, co jsi šel pryč. Zeptala se mě, co mám s očima, a pak řekla, že se musí jít projít a něco sníst.“

„Ptala se na Gordona a ostatní?“

„Ne. Připadalo mi, že není ve své kůži.“

„Vzala si svůj podíl?“

„Ne.“

„Tak to opravdu nebyla ve své kůži. Vrátil se ještě před soumrakem.“

Floyd si lehl naznak na postel, založil ruce za hlavu a díval se na stropní trámy, otesané jen nahrubo a plné štěpin.

„Thorpi, nespíš?“ zeptal se pak. „Mám pocit, že je to naše vina. Dokud byl za Zrcadlovými horami Touraine, v Rudenrogu platily ctnosti, které mi připadaly správné: čest, poctivost, odvaha, obětavost, věrnost, přátelství. Teď se mi zdá, že všechna ta slova jsou jenom jiná jména pro hloupost.“

„Ne. Ty vlastnosti byly správné tehdy a jsou správné i teď.“

„Možná byla chyba zabít Touraina. Jen se podívej, co jsme způsobili: Chawyna je opuštěná, i hraničářské osady. Roger Schnirega byl převelen, Zwergové posláni domů. Lesy kolem Rudenrogu jsou zpusťované. Rudenrog se změnil v hnojště odpornější než Glen Karhó a vládnu v něm gauneři. Misie byla zpusťovaná lůzou, řádoví bratři pobiti, vyhnáni. Budovy misie teď slouží jako bordel. Vystěhovalci zaplavili Gordonovu zemi a schyluje se k válce s elfy...“

„To není naše vina,“ zasípěl zwerg. „To jsme nezpůsobili my.“

„Není to naše vina? A čí je to vina?“

„Nevím, čí je to vina. Zabít Touraina bylo správné.“

„Thorpi, víš, co mne napadlo? Že na severozápad od Zrcadlových hor je veliká zwergská říše. Lidé pronikají na sever, Zwergové na jih. Nevyhnutelně se střetnou. V Gordonově zemi nebo v místech, kde dosud stojí les Izironk... Je to pravda, nebo se mýlím?“

Zwerg mlčel.

„To znamená, že je to pravda,“ řekl po chvíli Floyd.

„Ty a já jsme přátelé,“ řekl Thorpi. „To je důležité...“

Otevřeným oknem do místnůstky pronikalo bílé světlo odcházejícího dne.

kapitola dvanáctá

ALEXANDRA

Floyd otevřel oči. Usnul za světla a když se teď probudil, bylo v pokoji šero. Nad ním stála Alexandra. Posadil se, shodil nohy na podlahu.

„Líbí se mi tady,“ řekla Alexandra. „Líbí se mi tohle město. Budu tady žít. Přišla jsem se zeptat, jak zemřel Gordon.“

„Měl těžká zranění. Zemřel asi tři týdny po tom, co jsme... Nevážil víc než pětáctýřicet liber. Jak víš, že je mrtvý?“

„Měla jsem sny. Bylo to, jako bych spala. Občas jsem se téměř probudila. Pamatuju si Citadelu - pokoj, ve kterém jsi ošetřoval Gordona a Thorpiho. Vzpomínám si i na tu orčí vesnici... Gordon by se obrátil v hrobě, kdyby věděl, že se přátelíš s orky!“

„Nepřátelil jsem se s nimi. Víš, co to bylo, jít se slepým Thorpim přes bažiny? Tebe jsme nesli na nosítkách. Začal padat sníh. Měli jsme štěstí. Narazili jsme na vesnici, v níž zbyly většinou jen samice a mláďata. Většina dospělých orků padla v boji s žoldáky barona Lectera z Gentu. Nechali nás u sebe přes zimu.“

„Lovil jsi pro ně.“

„Lovil jsem pro ně,“ kývl Floyd, „protože neměli žádné zásoby na zimu a hladověli.“

„Floyd Bartlett,“ zkrivila rty, „přítel orků.“ „Přišla sis pro svůj podíl?“

„Ano. Vezmu si ho a půjdu. Objevila jsem tu dávno ztraceného přítele z Thonnieriky,“

„Nevěděl jsem, že jsi měla v Thonnierice přátele.“

„Nikdy ses o mne nezajímal, měl jsi oči jen pro ty své elfice... Žila jsem na ulici od svých osmi let. Mému příteli bylo už šestnáct, staral se o mne. Byl šéfem tlupy opuštěných dětí. Naučil nás krást. Přežít. Ty sis mohl vybrat. Mohls zůstat v misi, nebo jít do lesů. Já ne. Ale můj přítel se o mne postaral,“

„Řekneš mi jeho jméno?“

„Znáš ho. Je to Kroll Rozenkranz.“

„Ahh! Setkání po tolika letech! Měl radost, že tě vidí?“

„Ano. Měl radost. Odpustil mi, že jsem ho opustila... kvůli Gordonovi.“

„Opustila? Mluvíš, jako bys tehdy byla Rozenkranzovou manželkou! Přidala ses ke Gordonovi, když ti bylo jedenáct.“

„Byla jsem Krollovou manželkou! Milovala jsem se s Krollem od svých devíti let! To on mě všechno naučil... Jsem ráda, že je Gordon mrtvý! On ve mně nikdy neviděl ženu, ale jen dítě. Do hajzlu!“ vykřikla a praštila pěstí do pelesti.

„Vyplakala bych si pro Gordona oči!“

Všiml si, že skutečně pláče. Opravdu, ta tvrdá, cynická zlodějka plakala.

„To kvůli Gordonovi jsem poprvé zabila člověka,“ vyprávěla a slzy jí stékaly po tvářích. „V Thonnierice, když ležel v horečkách v té špinavé boudě, prolezlé štěnicemi. Potřebovala jsem peníze na léky a jídlo.“

Nabídla jsem jednomu tlustému zpocenému kreténovi, že mu budu cucat... Zavedla jsem ho do opuštěné části přístavu, do dřevěné haluzny k hromadě zplsnivělého ječmene. Rozepnul si kalhoty a vyndal... Bodla jsem ho do břicha, párala jsem ho a on tak křičel! Nechtěl se nechat zabít! Bodala jsem do něho pořád a pořád...“

Kdybych neměla ty peníze od něho, tak by Gordon zemřel... Proč jsi ho nedokázal zachránit, ty neřáde?“

Floyd si uvědomil, že v pokojíku jsou kromě nich i Paul a Perette, brady v údivu spadlé na prsa. Pokusil se obhájit: „Udělal jsem pro Gordona všechno, co se dalo. Krmil jsem ho, převazoval mu rány. To Thorpi na tom byl mnohem hůř! Byl jsem přesvědčený, že Thorpi zemře a Gordon se uzdraví...“

„Já...“ zavrtěla Alexandra hlavou, „když jsem spala, když jsem byla zakletá, jsem měla sen. Ten sen se mi mnohokrát vracel a bojím se, že se mi bude zdát i dál. Stojím v obrovském sále. Má podlahu z barevných dlaždic, kolem dokola stojí

obrovské sochy lidí s ptačími hlavami. Stěny se zvedají do výšky a na nich jsou ochozy. Tři patra ochozů. Po podlaže ke mně běží oživlé kostry se šavlemi v hůlkovitých prstech, místo hlav mají bronzové ptačí masky. Na ochozech stojí orčí lučištníci, posílají dolů salvy šípů.

Napříč sálem se zdvihá schodiště, schodiště bez zábradlí, je zvlněné jako stopa zmije. Uzoučké schodiště je jen tak natažené do vzduchu - bez nějakých opor nebo podpěr. To schodiště je ten nejhorší výjev v mém snu.“

„Takové to bylo,“ přisvědčil Floyd. „Zhruba v úrovni druhého ochozu visela ve vzduchu podesta, na ní stála postel a nějaké regály s knihami. Kromě toho tam byl Touraine se svými orčími souložnicemi.“

„Viděla jsem, jak Touraine napřáhl ruku a Rónard se nafoukl jako žába. Zvětšil se do trojnásobné velikosti a pak se rozprskl na krvavé kousky. Gordon a Thorpi se vrhli na to uzoučké schodiště, jenže před nimi se tam dostali ti kostlivci a bránili jim v postupu. Orčí lučištníci z ochozů střelili salvu za salvou... Touraine namířil prst a oddělila se mu z něho ohnivá koule, která zasáhla Thorpiho.“

„Vypálila mu oči,“ přikývl Floyd.

„Pak se Touraine podíval na mne. I přes tu obrovskou halu jsem viděla bělma jeho očí... A jak se dařilo tobě, kolego?“

„S těmi kostlivci jsme moc nezmohli a oni si nás vlastně ani nevšimli - soustředili se na Gordona a Thorpiho, protože Thorpi se i přes své zranění bil jako vzteklý medvěd. Stáli jsme při zdi, tak jsme byli alespoň částečně chráněni před šípy orčích střelců. Snažili jsme se ze svých luk zasáhnout Touraina, myslím, že jsme se tak pětkrát, šestkrát střelili.“

Možná byla chyba stát při zdi. Orkové na nás shora shodili kamennou sochu, spadla přímo na Baugée... Feleara vystřílela všechny šípy, vytáhla meč a šla si to rozdat s těmi kostlivci.“

„A ty?“

„Šel jsem s ní.“

„A jak to, že jsi zůstal naživu?“

„Nevím. Bylo to hrozně rychle. Gordon proběhl celé to dlouhé klikaté schodiště a přesekl Touraina v pase... Kostlivci rázem popadali na zem, orkové uprchli... Feleara zůstala ležet s rozseknutou hlavou.“

„Ty elfiny tě bránily až do konce,“ poznamenala Alexandra spokojeně.

„A co bys chtěla? Abych tam zůstal taky? A kdo by se byl postaral o Thorpiho? A o tebe? Vděčíš mi za život, Alexandro. Mohla jsi tam stát ještě teď! Za sto let by tam třeba někdo přišel a bylo by mu hrozně divné, že jedna socha nemá ptačí hlavu!“ „Chci svůj podíl,“ řekla Alexandra chladně. Rozhlédla se po temné místnosti: „Tak tohle jsou ti tvoji přátelé?“

„Vidíš ve tmě dobře, co?“ poznamenal Floyd. „To moje kočičí oči už vyprchaly.“

„Ztratil jsi rok v Orcigardu,“ zachichotala se Alexandra. „Já jsem neztratila nic.“

Zwerg vyndal zpod halený plátěný sáček: „Tady je tvůj podíl, Alexandro.“

Zlodějčin hlas znějně: „Tos rozdával ty, Thorpi, že? Tobě věřím, ty bys mne neokradl... Jaké máte vůbec plány?“ zeptala se.

„No tak - zítra ráno vstaneme,“ protáhl Floyd, „a posnídáme.“

„Nedělej si ze mne bláznů. Já se ptám vážně.“

„Já ti taky vážně odpovídám. Dáme si v lokále snídání, já pak Thorpiho a Perette převedu přes Brody a odvedu je ke staré zwergské stezce. Já se vrátím a oni půjdou přes Zrcadlové hory. V Gordonově zemi se schyluje k válce...“

„Baron Lecter připravuje válku,“ opravila ho.

„Cože?“

„Potřebuje válku. Bude jmenován vrchním velitelem vojska pro Gordonovu zemi. Z peněz, které dostane na vystrojení armády, zaplatí dluhy. Potřebuje válku, protože bez války mu jeho dluhy zlomí vaz.“

„Hele ji, kočičku,“ užasl Floyd. „To, co já tady pracně zjišťuju čtyři dny, se ona dozví za jedno odpoledne.“

„Protože neznáš ty správné lidi,“ hodila po něm. „Každého kritizuješ a tak se nediv, že tě nikdo nemá rád.“

Objala zwerga a políbila ho do štětinatých vousů: „Mám tě ráda, Thorpi. Dávej na sebe pozor.“

Strčila svůj plátěný sáček za košili a vyšla z místnosti.

„Teda ta je ostrá jako břitva,“ podotkl Paul, když zavřela dveře. „Úplně jsem z ní vystřízlivěl.“ „To jsem ráda,“ zasmála se nevesele Perette, „že se o tebe nemusím starat.“

Floyd se cítil hrozně a měl pocit, že cokoliv tento den udělal, bylo špatně. Odčarování Alexandry, návštěva barona Lectera...

Alespoň jeden dobrý skutek by mohl vykonat.

„Thorpi?“ zeptal se. „Půjdeš si se mnou dát dolů panáka?“

„Chmpff?“ podivil se zwerg.

„Pojď se mnou. Něco vypijeme. Potřebuju si vyprat hlavu.“

Šli dolů do lokálu. Když se pak před půlnocí vrátili, leželi Paula a Perette v jedné posteli.

Drželi se v objetí a spali. Perette měla košili vykasanou až ke krku. Paul na sobě měl jen náhrdelník z vlčích zubů.

Floyd je opatrně přikryl dekou.

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

HESLO: Fee, Gordon Gordon Fee, voják, válečník, hrdina od řeky Le Soto, se v Rudenrogu objevil v roce 146. Byl jmenován velitelem pevnosti, ovšem tím zůstal necelé dva roky. Velice se spřátelil s příslušníky zwergského oddílu a díky složitým jednáním získal právo průchodu zwergskou částí Zrcadlových hor. Předložil v Thonnierice odvážný plán na kolonizaci severu a obdržel souhlas. Se čtyřmi stovkami kolonistů pak přešel Zrcadlové hory a na severu objevil obrovskou, neosídlenou zemi, v ní založil osadu nazvanou Biegro-log, což v jazyce zwergu znamená První tábor.

Alarich Touraine ovšem nemohl připustit, aby Arkastie získala předmostí na hranicích jeho říše. Z Biegro-logu bylo

pro kolonisty snadné v zimním období vejít do zamrzlých bažin a překračovat jednotlivé drobné přítoky Lodusu a během několika dnů dojít až do Citadely.

Biegro-log Gordona Fee byl orky dobyt a zničen následujícího roku, Gordon Fee sám jako téměř jediný orčí nájezd přežil. Už samotné jeho přežití bylo jednou velkou záhadou. Nahlédli jsme do analů kanceláře ministra války a našli tam záznam výsledku Gordona Fee. V době orčího útoku byl Gordon Fee přítomen v Biegro-logu a osobně řídil obranu. Po dvou dnech, za beznadějné situace, podnikl s vybranou hrstkou bojovníků výpad - jeho zoufalý protiútok se však rozplynul v přívalu mnohonásobné orčí přesily. Zatímco na jednom místě se Gordon Fee a jeho věrní snažili probít k hlavnímu stanu orčí hordy (štáb byl tvořen lidskými žoldnéři), na jiném místě orkové ztekli palisády, vnikli do osady a zevnitř otevřeli bránu. Orkové přestali s Gordonem Fee bojovat, přestali se o něho zajímat a vtrhli do osady, aby se zúčastnili drancování. Dalo by se říci, že toto byl pro Gordona Fee životní zlom: byl shledán orky tak nicotným, že se vůbec neobtěžovali ho zabít. Nezajímal je.

Gordon Fee byl před Biegro-logem vážně zraněn a hrstka jeho bojovníků jej odtáhla do bezpečí. V přílehlých lesích se pak Gordon Fee zotavil ze zranění a s třemi muži, kteří zůstali naživu, se vrátil přes Tunel zpět do Arkastie. Cesta přes temeno Tunelu vypadala jako šílený plán, ale ukázalo se, že ačkoliv bylo nemožné projít přes Tunel do Biegro-logu, projít opačným směrem bylo velmi snadné.

V Thonnierice byl Gordon Fee postaven před vyšetřovací komisi a obviněn ze zbabělosti před nepřítelem. Na základě zjištěných skutečností byl zproštěn obvinění, kolonizace Severu byla přece od samého začátku považována za vysoce riskantní plán. Potom byl ovšem propuštěn z králových služeb. Jeho slibně se rozvíjející kariéra byla zničena.

Stal se z něho tulák. Nenáviděl orky, a proto postavil své vlastní komando, s nímž pronikal do Orcigardu na kořistnické výpravy. Prý spřádal plány na proniknutí do Citadely a zlikvidování samotného Alaricha Touraina - tento cíl byl evidentně nad jeho síly a jen ilustruje, jak Gordon Fee v pozdějších letech ztratil soudnost.

Několikrát provázel do Orcigardu i čaroděje Rónarda na jeho výzkumných expedicích - tak se Gordon Fee alespoň nepatrně zasloužil o pokrok vědeckého poznání, což mu můžeme přičíst k dobru.

Gordon Fee zahynul v Orcigardu, podle legendy mu jeho spoludobrodruzi vztyčili nad hrobem voskový obelisk.

kapitola třináctá

GORDONŮV NÁVRAT

Floyd otevřel oči. Thorpi chystal ranec z pokrývek, na cestu se přistrojil do své žluté, rudě lemované haleny, na hlavu nasadil šedou čapku se zahrnutými okraji. Paul pomáhal balit Perette těch pár jejích věcí. Dvůr za otevřeným oknem se utápěl v temnotě, nad ním ležela těžká poklice dešťových mračen. Ve vzduchu byl cítit déšť.

„Půjdemě,“ řekl zwerg.

„Budete mít to nejlepší počasí pro dlouhou cestu,“ shodil Floyd nohy na zem a podíval se pod postel, kde asi mohou být jeho boty. „Vítr, déšť a krupobití.“

„Já mám rada déšť,“ zasmála se elfka. „A co ty, Thorpi?“

„Nevím... Nikdy jsem o dešti nepřemýšlel.“

„Slavnostní snídane na rozloučenou,“ přitáhl si Paul řemen, který mu na zádech přidržoval toulec s lukem a šípy. Luk neměl už několik dnů napnutý, dobře věděl, že stálým napětím se zbraň unavuje. Uhladil si zelený kabátec, pouzdro s tesákem si posunul přesně na pravý bok. Perette mu podala klobouček s bažantím pérem: „Sluší ti to, Paule.“

„Tobě to taky sluší..., sluší ti to pořad.“

Floyd podržel v ruce modravý pancíř. Zapřemýšlel, zda by si jej neměl nasadit. Proč vlastně? Půjde jen na druhý břeh Lodusu a pak zpátky. Ani Thorpi si neoblékl drátěnou košili, což znamená, že cesta bude bezpečná. A na Thorpiho instinkt se dá vždycky spolehnout.

Položil pancíř na hromadu věcí, kterou si nechá v hostinském pokoji.

Vlastně neměl ten pancíř rád od chvíle, kdy se kvůli němu střetl se Scionkem. Příliš mu připomínal jeho dřívější naivitu, důvěřivost.

Dřívější naivitu? Je možné, že se za pět dnů, strávených v Rudenrogu, tak změnil?

Ostatní už odešli, a tak se vydal za nimi. Sešel dolů do lokálu. Přes časnou ranní hodinu byla místnost poměrně zaplněná. Ve svém koutě srkali řemeslníci horkou polévku: tesař Oldrik, řezník, truhlář a jirchář. A taky Floxík.

Blízko nízkého pódia popíjeli svá ranní piva Chcípák a Huff, k pivu přikusovali chleba, namazaný sádlem a hustě posypaný nakrájenou cibulí. Svěží vůně cibule zavanula až k Floydovi a on dostal chuť na něco ostřejšího. Kývl na pozdrav Chcípákovi a ten na něj povzbudivě mávl cínovým korbílkem.

Přisedl ke stolu, který se za těch pár dnů stal pro něj a jeho přátele takřkajíc jejich kmenovým. Přispěchal k nim jakýsi číšník ve špinavě bílé zástěře s hnědými fleky, neznali ho - zřejmě patřil k ranní směně. „Co si panstvo bude přát?“

„Polévku,“ zahučel Thorpi. „S chlebem.“

„To, co mají támhle ti pánové,“ kývl Floyd ke Chcípákovi.

„Já bych si dala sladkou ovesnou kaši,“ zatoužila Perette.

Paul už si objednat nestačil.

Dveře hospody se otevřely a dovnitř vešel králův místodržící Joselin Backer. Za ním napochodovali dva gardisté ozbrojení zkrácenými píkami. Floyd si myslel, že už všech pět městských gardistů zná - jenže tihle dva k nim nepatřili.

„Zdravím tě, Josy,“ kývl k Backerovi. „Najímáš nové lidi?“ kývl k oběma gardistům.

„Ah!!!“ vyjekla Perette. Díky svým zostřeným elfím smyslům to pochopila jako první,

„Co se děje, děvče?“ otočil se k ní Paul,

Floyd už to věděl taky.

Noví gardisté v šišatých železných kloboucích byli oblečení do špinavých kazajek, přes které měli přetažené složité

řemení s přínýťovanými železnými chrániči, a obutí do okovaných bot. Oběma mohlo být přes třicet let a jejich způsob života jim vypálil cejch do tváří. Vlastnili obličejе darebáků, drobných zlodějíčků, teď je navíc měli zkřivené podivnou směsicí strachu, snaživosti a odhodlání.

Potíže. Floyd, aniž by o tom zvlášť přemýšlel, pochopil, že nastávají vážné potíže. Josy Backer měl svůj chlapecký obličej stažený do příliš vážné grimasy. Křížem přes prsa se mu táhl řemen, který mu na zádech přidržoval pochvu s mečem.

Chcípák u svého stolu odložil korbílek a poodtáhl svou židli od stolu. K něčemu se chystal. Řemeslníci udělali to samé, jen se zřetelným zpožděním.

Backer okázale napochodoval k Floydovu stolu. „Zdravím tě,“ kývl Floydovi odměřeně na pozdrav. „Přeji pěkné ráno vám všem. Pane Kranisi,“ obrátil se pak mrazivě na Paula, „vrchní lovci se po vás již hodnou chvíli shání,“

Paul vstal.

„Aha,“ řekl nejistě. „Takže to budu dneska bez snídaně... Co se dá dělat. Měj se pěkně, Perette..., jsem rád, že jsem tě poznal... Slyšel jsem, že než dlouhé loučení je lepší žádné loučení... Asi na tom něco bude. Bledá paní tě provázej, Thorpi... Ty vlastně asi nevěříš v Bledou paní. Floyde, my dva se určitě ještě setkáme...“

Nasadil si na hlavu klobouček s bažantím pérem a pak ho obřadně smekl. Uklonil se Perette na pozdrav, bažantím pérem zametl podlahu. Otočil se na patě a šel k východovým dveřím. Cestou přes lokál narazil do několika židlí. Vyšel ven a pokusil se zavít dveře - nepodařilo se mu to ani na druhý pokus. Zůstaly pootevřené.

Perette zůstala sedět s ústy otevřenými dokořán, zírala na gardisty s píkami a nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Alexandra...,“ zachrčel zwerg.

Floyd se rozhlédl po lokálu, ale nikde malou zlodějku neviděl, „Co říkáš, Thorpi? Alexandra? Není tady.“

„Prodala nás...“

Joselin Backer přerušil jejich tichou konverzaci: „Floyde, nastupuješ do služby dneska.“

„Ano,“ kývl Floyd. „Dnes před večerem se u tebe přihlásím.“

„Ne,“ řekl Backer. „Potřebuju tě teď hned.“ Chlapeckou tvář měl svaštělou odhodláním a vypadal trochu směšně - jako umíněné dítě.

„Večer,“ pokusil se o vysvětlení Floyd. „Musím své přátele vyvést na stezku.“

„O to právě jde, Floyde,“ řekl Backer trpělivě. „O pana Musgróva a o slečnu..., nevím, jak se jmenuje.“

„Perette,“ představil ji Floyd.

„Aha, slečna Perette. Tedy pokud mají elfové nějaké slečny. Věci se mají tak, že z Thonnieriky přišel rozkaz internovat všechny zwergy a elfy.“

„Internovat? Co to znamená - internovat?“

„Uvalit na ně preventivní vazbu.“

„Nechápu... Cože to s nimi chceš udělat, Josy?“ „Já s nimi nechci udělat nic, to je rozkaz! Mám je zavít do vězení... se všemi ohledy, ovšem.“

„Do vězení? Vždyť nic neprovedli!“

„Podívej, Floyde, já mám prostě takové rozkazy! Souhlasil jsi, že nastoupíš do královské služby, tak se podle toho chovej! Nikdo jim nezkríví ani vlas, za to se ti zaručuju. V Biegro-logu je válka s elfy, cožpak jsi úplně hluchý a slepý? Musíme prostě zadržet všechny potenciální vyzvědače!“

Floyd ztěžka vstal, dlaněmi se opřel o desku stolu. Vzápětí vstali i všichni kolem, řemeslníci, Floxík, Huff, Chcípák. Gardisté sklopili ratiště pík, ostří napřáhli před sebe.

Thorpi měl pravdu, uvědomil si Floyd. Je to past.

V ústech měl najednou úplně sucho. V nastalé volné chvíliče začichal čerstvou cibuli a vzpomněl si, že si ji chtěl dát na chlebu k snídani.

„Thorpi?“ hlesl. „Možná bude lepší - nebránit se královu nařízení. Joselin Backer nedovolí, aby se vám ve vězení něco stalo. Uvidíš, že nakonec přijdou na to, že jste nevinní a pustí vás. Já udělám všechno, co budu moci...“

Všiml si, že zwerg svírá topor bojové sekery. Perette se stále neprobrala ze šoku - seděla na židli, oči vyteřštěné, ústa otevřená.

„Vězení se ti bude líbit, maličká,“ zahovořil na ni sladce Chcípák. „Postavili ho Zwergové. Já se ti budu taky líbit. Už jsem si zamluvil první službu žalářníka.“

Floyd věděl, že nastal okamžik pravdy. Musí se přidat k Thorpimu, nebo k Backerovi. Až do této chvíle nebyl rozhodnutý.

Ale teď uviděl oplzlý úšklebek na mišencově tváři...

„Ne, Josy,“ zavrtěl hlavou. „Tohle neuděláš. Ty je nezatkneš. Necháš je jít -“

„Zbláznil ses?“ zaječel Backer a udělal krok dopředu. Dveře se rozlétly, v nich stál Paul. Kratičkou chvíli se orientoval, pak se vrhl ke gardistům. Ze strany narazil do násad jejich zbraní a srazil je stranou.

„Perette! Utíkej!“ zaječel.

Řemeslníci vyrazili z jedné strany, Huff se svými dvěma partáky z druhé.

Floyd sáhl za záda a vytáhl válečné kladivo.

Perette sedí na židli, neschopná se pohnout.

Tesař Oldrik je nejrychlejší - rozpřáhne se tesařskou širočinou, aby Thorpiho rozsekl vedví. Zwerg se jen maličko pohne, zdvihne svou sekeru zespoda od podlahy. Ostří páře Oldrikovi břicho, rozlomí prsní kost, rozdrťí spodní čelist. Oldrik padá naznak v barevném závoji krve a vnitřních orgánů.

Paul se potýká s gardisty. Floxík mu zezadu vráží dýku těsně vedle páteře.

Chcípák zaječí krátkou rytmicou veršovánku v elfštině, z prstů se mu oddělí modravý paprsek a udeří do Thorpiho

těla. Ledová dýka, bojové kouzlo, běžně používané elfy.

Kdesi na Thorpiho širokém hrudníku se ozve hlasité zapraskání. To reagují ochranné amulety, vyrobené samotným Rónardem. Ochranné pole amuletů odráží kouzlo zpět — ledová dýka se vrací k míšenci. Zpětný ráz vráceného kouzla smýkne Chcípakem proti roubené stěně.

Perette sedí za stolem, nedokáže se pohnout.

Floyd, válečné kladivo v pěsti, se rozhlíží po nepřátelích. Všichni se drží daleko od něj i od zwerga.

Horká krev vytéká s bubláním z Oldrikova těla. Její pach přehlušuje vůni cibule.

Do zwergových zad naráží šipka z kuše. Thorpi padá na vousatý obličej. Floxík vytahuje dýku Paulovi ze zad, Paul ječí bolestí. Vypíná se na špičky a pak se hroutí na zem.

Floxík si rozpačitě otírá dýku o kalhoty.

„Natrhl jsem mu ledvinu. To už nerozhodí...“, poznamenává.“

Thorpi leží na břiše, ze zad mu trčí šipka z kuše.

Paul se svíjí na podlaze, šipy i nenatažený luk mu vypadaly z toulce a jsou rozházené všude kolem.

Chcípak u stěny se hryže do rtů a snaží se popadnout dech. Ledová dýka mu na okamžik zmrazila svaly, zasáhla srdce, ochromila vnitřní orgány.

Oldrikova krev se vsakuje do povalů podlahy.

Floyd stojí nečinně u stolu s válečným kladivem v pěsti.

„Ty hajzle!“ zaře na něj řezník. „Zabiju tě!“

„Ne!“ zaječí Joselin Backer. „Ten patří mně!“

Backer obřadně tasí meč: „Floyde Bartlette - vzepřel jste se královi úředníkovi!... Pojd' sem a braň se, ty čubčí synu!“

Floyd popojde pár kroků na volné místo před pódiem. Válečné kladivo nešikovně zastrčí zpátky za opasek na zádech. „Josy? Co chceš dělat?“

„Braň se, Bartlette!“ Backer popojde dva kroky vpřed a vzdá Floydovi poctu. Jako by snad tohle byl rytířský souboj!

Floyd se opře levičkou o vedle stojící židli. „Josy! Nedělej to! Prosím tě! Já tě nechci zabít!“

„Braň se, sráči!“

Neviditelná ruka rve Floydovi srdce z těla. Thorpi je mrtvý! Paul je raněný a možná umírá! I ten celkem sympatický tesař Oldrik se během nepostřehnutelné chvílky změnil ve žrádlo pro psy! A co to tady předvádí tenhle šašek?

„Josy! Na co si to tu hraješ? Dej pokoj! Uklidni se!“ Backer shora, se značnou jistotou máchne mečem. Floyd ustoupí krok dozadu, levičkou zvedne židli za opěradlo a mrští ji po něm. Backer zareaguje včas a vyhne se.

Jenže ve chvíli, kdy se uhýbá, sáhne Floyd do vysoké boty pro nůž.

Jedno celé jaro strávili Paul a Floyd tím, že trénovali házení nožem.

Backer se zadívá na rukojeť nože, kterou má náhle připevněnou na pravé straně hrudníku. Vzápětí se kácí na záda.

Někdy v mezidobě se Perette dostala k Paulovi. Teď klečí u něho, jeho hlavu má v klíně a prsty mu tiskne do otevřené rány na zádech, z níž vytéká krev.

„Paule, drahý“, šeptá. „Nenechám tě umřít.“

„Neuvěřitelné“, říká baron Lecter, který právě vyšel z kuchyně. V rukách drží natažený samostříl. „Ten blbec Backer si nevezl drátěnou košili.“

Baron Lecter z Gentu? Ano, je to on osobně, nevysoký, krátce ostříhaný, obličej skrytý za krátkým kučeravým plnovousem. Oblečený do svých pěkných šatů, charisma síly z něho sálá jako teplo z krbu. Ze zálohy zastřelil Thorpiho, samostříl znovu natáhl a teď je pánem situace.

Jak si jen Floyd mohl myslet, že mu unikne?

Řemeslníci ustoupili ke stěně, Floxík, zřejmě v šoku, si ještě v tuto chvíli znovu a znovu otíral čepel dýky o kalhoty. Huff přiklekl ke Chcípakovi a podepřel mu hlavu dlaní. Míšeneček se již rozdýchal, ale příliš zdravě nevypadal. „Dobrá, brácho?“ zeptal se ho Huff a přidržel mu u úst džbáněk s pivem.

„Pane Huffe - kdybyste mohl...“, vyzval baron Lecter Chcípakova parťáka.

„Jo, dobrý“, přitakal Huff. Vstal a tasil svůj krátký meč: „Promiň, Chcípáku.“ Míšenci se hrůzou rozšířily oči.

„Ne!“ vykřikl baron Lecter. „Ne přes hlavu! Musí být vidět ty jeho špičaté uši!“

„Jo“, kývl Huff a vrazil Chcípakovi čepel do těla. Míšeneček sebou zaškubal a pak zplihl.

„Proč to děláte?“ užasl Floyd. „Vždyť Chcípak byl váš člověk!“

„Nebyl můj člověk“, zavrtěl hlavou baron Lecter. „Já se nespolečuji s lupiči.“

„Ahhh!“ užasl Floyd. „Teď zabijete Huffa?“

„Ne. Pan Huff... se polepšil. Přijal jsem ho do svých služeb.“

Oba gardisté ustoupili v hrůze až ke stěně. „Tyto dva pány přijal do služby králův místodržící“, ukázal na ně baron. „Patřili sice k tlupě Jorgeho Scionka, ale zdálo se mi, že ještě nejsou tak úplně zkažení. Zaručil jsem se za ně.“

Oba novopečení gardisté si viditelně oddechli.

„A co tesař Oldrik?“ vykřikl Floyd. „To byl také váš zaměstnanec?“

Baron se útrpně usmál. „Ničemu nerozumíš, Floyde. Právě zesnulý pan Oldrik nebyl můj zaměstnanec, nýbrž spojenec... Hej, hospodo!“ zakřičel za dřevěnou plentu, oddělující nálevnu od kuchyně, „přehodte tady přes pana Oldrika ubrus.“

Zpoza plenty přispěchal vyděšený číšník se špinavým ubrusem. Když uviděl tu spoušť, kterou udělala Thorpiho sekera na Oldrikově těle, zakuckal se a téměř se pozvracel. Mávl ubrusem a rozprostřel jej na mrtvé tělo - na látce se okamžitě objevily krvavé skvrny. Nepodařilo se mu přikrýt tělo bezesbytku - zpod látky vykukovaly nohy, ruka a kus jakéhosi orgánu, který vypadal jako slezina. Číšník odběhl za plentu a z kuchyně se ozvalo jeho hlasité zvracení.

„Spojenec?“ zeptal se Floyd barona. „Říkáte, že tesař Oldrik byl váš spojenec?“

„Divíš se? Není čemu se divit. Řemeslníci z Rudenrogu jsou ti, na které jsem vsadil. Oni se živí prací a potřebují klid, aby ji mohli vykonávat. Jsou solí země, Floyd... A už brzy tady bude pořádek. Královská armáda ho zajistí...“

„Zapomněli jste přibrat Muskiho Gormoona!“

„Nezapomněli. Pan Gormoon je jeden z nás!“

„A co Kroll Rozenkranz? Ten přece poslal na Gormoona svoje vyděrače.“

„Kroll Rozenkranz, Floyd..., on není dobrý člověk. Distančujeme se od něj. Měli jsme ho na svém seznamu nepřátel Rudenrogu..., nového Rudenrogu... Ale jeho přítelkyně Alexandra vyměnila jeho život za informace. Pan Rozenkranz dostane šanci se polepšit. Koneckonců je majitelem prosperujícího nevěstince, což mi připadá jako solidní způsob obživy.“

„Alexandra nás prodala...,“ hlesl Floyd.

„Tak jest,“ přisvědčil baron. „Řekla nám, že sem ráno přijdete na snídani. Takhle se mi to líbí - odbýt celou záležitost mezi čtyřmi stěnami, beze svědků...“ Pak se obrátil k Huffovi, postávajícímu u mrtvého Chcípáka: „Mohl byste vytáhnout z pana Backera ten nůž, pane Huffe?“

„Ne!“ vykřikl Floyd. „Tím ho zabijete! Má nůž v plicích! Zavolejte doktora a nůž vytáhněte až pak!“

Josy Backer, králův místodržící, se pokusil odplazit o kus dál, co nejdál od Huffa.

„Sázal jsem na tebe, Floyd,“ usmál se přátelsky baron Lecter. „Byl jsem si jistý, že tě Backer vyzve na souboj a že ho zabiješ...“

„Naplánoval jste to tak?“ „Ne. Ale předpokládal jsem to.“

„Záměrně jste naplánoval vyvraždění hraničářů z Chawyny!“ obvinil ho Floyd. „Pak jste zdecimoval vlastní žoldnéře. Likvidoval jste svědky!“

„To sem nepatří, Floyd,“ napomenul ho baron. „Tihle lidé neví nic o Chawyně. Dokonce to slovo ani neslyšeli... Ne, nic jsem předem neplánoval. Byla to náhoda... Ale v něčem máš pravdu. Náhoda přeje připraveným. A já jsem byl připravený! Jsem připravený i teď.“

Backer se posunováním naznak odplazil až ke srubové stěně, podobal se při tom jakési raněné znakoplavce. Baron Lecter k němu došel, postavil se nad něj tak, aby mřížka jeho samostřílu stále víceméně směřovala k Floydovi.

„Takhle to pro tebe bude lepší, Josy,“ oslovil Backera. „Na cestě už je posel, který přináší edikt ve věci tvého odvolání z funkce.“

„Proč?“ zašeptal Backer, ústa zalitá vlastní krví.

„Pro neschopnost... Prohrál jsi svou příležitost, Josy Backere... Do smrti bys počítal hrnce a vařečky v královské kuchyni. Takhle zemřeš jako hrdina. Králův místodržící, který se postavil útoku zwergrů a elfů na Rudenrog.“

„Ach tak!“ pochopil konečně Floyd. „Vy potřebujete jejich mrtvolu... Mrtvolu Thorpiho, Perette, Chcípáka... K vyprovokování válečného tažení proti elfům v Biegro-logu.“

„Ano, chlapče. Člověk se musí pořád učit, musí na sobě pracovat. My uděláme s elfy a zwergem to, co náš přítel Otto s mrtvým goblinem. Jenže tady už nepůjde o pár mezků...“

„Jmenují vás vrchním velitelem expedičního sboru...“

„Jistě. Jmenování bych už dávno měl v kapse, kdyby proti mně moji nepřátelé v Thonnierice neintrikovali, Důkazy, křičí, chceme důkazy, že jsou elfové nepřátelští! Jsou to ti samí, kteří chtěli vidět mrtvého Touraina. Nechápeš, Floyd, jak bych jim mohl dodat z Biegro-logu mrtvé elfy? Jak bych je dopravil přes Borinovy schody? Trvalo by to tak dlouho, že by z nich zbyly jen kosti a shnilé maso. Ale tohle je jiná. Pod Brody mám připravenou rychlou loď s odpočínutými veslaři. Budu v Thonnierice za dobu kratší než tři dny. Tohle už není žádná dětská hra, Floyd. Zwergové a elfové napadli Rudenrog. Podzemními chodbami vnikli do pevnosti, pobili mnoho lidí. Zesnulého Oldrika nebudeme moci vzít s sebou, vypadá neesteticky, ale zato mám ty dva lumpy Krolla Rozenkranze. Nechal jsem je uskladnit do studeného sklepa, aby se nezkazili.“

„Rufia a toho druhého...“

„Taktak, chlapče. Jsou prostříleni zwergrskými šipkami.“

„Mne tam dovezete taky? Moji mrtvolu?“

Baron Lecter se pousmál. „Proč myslíš, že bych tě měl zabít, Floyd? K čemu by mi to bylo? Odpovím ti: k ničemu. Tvá smrt mi nebude užitečná, navíc jsi mi sympatický. Vážím si tě.“

„Vážíte si mne?“

„Ano. Svým způsobem jsem si vážil i tady pana Thorúpigona Musgróva, byl to statečný bojovník. Jenže se ocitl v nesprávnou chvíli na nesprávném místě.“

„Takže co dál, barone? Co chcete udělat?“

„Vysvětlím ti to asi takhle, Floyd: potíž s lidmi jako je Rozenkranz, Scionk nebo tady Josy Backer je v tom, že oni sami sobě připadají strašně chytrí. Myslí si, že jsou těmi vyvolenými, těmi, kteří budou svírat otěže. Ty si o sobě nemyslíš, že jsi takhle chytrý, vidíš, že ne, Floyd?“

„Nee...“

„To jsem rád. Nabízím ti zaměstnání. Líbíš se mi.“

„Zaměstnání?“ „A kdo si myslíš, že tě ochrání, když se z tebe stal vrah králova místodržícího? Já, jedině já.“

Floyd se údivem zapotácel. Nedokázal najít vhodná slova. A baron Lecter mu nedal pokoj:

„Stál jsi při svých přátelích, dokud to mělo cenu. Ale oni už jsou mrtví. Pan Musgróve je mrtvý, pan Kranis umírá. Vážím si tvé věrnosti, Floyd. Věřím, že budeš tak věrný i v mých službách. Odejdi a počkej na mne venku. Nemusíš se dívat na smrt slečny Perette.“

Floyd se rozhlédl. Zwerg ležel na obličejí tam, kam ho srazila šipka z baronovy kuše. Perette objímala Paula, který už se téměř nehýbal. Joselin Backer se odplazil až ke stěně, jak uhýbal Huffovi, teď ležel zpola opřený o srubovou zeď a

zlehka se dotýkal jílce nože, který mu vězel v plíci.

Baron pokynul kuší: „Jdi už, chlapče.“

Floyd přímo cítil, jakou bolest by mu způsobila šipka z baronovy kuše, kdyby mu vnikla do těla. Její trojhranný hrot by mu prořízl maso, rozdrtil šlachy, cévy a tepny, rozštípl kosti, které by mu stály v cestě. Projel by mu tělem až po opeření, stejně jako onomu chlapíkovi, přišpendlenému ke dveřím v Muskiho kvelbu.

Až po opeření? Jak to, že Thorpimu trčí ze zad téměř celý dřík?

Floyd kývl a pohnul se ke dveřím. „Nech tady svou zbraň, Floyde,“ upozornil ho jemně baron Lecter.

Floyd sáhl na záda za opasek a vytáhl bojové kladivo. Potěžkal je. Lehce jím mávl a zasekl je noscem do dřevěné desky jednoho ze stolů. Otočil se, aby vyšel ven ze dveří. Očima chytil Perettin pohled. Neznatelně kývl.

Dokáží elfové číst myšlenky? Doufal, že ano.

Nebyl si jistý, jestli bude mít sílu to udělat. Udělal krok ke dveřím. Nakročil druhý. Dokázal být rychlý, když chtěl. Rychlý jako divoká kočka. Jako útočící zmije.

Otočil se a skočil ke stolu, do něhož zasekl kladivo. Chytil stůl oběma rukama za hrany a zdvihl jej před sebe jako štít.

Trnoží stolu smetl nějaké židle. Udělal úkrok doleva a roh stolu vrazil do břicha jednoho z gardistů. Shýbl se a nad hlavou mu prosvítila píka, kterou hodil druhý gardista. Vyskočil. S nohami stolu před sebou jako s býčími rohy se vrhl po baronovi.

Baron nevystřelil. Měl dost sebekázně, ovládl se. Nebude přece střilet do stolu.

Odkudsi ode dveří vylétl černý blesk, baronův elfský ohař. Vrhel se Floydovi po krku. Floyd přizvedl stůl a smetl psa trnoží. Ten tichounce zakňučel a se zaduněním padl na povalovou podlahu.

Baron ukročil dva kroky do strany, směrem k mrtvému zvergovi. Založil sochu kuše pod rameno a zamířil.

Elfský pes zaútočil Floydovi po nohách. Ten jej shora srazil hranou stolu - jenže se přitom zcela odkryl. Pokusil se přizvednout stůl, ale pes se mu znovu vrhl po nohách. Nechal tedy stůl spuštěný při zemi. Pes poodskočil a tiše vrčel.

Baron udělal další úkrok stranou - teď stál od Floydova čtyři kroky a nemohl ho minout. Dotkl se spouštěcí páky kuše, ale neodpustil si poslední poznámku: „Myslel jsem, že jsi chytřejší, Floyde.“

Ležící Thorpi ožil. Smýkl sebou po podlaze a chytil barona za nohu.

Trhnul, baron se kácí, kuše mu padá z rukou. Thorpi jej přidrží za kotník, pěští velikosti šunky jej praští do kolena. Kolenní kloub praská, noha se prohýbá na druhou stranu, baron řve bolestí. Floyd trhnutím vyrve kladivo z desky stolu a uskakuje, uhýbá dalšímu útoku elfského psa. Rozběsněné zvíře, věrné svému pánovi až k sebezničení, mu vyráží po nekrytém boku, pysky ohrnuté, tesáky vyceněné. Floyd sebou smýkne do strany, s velkou dávkou štěstí se naposled vyhne rudé mordě. Příště už se mu zuby zahryznou do těla.

Dlouhý šíp prosvítí místností, projede psím tělem a přišpendlí je k jednomu z dřevěných sloupů. Ohař zavyje, škubne sebou, další šíp mu probodne hrdlo.

Floyd odskakuje dozadu, připravený na psí útok, který nepřichází. Mimoděk se tak uhýbá útočícímu řezníkovi, mávajícímu obrovským dranžírákem. Funicí, brunátný řezník setrvačností proběhne mimo něj a Floyd mu zasekne nosec kladiva mezi lopatky, přesně do páteře.

Truhlář se širočinou v ruce se vrhne ke dveřím, snad chce uprchnout, snad napadnout elfku. Ta zakřičí, ze zdvižených prstů se jí oddělí modravý záblesk. Truhlář nemá žádné ochranné amulety, a tak jej ledová dýka zasáhne naplno.

Paprasek ho udeří do hrudi a odhodí zpět. Floxíkovi, který běží za ním, se útek podaří. Rozrazí dveře, ale ven z hospody vypadne se dvěma šípů v zádech. Nevěřicně se dívá na hroty, které mu prošly tělem a vyjely z prsou a z břicha. To Paul během chvíličky napjal tětívu na luk a střílí šíp za šípem.

Oba včerejší gauneři, dnešní gardisté, se derou okny ven. Okénka jsou sice tak malá, aby jimi hosté nemohli utéct bez placení, první z gaunerů se však jedním prosmýkne jako úhoř skulinou. Na podlaze zadrnčí kovové puklice z jeho oblečení, které se zachytily o rám okna a utrhly.

Druhý chlapík je chytřejší, Vnžiku shodil opancéřovaný kabát a do půl těla nahý se po hlavě vrhl do jiného okna. V půli cesty se zašprajcoval, hlavu má na ulici, nohy v lokále. Nemůže tam ani zpět.

Huff se zmocnil natažené kuše. Než ji dokáže použít, zasáhne ho v jediném okamžiku Thorpiho vržená sekera a Paulův šíp.

Jirchář zdvihá ruce nad hlavu a ječí, Floyd je skokem u něj a rozprahuje se k ráně kladivem.

V kratičkém okamžiku zahlédne svůj obraz v zrcadle na stěně.

Tak tohle jsem já?

Jako by to nebyl jeho obličej, ale přísná, nesmlouvavá, šílená tvář Gordona Fee.

Takhle vypadal Gordon, když dobíjel raněné orky, když vytahoval sotva odrostlá orčí mláděta z úkrytů a roztínal jim hlavy.

Floyd nechává ruku s kladivem klesnout. Bere jircháře za rameno a smýká jím k otevřeným dveřím: „Vypadni!“

Jirchář se drobnými krůčky rozcupitá k východovým dveřím, pryč z hospody, ale ještě než vyběhne, zastaví se a vrátí se k ochromenému truhláři. Podepře ho a vyvleče ven.

Floyd má pocit, že mu prasknou plíce a srdce vyskočí z těla. Rozhlíží se po místnosti. Před chvílí byly po podlaze rozházeny jen kousky tesaře Oldrika, ale teď se putyka doslova změnila v jatka.

U sloupu, přistřelený šíp, dodýchává pes. Obrovský řezník leží na obličejí a škube sebou v intervalech, které jsou čím dál tím delší. Huffovi roztříštila vržená sekera levou tvář, kromě toho mu šíp přišpendlil pravou dlaň k trupu.

Chcípák je mrtvý. Gauner, který se pokusil utéci oknem a uvázl, je v oblasti kříže téměř rozřátý vejpůl. Thorpi ho před tím, než hodil sekera po Huffovi, pro jistotu vzal ostřím přes záda. Z rozetnutého trupu vybublává krev.

Naživu zůstal kupodivu Backer i baron Lecter. Paul klečí na jednom kolenu u srubové stěny, v pěsti svírá luk a tvář má bledou jako plátno. Thorpi se ztěžka opírá o dřevěný sloup.

„Hej!“ zarval Floyd do kuchyně. „Potřebuju horkou vodu! Kotel horký vody a taky kořalku!“

„Ano, pane, jistě,“ nakoukl do lokálu vyděšený číšník a zesinal, když uviděl tu spoušť.

„Jak je, Paule?“ zeptal se Floyd přítele.

„Jako bych měl chcípnout,“ zachrčel tázaný. Ruce se mu třáslly tak, že luk, který svíral v pravici, opisoval svými konci složité obrazce.

Perette ho objímala. „Zastavila jsem krvácení,“ oznámila Floydovi. „Zavřela jsem ránu. Ale ledvina je poškozená.“

„Dokážeš s ní něco udělat?“

„Pokusím se... Musím!“

„Tak na tom zapracuj. Ještě chvíli tady pobudeme. A co ty, Thorpi?“

„Mhmm,“ zamručel zwerg.

„Polož se tady na stůl,“ přikázal mu Floyd. Zwerg si lehl na břicho na stolní desku, Floyd mu vyhrnul halenu - pod ní měl zwerg oblečenou ještě rezavou drátěnou košili.

„Máš celý hrot v těle, Thorpi,“ oznámil mu Floyd. „Asi dva palce hluboko. Co je to za košili, že zastavila i šipku ze samostřilu?“

„Je vyrobená ve Waugró-rhunu,“ zamumlal zwerg, pomocí postupu agori.“

„Aha..., jasně. Jste pěkně praskaní, vy Zwergové. Naučili jste lidi vyrábět kuše, ale protisamostřilové košile jste si nechali pro sebe.“ „Vidíš, že oprávněně,“ poučil ho zwerg.

„Musím ti hrot vyříznout. Lež.“

Přešel místnost k Backerovi, polosedícímu pololežícímu, opřenému o srubovou stěnu: „Potřebuju svůj nůž, Josy,“ Backer si žárlivě schoval rukojeť do loktů.

„Nechci tě zabít,“ řekl mu Floyd. „Budeš žít ještě padesát let. Každé ráno, než začneš v kuchyni přepočítávat hrnce a vařečky, si vzpomeneš na tuhle chvíli... Tak co je s tou horkou vodou!“ zahulákal do kuchyně. „Chcete snad, aby králův místopředseda natáhnul brka?“

Vyděšený číšník se vyhrnul zpoza zástěny s kotlem plným vřelé vody.

Floyd se sklonil nad Backerem a vytáhl mu nůž z těla. Několika tahy rozřezal Backerovu košili. Zručně ho ošetřil - vyčistil ránu, vymyl, vydezinfikoval kořalkou - a to vše dříve, než se Backer udusil vlastní krví. Obvázal Backerův hrudník, pak místopředsedu postavil na nohy a postrčil ke dveřím: „Jdi si lehnout do postele, Josy. Na tohle se neumírá, ale asi týden budeš mít vysoké horečky.“

Pak se postaral o Thorpiho: vyřízl šipku, ránu vypláchl kořalkou, zašil, obvázal. Pracoval automaticky, prsty se mu třáslly, nohy měl jako z vosku, kdesi v břiše mu pulzovala ledová koule.

Horká krev mrtvých se vsakovala do povalové podlahy, sladce páchla, stoupala z ní pára.

Pak se Floyd otočil k příteli - Paul ležel s hlavou v klíně elfky, která mu tiskla konečky prstů ke zranění:

„Paule, jak jsi na tom ty? Dokážeš odejít po vlastních?“

Paul se opřel o stěnu a zkusmo se postavil. „Půjde to,“ zkrivil tvář bolestí.

„Jak se cítíš?“ zeptala se ho Perette úzkostlivě.

„Jako bys mi do ledviny vrazila žhavé železo... Promiň... Díky, děvče, umíš to dobře... A co támhle ten hajzl?“ ukázal na barona Lectera.

Baron ležel nznak na prknech podlahy, levou nohu měl zkroucenou v ostrém úhlu od těla. Floyd k němu popošel a sklonil se nad ním.

„Koleno je nejsložitější kloub v lidském těle,“ vysvětlil mu. „Tohle vám nedá dohromady ani elfský čaroděj.“

„Co s ním žvaníš!“ křikl Paul. „Doraž ho!“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Floyd. „Já nejsem kat... Chcete mi ještě něco říct, barone?“

Vousatý muž ležel, ztěžka oddechoval, pohlcený svou bolestí. Floyd se od něho nedočkal výčitek ani výhrůžek.

Trochu ho to zklamalo.

„Myslel jsem, že jste tvrdší, barone,“ řekl na rozloučenou.

Vyšli ven - Floyd podpíral zraněného zwerga, nachýleného ke straně, Paul se opíral o drobnou elfku.

Obešli Floxika, který se odplazil ještě dvacet kroků, než zemřel. Ulice byly vyprázdněné - bylo to poprvé, co je Floyd viděl bez lidí.

Cítil, že je pozorují desítky, snad stovky očí. Za okny domů, za rohy budov, v bezpečné vzdálenosti je sledovali obyvatelé města. Floyd a jeho přátelé pro ně byli záhadnými polobohy, nezranitelnými bytostmi, pro které neplatí žádné zákony.

Brána pevnosti byla opuštěná. Kulhavě vystoupali po schodech až k vnitřní bráně, Paul se co chvíli zastavil, aby se dvakrát, třikrát zhluboka nadechl. Po celou tu dlouhou dobu jim nikdo nevstoupil do cesty.

Po dláždění se vypotáceli o uličku výš, k budově bývalé zwergské kantýny. Dveře byly otevřené a v nich stála Alexandra, vedle ní, už na ulici, postával Kroll Rozenkranz. „Floyde!“ vykřikla Alexandra. „Gordon se prý vrátil! Vrátil se a u Orčího hnátu pobil všechny ty šmejdy!“

Floydova skupinka doklopýtala až k ní.

„Gordon je mrtvý,“ řekl tiše Floyd. „Gordon už se nikdy nevrátí.“

„A kdo tedy zabil Backera, Chcipáka a Oldrika? A barona Lectera?“

„Já. Zabil jsem je já. Všechny jsem je zabil. Podívej,“ natáhl k ní ruce. Rukávy košile měl zakrvácené až nad lokty.

„Ty? Co se mi tu snažíš namluvit? Jenom Gordon by dokázal -“

Zmlkla uprostřed výkřiku.

Floyd namířil prst na Rozenkranze: „Paule! Tohle je ten hajzl, který má na svědomí misii. Nechal vyhnat mnichy, aby z misie udělal bordel.“

„To je on? Tak ho zabij!“ vybuchl Paul.
„Ne... Já nejsem kat - a nejsem ani mstitel.“
„Ale já se vrátím!“ rozkřičel se Paul. „Vrátím se, ty kryso, a vyřídím si to s tebou!“
„Já zabiju tebe!“ rozječela se na raněného hraničáře Alexandra. „Zabiju tě hned!“
„Prodala jsi nás!“ křikl na ni hněvivě Floyd. „My jsme tě zachránili a ty jsi nás prodala ještě ten samý den. Lituju, že jsem tě nenechal v Citadele! Prodala jsi nás, tak drž hubu!“
Alexandra se zajíkla. „Možná jsi mne tam měl nechat...“ Pak vykřikla: „Je mi jedno, co se stane s tebou, Bartlette - ale je mi líto, že jsem zradila Thorpiho! Mrzí mne to! Thorpi - slyšíš mne?“
Floyd se dotkl jejího ramene: „Paul už se sem nikdy nevrátí,“ řekl smířlivě. „Neber jeho výhrůžky vážně. Nikdo z nás se do Rudenrogu nevrátí.“
Prošli borlingovou hernou a vstoupili do kanalizace.

ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIE POHRANIČÍ

HESLO: Lecter, baron z Gentu Baron Lecter je bezesporu nejtragičtější postavou Pohraničí. V roce 167 letopočtu království Arkastie na své náklady vystrojil armádu, vytáhl do Orcigardu, za cenu velkých ztrát prošel rychlým pochodem bažinami až do Citadely a tam v boji zabil Alaricha Touraina. Zájemce o podrobnosti jeho tažení odkazujeme na skvělou knihu „Bažina - pravdivá historie mého vítězství nad Temným mágem“, kterou sepsal v době svého pobytu ve vězeňské cele.

Baron Lecter z Gentu otevřel cestu do Biegro-logu. Při bouřlivé kolonizaci tohoto území však došlo k bojům s elfy, kteří se v něm v průběhu minulého desetiletí usídlili (viz hesla Biegro-log, Eagerpe).

V roce 168 byl baron Lecter jmenován vrchním velitelem expedičního sboru shromážděného v Thonnierice, který měl elfy v Biegro-logu zpacifikovat. Shodou neblahých okolností se však v Rudenrogu, kde získával údaje o situaci v Biegro-logu, zapletl do pouliční rvačky, v níž byl vážně zraněn. Utrpěl komplikovanou frakturu kolenního kloubu, jejíž léčení si vyžádalo dobu delší než měsíc.

Do Thonnieriky se dostavil až na sklonku léta, nedotečený, avšak připravený převzít velení armády pro Biegro-log. Již bylo příliš pozdě! Armáda, původně určená pro Biegro-log, tou dobou operovala na pomezí lesa Izironk, pronásledovala Trináctku krále Eagerpa, který se změnil v šílenou vraždící stvůru (viz samostatné heslo). Baron Lecter byl v Thonnierice obviněn z neplacení dluhů a uvržen do vězení pro dlužníky.

Existují dohady, že v létě roku 168 byl král Eagerpe varován, že do Biegro-logu je vypravována silná armáda, která má s konečnou platností vyřešit elfskou otázku. Proto se Eagerpe vrátil do Izironku, přepadl osady a zaútočil i na Glen Karhó, aby na sebe upoutal pozornost a poskytl elfům v Biegro-logu čas.

Na jaře roku 169 vyšla z Rudenrogu do Biegro-logu karavana. Nad Borinovými schody lidé z karavany s hrůzou zjistili, že Tunel je stržen. Místo Tunelu, přírodního mostu do Biegro-logu, našli jen hluboký kaňon, na jehož dně řvaly zpěněné, běsnící vody. Gordonova země zůstala od Arkastie dokonale odříznuta. Je zřejmé, že o stržení Tunelu se museli postarat především technicky vyspělí Zwergové.

Na podzim toho roku pak přešel malý oddíl kolonistů z Gordonovy země přes Orcigard zpět do Rudenrogu. Přinesl zprávy, že asi pětitisíciletá komunita vystěhovalou v Gordonově zemi přežívá.

Po odříznutí Gordonovy země od Arkastie se Rudenrog změnil v ospalé provinční hnízdo, místo, kde lišky dávají dobrou noc.

Arkastie se dvakrát pokusila se zwergy vyjednávat o poskytnutí práva průchodu zwergskou stezkou do Biegro-logu, jednou se pokusila vynutit si průchod silou - všechny pokusy byly neúspěšné.

Zprávy z Gordonovy země jsou sporadické, zprostředkované především vévodstvím Barro, z něhož se lze do Gordonovy země dostat plavbou proti proudu Vickey a pak pochodem bažinatými lesy. V Biegro-logu prý vedle sebe žijí v míru elfové i lidé, ovšem mají navrch, takže diktují podmínky. Kolonisté i elfové mají každoroční vážné problémy s orčími nájezdníky, což z nich dělá přirozené spojence.

Baron Lecter uvízl ve vězení pro dlužníky, byl zbaven titulu a jeho majetek byl zabaven. Z vězení vyšel po devíti letech jako zlomený muž. Dnes tento hrdina, vítěz nad Tourainem, dožívá osamělý, zmračený a v chudobě.

kapitola čtrnáctá

POSLEDNÍ SBOHEM RUDENRUGU

O dva dny později stoupali vzhůru po svahu jednoho ze štítů západních Zrcadlových hor. Během těch dvou dnů, které minuly, přešel Floyd se svou skupinou Brody, prošel několika lesy, mezi nimi i severním cípem lesa Izironk, pak se stočil zpět k Lodusu. Po oba dva dny přelo, ale teď, když Floyd na úpatí hor hledal značení staré zwergské stezky, byla obloha modrá a vymetená.

Rudenrog byl od nich vzdálený asi padesát mil a v průzračném vzduchu jej mohli snadno rozeznat jako temný hrot uprostřed zelených a hnědých skvrn.

Zastavili se na kamenné suti, aby se po něm naposled ohlédl: Floyd, Jamie, Perette, Orclik-er-haut a bratr Patcham.

Tohle je teď má parta, pomyslel si Floyd. Komando, které vedu do neznámých zemí.

Oba zranění byli schopni chůze a Thorpi si dokonce nesl svou sekeru sám. Paul se opíral o hůl, o jeho a zwergovo vybavení se podělili Orclik-er-haut a bratr Patcham. Bratr Patcham si nechal naložit obrovský batoh - měl sílu jako býk a byl nabitý energií, protože celý svůj dosavadní život strávil v misi.

„Už se tam nikdy nevrátíme,“ řekl Floyd směrem k Rudenrogu. „Ne, nevrátíme,“ souhlasil Paul.

„Chtěl jsi přece nakopat prdel tomu Rozenkranzovi, ne?“ popíchl ho Drobeček. „Pořád jsi o tom mluvil.“

„Kašlu na něj,“ odplivl si Paul. „Nezajímá mne. Už ho nikdy nepotkám.“

„Rozenkranz způsobil, že misie byla zničena davem!“ vykřikl bratr Patcham: „Zavinil smrt mnoha mých bratří i našeho milovaného opata! Rozenkranz musí být potrestán!“

„Potkáš plno jiných Rozenkranzů,“ řekl zamyšleně Paul. „Bude jich tolik, že je ani nestihneš spočítat. Mám pocit, že svět je plný těchtole parazitů: Rozenkranzů, Scionků, baronů Lecterů, Joselinů Backerů. Zatímco ty děláš svoji práci a snažíš se ji dělat dobře, oni intrikují a podvádějí. Proto nad tebou vždycky zvítězí.“

Chvilí mlčeli. Perette stála těsně u Paula, objímala ho, nenápadně se ho snažila podepírat. „Ti vystěhovalci,“ řekla, „lidé, kteří odešli do Gordonovy země - jsou stateční, čestní a pracovití. Chtějí svobodu! Proto tam šli - ne proto, aby zabíjeli elfy.“

„Pracovití snad,“ chraplavě se zachechtal Drobeček. „Ale sotva čestní a stateční. Kdyby byli takoví, nemuseli by se táhnout až do Biegro-logu. Dali by přes držky všem těm baronům, vévodům a královským úředníkům, kteří je drou z kůže. Zůstali by sedět doma na zadcích a bylo by jim dobře.“

„To je rouhání!“ vybuchl bratr Patcham. „Je to rouhání proti Dvojjediné bytosti! Tak to ustanovil Zářící: šlechticům patří půda a nevolníci jsou jim poddáni!“

„Tak tohle zařídil Zářící?“ pokusil se Drobeček o slovní hříčku. „Díky Borinovi, že v Zářícího nevěřím.“

Floyd se mimoděk pousmál: jsme spolu dva dny a už se hádají. Pak si uvědomil, že Drobeček a bratr Patcham spolu strávili několik dlouhých týdnů v těsné kobce v podzemí. Není divu, že si jdou na nervy.

„Zavřete klapáčky,“ okřikl je laskavě. Pohněte sebou, ať se někam dostáném. Vzpomeňte si, že musíme varovat krále Eagerpa,“

Poslechli ho. Pohnuli se vzhůru po suťovém poli, s očima na stopkách hledali staré zwerghské značky.

Malá knižní řada Poutník č. 14

Vladimír Šlechta: Krvavé pohraničí Ilustrace na obálce a frontispis: Larry Elmore

Grafická úprava obálky: Mirek Dvořák Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 2000

Odpovědný redaktor: Egon Čierny Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4

Sazba: SF SOFT, Praha

Tisk: DaTaPrint, Nopova 13, 615 00 Brno

Cena: 148 Kč